This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

~~546~~

DOMI MINA
NUS TIO
ILLU MEA

Taylor Institution.
18[illegible]

Vet. PA2100.A1.Au..G1

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ,

Περιέχουσα τὸν βίον αὐτοῦ, τοὺς πολέμους, τὰς ἀνδραγαθίας, τὰ κατορθώματα, τοὺς τόπους ὅπου περιώδευσεν, ὁμοῦ δὲ καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ, καὶ ἄλλα πλεῖστα πάνυ περίεργα, καὶ ὡραῖα.

Νεωστὶ τυπωθεῖσα, καὶ ἐπιμελῶς διορθωθεῖσα παρὰ Ν. Γ.

αωδʹ. ΕΝΕΤΙΗΣΙ, 1804.

Παρα Πάνῳ Θεοδοσίου τῷ ἐξ Ἰωαννίνων.

Con Licenza ed Approvazione.

TAYLO
OXFORD

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΙΣΤΟΡΑΣ

Εὐμενεῖς Ἀναγνώστας,

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

Η Ἱστορία κατὰ τοὺς ἀκριβεῖς ἐρευνητὰς τῶν πραγμάτων, Φιλαναγνῶσται, εἶναι παραδειγματικὴ εἰκόνα τῶν παρεληλυθότων πραγμάτων, Διδάσκαλος τῆς ὀρθῆς πολιτείας, φανέρωσις ἐκείνων, ὁποῦ διὰ τὴν πολυκαιρίαν, κατήντησαν εἰς παντελῆ ἀλησμονησίαν, ὁδηγὸς εἰς διακόσμησιν τῶν ἠθῶν· ἑνωμένη ὅμως μὲ μίαν ἐξοχωτάτην ἡδύτητα

τῶν συμβαίντων, καὶ ἡρωϊκῶν κατορθωμάτων τοῦ ὑποκειμένου τῆς αὐτῆς Ἱστορίας, ἑλκύει καθεία εἰς ἀνάγνωσιν. ὅτι λογῆς μάλιστα εἶναι καὶ ἡ παροῦσα τοῦ Μεγάλου ἐκείνου τῆς Μακεδονίας Μονάρχου Ἱστορία. Ἱστορία, λέγω, ἡδεῖα, εὔχαρις, προξεπτικὴ, καὶ ἐπιτηδεία νὰ διχαριστήσῃ τὴν περιέργειαν ἑκάστου, διὰ τὸ πολυποίκιλον αὐτῆς ὕφος, συνθεμένον ἀπὸ συμβουλὰς, διαλέξεις, ἐρωταποκρίσεις, Ἐπιστολὰς, Ἀποκρισαρίους, πολέμους, νίκας, τρόπαια, θριάμβους Μοναρχῶν, Βασιλέων, Ἡγεμόνων, Στρατηγῶν, καὶ ἄλλων ἀξιοματικῶν ἀνδρῶν: ἔπειτα ἤθη διάφορα, καὶ παραδόξους πολιτείας, Περσῶν, Ἰνδῶν, Ἀράβων, Μακεδόνων, Ἑλλήνων, καὶ Ῥωμαίων. ὅθεν καὶ ἀριστὴ ἤθελε φανῇ διὰ τὸ ἀξιόλογον τῆς ὑποθέσεως, τὴν ὁποίαν θέλετε δεχθῇ μὲ ὑπτίας τὰς χεῖρας. ἐπειδὴ μὲ τὸ ἡδὺ τῆς διηγήσεως τῶν ἡρωϊκῶν πράξεων τοῦ τοιούτου ἀνδρὸς, ἀποθησαυρίζει καὶ μίαν σειρὰν θαυμασίως συνθεμένην ἠθικῶν ἀρετῶν,

προ-

προτερήματα ἴδια τοῦ αὐτοῦ Αὐτοκράτο-
ρος, τὰ ὁποῖα κριτικῶς γίνονται κα-
νόνες τῆς ἀνατροφῆς ἑκάστης καταστάσεως
τῆς κοσμικῆς πολιτείας. Εἰς τὴν αὐ-
τὴν ἀνατροφὴν τῆς νεότητος τοῦ Ἀλε-
ξάνδρου, θέλετε εὕρη τὰς τέσσαρας
γενικὰς ἀρετὰς ἐναμιλλωμένας, Φρό-
νησιν, Ἀνδρείαν, Δικαιοσύνην, καὶ
Σωφροσύνην· ἀπὸ τὰς ὁποίας γίνε-
ται μία τετράμορφος κρᾶσις συστατικὴ
τοιούτου ὑποκειμένου. ἡ ὁποία ἐκ τοῦ
Προοιμίου τῆς ἀνατροφῆς ἦτον σαφέστα-
τον τεκμήριον τῆς μεγάλης Διηγήσεως
τῶν γενναίων αὐτοῦ κατορθωμάτων. ὁ
ἐπιμελὴς λοιπὸν ἀναγνώστης, καὶ ἀκρι-
βὴς θηρευτὴς τῶν κοσμίων ἠθῶν, μὲ
τὴν συνεχῆ ἀνάγνωσιν, συμμα εἰς
τὴν ἡδονήν, ὁποῦ τοῦ προξενεῖται
ἀπ' ἐδῶ νὰ βλέπῃ εἰς αὐτὸν τὸν Ἱ-
στορικὸν καθρέπτην, τὰ διάφορα συμ-
βάντα τῶν ἀλλοεθνῶν πολέμων, τὰς
παντοδαπεῖς νίκας καὶ ὅσα ἀνωτέρω
ἀπηρίθμησα, ἤθελε συνάξῃ μὲ τὴν
ὀρθὴν κρίσιν μίαν πολυποίκιλον ἐκλο-
γὴν σεμνῶν, καὶ ἡρωϊκῶν ἀρετῶν· ἐκεῖ

ἡ ἄσκησις τῆς κοσμιότητος τῶν ἠθῶν, ἡ Φιλοσοφία συνοδεύουσα τὴν Βασιλείαν. ἡ ἀνδρεία ἑνωμένη μὲ τὴν φρόνησιν, ἐξ ὧν ἡ συμμεξία τῶν ἔσω καὶ ἔξω παθῶν ἑνὸς αὐτοδεσπότου Ἡγεμόνος. ἡ σπουδὴ καὶ φιλοτιμία πρὸς τὰ κρείττονα, καθὼς καὶ μία παντελὴς ἀνασκολὴ καὶ ἀναξοπὴ παντὸς εἴδους ἐλαττωμάτων· τὰ ὁποῖα δὲν εἰχὸν χώραν ἐκεῖ ὅπου ἐθεράμβευεν ἡ φρόνησις μὲ τοὺς ὀπαδόςτης. ἡ αὐτὴ φρόνησις τοῦ συνεῤῥύθμιζε τὰς βουλὰς, καὶ τοὺς τρόπους νὰ ὑψώσῃ τόσα νικητήρια κατὰ πάντων σχεδὸν τῶν Ἡγεμόνων Εὐρώπης, Ἀσίας, Ἀφρικῆς τε καὶ Ἰνδίας. αὐτὴ τὸν ἀνέδειξε Φιλόσοφον καὶ Μονάρχην, στρατιοῦχον καὶ νομοθέτην. τοῦ ἔδειξε τοὺς τρόπους νὰ φυλάξῃ μίαν βαθεῖαν καὶ ἀτάραχον εἰρήνην πάντων τῶν ἐναντίων παθῶν, τὴν μέθοδον νὰ διοικῇ διάφορα ἔθνη, νὰ συῤῥυθμίζῃ τὰς ἀτάκτους πολυαρχίας εἰς μίαν ὑπακτὸν Μοναρχίαν, νὰ μεταχειρίζεται καὶ πλοῦτον, καὶ δόξας πρὸς

ἰδίαν

ἴδιον καὶ κοινὸν λυσιτελὲς, χωρὶς νὰ ξεπέσῃ εἰς αἰσχρὰς ἐπωνίας, καὶ χαμαιζήλους τρυφὰς, ἀφορῶντας πρὸς μίαν καὶ μόνην ἀθάνατον δόξαν, τὴν ὁποίαν συνηθίζει νὰ χαρίζῃ εἰς τοὺς ἰδίους λατρευτὰς ἡ Φιλοσοφία καὶ φρόνησις. Στοχασθῆτε μεγαλόνοιαν ἥρωος, εἰς τί ἠθέλησε νὰ ὑποτάξῃ τὸν ἑαυτόν του, διὰ νὰ ὑποταχθῇ ὅλη ἔπειτα σχεδὸν ἡ Οἰκουμένη εἰς αὐτόν. αὕτη εἶναι λοιπὸν ἐκείνη ἡ Ἱστορία, ὁποῦ ὁμοῦ ἡδύνει, καὶ νυθετεῖ· εἰς αὐτὴν δ᾽εὑρίσκονται ὅλοι οἱ τρόποι, καὶ τὰ ἐπιτήδεια μέσα, ὁποῦ αὐτὸς ἐμεταχειρίσθη νὰ ἀναδειχθῇ ἕνας τέτοιος Μονάρχης ἐφ᾽ ὅλην τὴν Οἰκουμένην· καὶ κατὰ τὸν εἰπόντα, ἂν ἦτον δυνατὸν νὰ γεννηθῇ ἡ ἀνθρώπινος εὐδαιμονία ἐκ τῆς Ἱστορίας, βέβαια ἔπρεπε νὰ βλαστήσῃ ἐξ αὐτῆς καὶ μόνης, ὡσὰν ὁποῦ περιέχει ὅλα, ὅσα ἐπιζητοῦνται συστατικὰ μιᾶς Ἱστορίας. Δεχθῆτε λοιπὸν ὦ μουσεῖς Ἀναγνῶσται, τὸ παρὸν βιβλιάριον, ἔργον δ᾽ἀγνωμόνου προαιρέσεως, δι᾽ἐλ-

ποδα ποιοῦντες τὴν ἔκδοσιν καὶ ἄλλου κρείττονος τύπωσιν. ὁ ὁποῖος σᾶς εὔχεται πᾶσαν εὐδαιμονίαν εἰς τὰ εὐκταῖα, καὶ καταθύμια. Ἔρρωσθε,

Ἐνετίῃσιν, αψπή.

ΓΕΝ-

ΓΕΝΝΗΣΙΣ, ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ. ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Ἡ Μακεδονία εἶναι μία Ἐπαρχία μεγάλη τῆς Εὐρώπης, ὁποῦ συνορεύει ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Βορέως μὲ τὴν Δαλματίαν, Σερβίαν, Βουλγαρίαν, καὶ Θράκην· ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς μὲ τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος. ἀπὸ Μεσημβρίας μὲ τὴν Ἤπειρον, καὶ Θεσσαλίαν. καὶ ἀπὸ Δύσιν μὲ τὸ Ἰώνιον Πέλαγος. Αὐτὴ ποτὲ καιρὸν ἔφθασεν εἰς ἄκρον βαθμὸν τῆς μεγαλειότητος διὰ πολλῶν Βασιλέων ὁποῦ ἔλαβε. καὶ μάλιστα διὰ Φιλίπ-

τοτε μὲν ἔλαβε τὴν ἀρχὴν τῆς φημῆς ἀπὸ τὸν Φίλιππον, διὰ τοὺς πολλοὺς πολέμους, ὅπου ἔκαμεν ἐναντίον τῶν Ὀλυνθίων, καὶ ἄλλων Δημοκρατιῶν τῆς Ἑλλάδος. ὁ ὁποῖος ἐβασίλευσεν εἰς τοὺς πέντε χιλιάδες, καὶ ἑκατὸν τριάκοντα ἕξη χρόνους ἀπὸ κτίσεως Κόσμου. καὶ εἰς τὸν δέκατον ἕκτον χρόνον τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, ἔδωκεν εἰς τὸ φῶς ἡ Ὀλυμπιὰς ἡ γυνή του τὸν μέγαν, καὶ θαυμαστὸν Ἀλέξανδρον. ὁ ὁποῖος δὲν ἦτον σπέρμα τοῦ αὐτοῦ Φιλίππου, ἀλλὰ ἦτον τοῦ Ἐκτεναβοῦ Βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, θαυμαστοῦ Ἀστρονόμου, καὶ Μάγου, ὡς θέλετε τὸ ἀγροικήσῃ καταλεπτῶς εἰς τὴν ἀκόλουθον διήγησιν.

Περὶ τοῦ Βασιλέως Ἐκτεναβοῦ.

Οὗτος ὁ θαυμαστὸς Ἀστρονόμος, καὶ Βασιλεὺς Ἐκτεναβὸς, ἐβασίλευεν εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον μὲ τὰ Μαγικά του τεχνεύματα· ὁ ὁποῖος ἐξευρ[illegible] μὲ ταῖς Μαγίαις του τὰ ὅπο[illegible] νέβῃ, καὶ καμίαν φορ[illegible] εἰς πόλε[illegible] λατ[illegible] ἐλ[illegible]

τὲς ἔκαμε, ἐσυμφώνησαν ὅλοι κοινῶς διὰ νὰ ἔλθουν κατεπάνω τε, νὰ τὸν ἐξολοθρεύσουν. οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὁ Δάρειος ὁ Βασιλεὺς τῆς Περσίας, ὁ Βασιλεὺς τῆς Λευθίας καὶ τῆς Ἰβερρίας, καὶ ἄλλοι πολλοί· καὶ ἐσύναξαν τὰ φουσάτα τους, καὶ ἐκίνησαν κατεπάνω τε.

Πῶς ἦλθεν ὁ στρατιώτης Βερβέρης εἰς τὸν Ἐκτεναβόν.

Ἕνας στρατιώτης τῦ Ἐκτεναβῦ ὀνόματι Βερβέρης, βλέποντας τὰ φουσάτα, ὅπε ἤρχοντο κατεπάνω τῦ αὐτῦ Ἐκτεναβῦ, ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν, καὶ τῦ εἶπεν· ἴξευρε Βασιλεῦ, ὅτι ἄπειρα φουσάτα ἔρχονται κατεπάνω σε, διὰ νὰ σὲ πολεμήσουν. καὶ κάμε τὴν κυβέρνησιν διὰ νὰ μὴν [illegible]ς ἀφανίσουν, καὶ ὡς ἤκουσε τὰς λόγ[illegible] τούτους ὁ Ἐκτεναβὸς, εἶπε τοῦ Βερβέρη γελῶντας· στόμα ἀνόητον, καὶ ἐγὼ μὲ ἕνα λόγον θέλω [illegible] ἐπιστρέψειν εἰς τοὺς [illegible]ρούς βλάψειν τίποτε [illegible] εἰσβεῖν εἰς τὴν συ[illegible] διὰ νὰ κάμῃ τὴν [illegible] εὐθὺς πῶς χάνει

τὸ

τὸ Βασίλειόν τυ, ϗ πῶς θέλει νικηθῇ. ἐζαλίσθη πολὺ, καὶ ἔκλαυσε πικρῶς, ϗ εἶπεν· ὦ κάστρον ὡραιότατον τῆς Αἰγύπτυ, ὁπῦ σὲ ἐτίμησα μὲ τόσα πλῦτη, ϗ τώρα σὲ ϛερίζομαι. καὶ εὐθὺς ἐξύρισε τὰ γένειά τυ, ϗ ἄλλαξε ϗ τὴν φορεσίαν τυ, ϗ ἐπῆρε ϗ δηνάρια κατά τυ ὅσα ἠμπόρεσε, ϗ ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ἀγνώριςας.

Πῶς ἐπῆγαν οἱ ἄρχοντες εἰς τὸ παλάτι, ϗ δὲν ηὗραν τὸν Ἐκτεναβόν.

Ἐπῆγαν τὸ ταχὺ οἱ ἄρχοντες τῆς Αἰγύπτυ εἰς τὸ παλάτι κατὰ τὴν συνήθειαν, διὰ νὰ συμβυλευθῦν μὲ τὸν Βασιλέα τυς διὰ τὰ φυσάτα ὁπῦ ἤρχοντο, καὶ δὲν τὸν ηὗραν ἐκεῖ, μόνον ηὗραν μίαν Ἐπιςολὴν ὁπῦ ἔγραφε τοῦτως· ἠγαπημένοι μυ ἄρχοντες τῆς Αἰγύπτυ, καὶ λοιποὶ ὅσ... ᾶς δίδω τὴν εἴδησιν, πῶς ἐγὼ μὲ τὸ νὰ εἶδα ὁπῦ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀντιςαθῶ εἰς τὰ φουσάτα ὁπῦ ἤρχοντα καταπάνω μυ, φεύγω ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, καὶ μετὰ εἰκοσιτεσσάρυς χρόνυς, πάλιν θέλω γυρίσει. ϗ τώρα μισεύω γέρων, καὶ τότε θέλω γυρίσει νέος. (καὶ τῦτο τὸ ἔλεγε διὰ τὸν Υἱόν τυ τὸν Ἀλέξανδρον.)

καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ βαρεθῆτε εἰς τὸ νὰ σήσετε ἕνα σύλον εἰς τὴν μέσην τῆς Αἰγύπτε, καὶ νὰ μᾶ ζωγραφίσετε τὸ πρόσωπόν μυ ἐπάνω, καὶ νὰ βάλετε καὶ τὸ σεφάνι μυ εἰς τὴν κορυφὴν τᾶ σύλυ. καὶ εἴτις ἔλθῃ νὰ σαθῇ εἰς τὴν ῥίζαν τᾶ σύλυ, καὶ πέσῃ τὸ σεφάνι μυ εἰς τὸ κεφάλι τυ ἐπάνω, θέλετε τὸν προσκυνήσει· ὅτι θέλει εἶναι Υἱός μυ ἐκεῖνος. ὡσὰν εἶδαν αὐτὴν τὴν Ἐπισολὴν οἱ ἄρχοντες, τὺς ἐκακοφάνη διὰ τὸν μισεμόν τυ. καὶ παρευθὺς ἐπρόσαξαν, καὶ ἔκαμαν τὸν σύλον, καθὼς τοὺς ἐδιάταξε. καὶ ἔβαλαν καὶ τὸ σεφάνι του εἰς τὴν κορυφήν. ὁ δὲ Ἐκτεναβὸς ἐδιάβη εἰς τὴν Μακεδονίαν, εἰς τὴν χώραν τῶν Φιλίππων, ὀνομαζομένην εἰς τὸ παλαιὸν Πέλλα· καὶ ἐκεῖ ἔκανε τοῦ λόγυ τυ Μάγιον, καὶ Ἀσρονάμον περίφημον. καὶ εἰς ὅσα τὰ ἐρωτῦσαν, εἰς ὅλα ἀλήθευαν ἡ Μαγίαις τυ.

Περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος.

Ὁ Δὲ Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Φίλιππος, εἶχε γυναῖκα ὡραίαν, ὀνόματι Ὀλυμπιάδα: ἡ ὁποία ἦτον καὶ πολ-

πολλὰ πικραμένη ὁπῦ δὲν ἔκανε παιδίον, καὶ ἦτον πάντα φοβισμένη, μήπως καὶ τὴν ἀφήσῃ ὁ Φίλιππος διὰ τὴν ἀτεκνίαν της. ἐκείναις δὲ ταῖς ἡμέραις, ἐδιάβη ὁ Φίλιππος ἔξω διὰ νὰ πολεμήσῃ μὲ τὺς ἐχθρύς τυ· κὴ πρὶν νὰ μισεύσῃ, ἔκραξε τὴν Ὀλυμπιάδα, κὴ τῆς εἶπεν· ἰδὲ ἐγὼ ὁπῦ θέλω ὑπάγῃ εἰς τὸν πόλεμον, κὴ ὅσαν καιρὸν εὑρίσκομαι ἐδῶ κάμε ὅ,τι ἠμπορέσεις, διὰ νὰ εὕρω παιδὶ ἀπὸ λόγυ μυ, ὦντας νὰ ςραφῶ ἀπὸ τὸν πόλεμον. εἰδὲ μὴ κὴ δὲν εὕρω, πλέον: τὰ μάτιά μου δὲν θέλουν σὲ ματαϊδῇ. καὶ ὕςερον ἐμίσευσεν, ἡ δὲ Ὀλυμπιάδα ὡς ἀγροίκησε τὸν σκοπὸν τῦ Φιλίππου, ἐσέβη εἰς λογισμὸν τί νὰ κάμῃ: καὶ ἐςέκετο συγχυσμένη καὶ πικραμένη πολλά. καὶ μία ἀπὸ ταῖς σκλάβαις της ὥσαν την εἶδε πικραμένην, τῆς εἶπεν· ἤξευρε Βασίλισσα πῶς ἐδῶ εἰς τὸ κάςρον ἦλθεν ἕνας ξένος ἄνθρωπος Μάγος, καὶ Ἀςρονόμος περίφημος, καὶ ὅ,τι εἰπῆ, ὅλα ἀληθεύουν, καὶ ψεύματα δὲν λέγει. καὶ ἐκεῖνος ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτε, διὰ νὰ γεννήσῃς παιδίον. κὴ ὥσαν ἤκουσεν ἡ Βασίλισσα τὺς λόγους τῆς σκλάβας, εὐθὺς τῆς εἶπε· σύρε ὀ-

γλήγορα νὰ τὸν εὕρῃς νὰ μοῦ τὸν φέρῃς ἐδῶ, νὰ τὸν ἰδῶ.

Πῶς ἦλθεν ὁ Ἐκτεναβὸς εἰς τὴν Βασίλισσαν τὴν Ὀλυμπιάδα.

ΕΠῆγε γοῦν ἡ σκλάβα, καὶ ἔφερε τὸν Ἐκτεναβὸν εἰς τὴν Βασίλισσαν. ἡ δὲ Βασίλισσα τὸν ἠρώτησεν· ἐσὺ εἶσαι ἐκεῖνος ὁ περίφημος εἰς ταῖς Μαγίαις, ὅπου ἀκούω; τῆς ἀπεκρίθη ὁ Ἐκτεναβὸς, καὶ τῆς εἶπε. ναὶ, ἐγὼ εἶμαι κυρία μου. καὶ ἂν ὁρίζῃς τίποτε, εἰπέ μου τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἄφησαι ἐμένα νὰ κάμω. ἡ δὲ Ὀλυμπιάδα εὔγαλεν ὅλους ὅσους καὶ ἂν ἦσαν ἐκεῖ· καὶ ἐδιηγήθη τοῦ Ἐκτεναβοῦ καὶ τοῦ εἶπε. πῶς ὁ ἄνδρας μου βλέποντας πῶς δὲν κάνω παιδὶ, μοῦ εἶπε, πῶς ἀνίσως καὶ δὲν εὕρω παιδὶ ἀπὸ λόγου σου, ὅταν γορίσω ἀπὸ τὸ ταξίδι μου, πλέον δὲν θέλουν σε ἰδῆ τὰ μάτιά μου· καὶ διὰ τοῦτο σὲ παρακαλῶ, ὅτι ἀνίσως καὶ ἠξεύρῃς τίποτε νὰ μοῦ κάμῃς διὰ νὰ κάμω παιδὶ, θέλεις τὸ κάμεις μίαν ὥραν ὀμπροστήτερα, διατὶ σήμερον ἐδιάβη ὁ Βασιλεὺς ἔξω, καὶ ἀνίσως καὶ πιαθῇ παιδίον εἰς ἐμὲ, κᾂν νὰ μὴν μοῦ τὸ εἰπῇ μπαστάρδον. ὁ δὲ Ἐκτεναβὸς τῆς

τυ, Ἀλεξάνδρυ, Πατρὸς κ) Υἱῦ, κ) πρῶτον μὲν ἔλαβε τὴν ἀρχὴν τῆς φήμης ἀπὸ τὸν Φίλιππαν, διὰ τὲς πολλὲς πολέμυς, ὁπῦ ἔκαμεν ἐναντίον τῶν Ὀλυνθίων, κ) ἄλλων Δημοκρατιῶν τῆς Ἑλλάδος. ὁ ὁποῖος ἐβασίλευσεν εἰς τοὺς πέντε χιλιάδες, καὶ ἑκατὸν τιάκοντα ἔτη χρόνυς ἀπὸ κτίσεως Κόσμυ, καὶ εἰς τὸν δέκατον ἕκτον χρόνον τῆς αὐτῦ Βασιλείας, ἔδωκεν εἰς τὸ φῶς ἡ Ὀλυμπιὰς ἡ γυνή τυ τὸν μέγαν, κ) θαυμαςὸν Ἀλέξανδρον. ὁ ὁποῖος δὲν ἦτον σπέρμα τῦ αὐτῦ Φιλίππυ, ἀλλὰ ἦτον τῦ Ἐκτεναβῦ Βασιλέως τῆς Αἰγύπτυ, θαυμαςῦ Ἀςρονόμυ, καὶ Νάγου, ὡς θέλετε τὸ ἀγροικήσῃ καταλεπτῶς εἰς τὴν ἀκόλυθον διήγησιν.

Περὶ τῦ Βασιλέως Ἐκτεναβῦ.

ΟΥ̃τος ὁ θαυμαςὸς Ἀςρονόμος, κ) Βασιλεὺς Ἐκτεναβὸς, ἐβασίλευεν εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον μὲ τὰ Μαγικά τυ τεχνεύματα· ὁ ὁποῖος ἴξευρε μὲ ταῖς Μαγίαις τυ τὰ ὅσα ἤθελαν τῦ συνέβῃ, κ) καμίαν φορὰν δὲν ἐξέβαινεν εἰς πόλεμον, ἀλλὰ ἐκάθητο εἰς τὸ παλάτι τυ, κ) ἔκανε ταῖς Μαγίαις τυ· κ) ὅλοι ὅσοι ἐπήγαιναν καταπάνω τυ, ἐγύριζαν

ρίζαν κακῶς ἔχοντες εἰς τοὺς τόπους τους. βλέποντες ὅλοι οἱ Βασιλεῖς τὸ κακὸν ὁποῦ τοὺς ἔκαμε, ἐσυμφώνησαν ὅλοι κοινῶς διὰ νὰ ἔλθουν καταπάνω του, νὰ τὸν ἐξολοθρεύσουν. οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὁ Δάρειος ὁ Βασιλεὺς τῆς Περσίας, ὁ Βασιλεὺς τῆς Λενθίας καὶ τῆς Ἰβερρίας, καὶ ἄλλοι πολλοί· καὶ ἐσύναξαν τὰ φουσάτα τους, καὶ ἐκίνησαν καταπάνω του.

Πῶς ἦλθεν ὁ στρατιώτης Βερβέρης εἰς τὸν Ἐκτεναβόν.

ἝΝας στρατιώτης τοῦ Ἐκτεναβοῦ ὀνόματι Βερβέρης, βλέπωντας τὰ φουσάτα, ὁποῦ ἤρχοντο κατεπάνω τοῦ αὐτοῦ Ἐκτεναβοῦ, ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν, καὶ τοῦ εἶπεν· ἴξευρε Βασιλεῦ, ὅτι ἄπειρα φουσάτα ἔρχονται κατεπάνω σου, διὰ νὰ σὲ πολεμήσουν. καὶ κάμε τὴν κυβέρνησιν διὰ νὰ μὴν [illegible]ς ἀφανίσουν, καὶ ὡς ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους ὁ Ἐκτεναβὸς, εἶπε τοῦ Βερβέρη γελῶντας· σύρε ἀναπαύσου, καὶ ἐγὼ μὲ ἕνα λόγον θέλω τοὺς κάμει ὅλους νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τοὺς τόπους του;, χωρὶς νὰ μᾶς βλάψουν τίποτε. καὶ ἐσηκώθη, καὶ ἐσέβη εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ ἄρχισε διὰ νὰ κάμῃ τὴν τέχνην τῆς μαντείας, καὶ εἶδε πῶς χάνει

τὸ Βασίλειόν τυ, ἢ πῶς θέλει νικηθῆ. ἐζαλίθη πολύ, καὶ ἔκλαυσε πικρῶς, ἢ εἶπεν: ὦ κάστρον ὡραιότατον τῆς Αἰγύπτυ, ὁπῦ σὲ ἐτίμησα μὲ τόσα πλῦτη, ἢ τώρα σὲ στερίζομαι. καὶ εὐθὺς ἐξύρισε τὰ γένειά τυ, ἢ ἄλλαξε ἢ τὴν φορεσίαν τυ, ἢ ἐπῆρε ἢ δηνάρια κοντά τυ ὅσα ἠμπόρεσε, ἢ ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ἀγνώριστος.

Πῶς ἐπῆγαν οἱ ἄρχοντες εἰς τὸ παλάτι, ἢ δὲν ηὗραν τὸν Ἐκτεναβόν.

Ἐπῆγαν τὸ ταχὺ οἱ ἄρχοντες τῆς Αἰγύπτυ εἰς τὸ παλάτι κατὰ τὴν συνήθειαν, διὰ νὰ συμβυλευθῶσ μὲ τὸν Βασιλέα τυς διὰ τὰ φυσάτα ὁπῦ ἤρχοντο, καὶ δὲν τὸν ηὗραν ἐκεῖ, μόνον ηὗραν μίαν Ἐπιστολὴν ὁπῦ ἔγραφε τοιύτως· ἠγαπημένοι μυ ἄρχοντες τῆς Αἰγύπτυ, καὶ λοιποὶ πᾶς διδω τὴν εἴδησιν, πῶς ἐγὼ μὲ τὸ νὰ εἶδα ὁπῦ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀντιςαθῶ εἰς τὰ φουσάτα ὁπῦ ἤρχοντο καταπάνω μυ, φεύγω ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, καὶ μετὰ εἰκοσιτεσσάρυς χρόνυς, πάλιν θέλω γυρίσει. ἢ τώρα μισεύω γέρων, καὶ τότε θέλω γυρίσει νέος. (καὶ τῦτο τὸ ἔλεγε διὰ τὸν Υἱόν τυ τὸν Ἀλέξανδρον.)

καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ βαρεθῆτε εἰς τὸ νὰ σήσετε ἕνα σύλον εἰς τὴν μέσην τῆς Αἰγύπτου, καὶ νὰ μοῦ ζωγραφίσετε τὸ πρόσωπόν μου ἐπάνω, καὶ νὰ βάλετε καὶ τὸ στεφάνι μου εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ σύλου. καὶ εἴτις ἔλθῃ νὰ σαθῇ εἰς τὴν ρίζαν τοῦ σύλου, καὶ πέσῃ τὸ στεφάνι μου εἰς τὸ κεφάλι του ἐπάνω, θέλετε τὸν προσκυνήσει· ὅτι θέλει εἶναι Υἱός μου ἐκεῖνος. ὡσὰν εἶδαν αὐτὴν τὴν Επισολὴν οἱ ἄρχοντες, τοὺς ἐκακοφάνη διὰ τὸν μισεμόν του. καὶ παρευθὺς ἐπρόσαξαν, καὶ ἔκαμαν τὸν σύλον, καὶ πῶς τοὺς ἐδιάταξε. καὶ ἔβαλαν καὶ τὸ στεφάνι του εἰς τὴν κορυφήν. ὁ δὲ Εκτεναβὸς ἐδιάβη εἰς τὴν Μακεδονίαν, εἰς τὴν χώραν τῶν Φιλίππων, ὀνομαζομένην εἰς τὸ παλαιὸν Πέλλα· καὶ ἐκεῖ ἔκανε τοῦ λόγου του Μάγον, καὶ Αςρονόμον περίφημον. καὶ εἰς ὅσα τὸν ἐρωτοῦσαν, εἰς ὅλα ἀλήθευαν ἡ Μαγίαις του.

Περὶ τῆς Ολυμπιάδος.

Ο Δὲ Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Φίλιππος, εἶχε γυναῖκα ὡραίαν, ὀνόματι Ολυμπιάδα· ἡ ὁποία ἦτον καὶ πολ-

πολλὰ πικραμένη ὁπῦ δὲν ἔχανε παιδίον, καὶ ἦτον πάντα φοβισμένη, μήπως καὶ τὴν ἀφήσῃ ὁ Φίλιππος διὰ τὴν ἀτεκνίαν της. ἐκείναις δὲ ταῖς ἡμέραις, ἐδιάβη ὁ Φίλιππος ἔξω διὰ νὰ πολεμήσῃ μὲ τὺς ἐχθρύς τυ· καὶ πρὶν νὰ μισεύσῃ, ἔκραξε τὴν Ὀλυμπιάδα, καὶ τῆς εἶπεν· ἰδὲ ἐγὼ ὁπῦ θέλω ὑπάγῃ εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ὅσον καιρὸν εὑρίσκομαι ἐδῶ κάμε ὅ,τι ἠμπορέσεις, διὰ νὰ εὕρω παιδὶ ἀπὸ λόγυ μυ, ὥντας νὰ γραφῶ ἀπὸ τὸν πόλεμον. εἰδὲ μὴ καὶ δὲν εὕρω, πλέον τὰ μάτιά μου δὲν θέλουν σὲ ματαϊδῆ. καὶ ὕστερον ἐμίσευσεν, ἡ δὲ Ὀλυμπιάδα ὡς ἀγροίκησε τὸν σκοπὸν τῦ Φιλίππου, ἐσέβη εἰς λογισμὸν τί νὰ κάμῃ· καὶ ἐσέκετο συγχυσμένη καὶ πικραμένη πολλά. καὶ μία ἀπὸ ταῖς σκλάβαις της ὥσαν τὴν εἶδε πικραμένην, τῆς εἶπεν· ἤξευρε Βασίλισσα πῶς ἐδῶ εἰς τὸ κάστρον ἦλθεν ἕνας ξένος ἄνθρωπος Μάγος, καὶ Ἀστρονόμος περίφημος, καὶ ὅ,τι εἰπῇ, ὅλα ἀληθεύουν, καὶ ψεύματα δὲν λέγει. καὶ ἐκεῖνος ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτε, διὰ νὰ γεννήσῃς παιδίον. καὶ ὥσαν ἤκουσεν ἡ Βασίλισσα τὺς λόγους τῆς σκλάβας, εὐθὺς τῆς εἶπε· σύρε ὀ-

γλή-

γλήγορα νὰ τὸν εὕρῃς νὰ μῦ τὸν φέρῃς ἰδῶ, νὰ τὸν ἰδῶ.

Πῶς ἦλθεν ὁ Ἐκτεναβὸς εἰς τὴν Βασίλισσαν τὴν Ὀλυμπιάδα.

ΕΠῆγε γῦν ἡ σκλάβα, καὶ ἔφερε τὸν Ἐκτεναβὸν εἰς τὴν Βασίλισσαν. ἡ δὲ Βασίλισσα τὸν ἠρώτησεν· ἐσὺ εἶσαι ἐκεῖνος ὁ περίφημος εἰς ταῖς Μαγίαις, ὁπῦ ἀκέω; τῆς ἀπεκρίθη ὁ Ἐκτεναβὸς, καὶ τῆς εἶπε. ναὶ, ἐγὼ εἶμαι κυρία μου. κὶ ἂν ὁρίζῃς τίποτε, εἰπέ μου τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἄφησαι ἐμένα νὰ κάμω. ἡ δὲ Ὀλυμπιάδα εὔγαλεν ἄλους ὅσους καὶ ἂν ἦσαν ἐκεῖ· καὶ ἐδιηγήθη τῦ Ἐκτεναβῦ καὶ τῦ εἶπε. πῶς ὁ ἄνδρας μου βλέποντας πῶς δὲν κάνω παιδὶ, μῦ εἶπε, πῶς ἀνίσως κὶ δὲν εὕρω παιδὶ ἀπὸ λόγου σου, ὅταν γυρίσω ἀπὸ τὸ ταξίδι μου, πλέον δὲν θέλουν σε ἰδῆ τὰ μάτιά μου· καὶ διὰ τῦτο σὲ παρακαλῶ, ὅτι ἀνίσως καὶ ἠξεύρῃς τίποτε νὰ μῦ κάμῃς διὰ νὰ κάμω παιδὶ, θέλεις τὸ κάμεις μίαν ὥραν ὀγληγορώτερα, διατὶ σήμερον ἐδιάβη ὁ Βασιλεὺς ἔξω, κὶ ἀνίσως καὶ πιαθῇ παιδίον εἰς ἐμὲ, κἂν νὰ μὴν μοῦ τὸ εἰπῇ μπασάρδον. ὁ δὲ Ἐκτεναβὸς τῆς εἰ-

εἶπεν. ἔχε θάῤῥος Βασίλισσά μου, καὶ ἐγὼ θέλω κάμη τὸν Θεὸν τὸν Ἄμμωνα μὲ ταῖς Μαγίαις μου νὰ ἔλθη νὰ μείνη μετ' ἐσένα, διὰ νὰ κάμῃς παιδὶ ἀρσενικὸν, καὶ νὰ λυθῇ ἡ πίκρα σου. καὶ βράδυ θέλει τὸν εἰδῇς εἰς τὸν ὕπνον σου αὐτὸν τὸν Θεὸν τὸν Ἄμμωνα νὰ ἔλθη εἰς ἐσένα. ὁ ὁποῖος θέλει εἶναι ἡ ἀφορμὴ τῆς γεννήσεως τοῦ παιδίου, καὶ ὡσὰν τὸν εἰδῇς, τίποτε μὴν φοβηθῇς· ἀλλὰ κάμε ἐκεῖνο ὁποῦ θέλει σοῦ εἰπῇ. καὶ ἰδοὺ ὁποῦ ἐγὼ πηγαίνω διὰ νὰ κάμω ταῖς τέχναις μου, διὰ νὰ τὸν κάμω νὰ ἔλθη, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτί του, καὶ ἔκαμε ταῖς Μαγίαις του, διὰ νὰ φανερωθῇ εἰς τὸν ὕπνον τῆς Ὀλυμπιάδος ὡσὰν ὁ Θεὸς ὁ Ἄμμων.

Πῶς εἶδε τὸ ὄνειρον ἡ Ὀλυμπιάς.

ΤΟ βράδυ εἰς τὸ ὄνειρόν της ἡ Ὀλυμπιάδα εἶδε, πῶς νὰ ἦλθεν ὁ Θεὸς ὁ Ἄμμων καὶ ἐσέβη εἰς τὸ παλάτιόν της, καὶ τὴν ἀγκαλίασε καὶ ἔλαβε μεγάλην θεραπείαν ἀπὸ αὐτόν. καὶ εἶδε πῶς τὴν ἐπλάκωσεν ἐπάνω εἰς ἕνα χρυσὸν κρεββάτι, καὶ τῆς εἶπε· σήμερον ἡ μήτρα σου νὰ λάβῃ παιδίον. καὶ εὐθὺς ἐξύπνησεν ἡ Ὀλυμπιὰς, καὶ

κρά-

κράζει τὸν Ἐκτεναβὸν, καὶ τῦ λέγει· ἀπόψε εἶδα τὸν Θεὸν ἐκεῖνον εἰς τὸν ὕπνον μυ, κὴ ἐπιθυμῶ πολλὰ νὰ μείνω μὲ ἐκεῖνον. ὁ δὲ Ἐκτεναβὸς τῆς εἶπε· σὰν τί λογῆς τὸν εἶδες; ἐκείνη δὲ τῦ εἶπεν· ὡσὰν ἕνα τράγον μεγαλοκέρατον, καὶ κάμε τὴν τέχνην σου διὰ νὰ μεταέλθη καὶ βράδυ. ὁ δὲ Ἐκτεναβὸς τῆς εἶπεν. ἂν θέλῃς νὰ λάβῃς τὸ ποθύμενον συ, δός μοῦ ἄδειαν νὰ μείνω βράδυ εἰς τὸ παλάτι συ, διὰ νὰ κάμω συντροφία τοῦ Θεῦ τοῦ Ἄμμωνος. κὴ αὐτὴ τοῦ ἀπηλογήθη κὴ τοῦ εἶπε· σῦ δίδω κάθε ἐλευθερίαν νὰ ἔχῃς, μόνον αὐτὸν τὸν Θεὸν νὰ κάμῃς διὰ νὰ τὸν ἔχω εἰς συντροφίαν μυ. καὶ ὁ Ἐκτεναβὸς τῆς εἶπε· βράδυ θέλω σῦ τὸν φέρει χωρὶς ἄλλο.

Πῶς ἐνέμπαιξον ὁ Ἐκτεναβὸς τὴν Ὀλυμπιάδα.

Ὡσὰν ἐπῆρεν ὁ Ἐκτεναβὸς ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἄδειαν, διὰ νὰ μείνῃ εἰς τὸ παλάτι της, ἐπῆγε, καὶ ἐπῆρε κέρατα μεγάλα, καὶ ἕνα τομάρι τράγυ, καὶ ἔβαλε τὰ κέρατα εἰς τὸ κεφάλι του, καὶ ἐνδύθη καὶ τὸ δέρμα τῦ τράγυ, κὴ ἔγινεν ὡσὰν ἐκεῖνος ὁ Θεὸς

καὶ ἐπῆγε τὸ βράδυ εἰς τὸ κραββάτι τῆς Ὀλυμπιάδος καὶ ἔμεινε μὲ αὐτὴν ὀλίγην ὥραν, κ᾽ τῆς εἶπε. Βασίλισσα τὸ παιδίον ὁπῦ θέλει γένη, θέλει εἶναι ἀρσενικὸν, καὶ νὰ ἔχῃ μεγάλαις χάρες ἐπάνω τε, κ᾽ θέλει ὁρίσει ὅλην τὴν οἰκεμένην. κ᾽ τότες ἐκατέβη ἀπὸ τὸ κραββάτι, κ᾽ ἐδιάβη εἰς τὴν κατοικίαν τε. καὶ τὸ ταχὺ ἐσηκώθη ἡ Ὀλυμπιὰς καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν Ἐκτεναβὸν, κ᾽ τῦ εἶπεν· ἀπόψε μὲ τὸν Θεὸν ἔλαβα μεγάλην ἀγαλλίασιν, κ᾽ σὲ παρακαλῶ κάμε τον νὰ ἔρχεται κάθε βράδυ εἰς ἐμένα. καὶ ὁ Ἐκτεναβὸς τῆς εἶπε· δός με τελείαν τὴν ἄδειαν διὰ νὰ σῦ τὸν φέρνω κάθε βράδυ. ἡ δὲ Ὀλυμπιάδα τοῦ εἶπε· πάλιν θέλεις νὰ σῦ δώσω ἄδειαν; ἐγὼ σῦ εἶπα νὰ μὴ ἔχῃς κανένα ἐμπόδιον, κ᾽ κάνε ἐκεῖνο ὁπῦ ἠξεύρεις. κ᾽ ὡσὰν ἐπῆρε τέτοιαν ἐλευθερίαν ὁ Ἐκτεναβὸς, ἦτον πάντα μὲ αὐτὴν, καὶ ἔκανε ἐκεῖνο ὁποῦ ἐπεθυμῦσε. κ᾽ ἀπερνῶντας καμπόσος καιρὸς, ἐγγαστρώθη ἡ Ὀλυμπιὰς, κ᾽ ἄρχισε νὰ ἀγροικᾶ τὸ παιδίον εἰς τὴν κοιλίαν της. κ᾽ κράζει τὸν Ἐκτεναβὸν, κ᾽ ἀρχίζει νὰ κλαίγῃ, λέγοντας· πῶς νὰ κάμω, ἀνίσως καὶ ἔλθῃ ὁ ἄνδρας με,

ϗ μὲ εὕρῃ ἐγγαστρωμένην; ὁποῦ φοβοῦμαι νὰ μὴ μὲ φονεύσῃ. ὁ δὲ Ἐκτεναβὸς τῆς εἶπε· ἄφησαί ἐμένα νὰ κάμω τὴν κυβέρνησιν διὰ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

Πῶς ἔκαμε Μαγίας ὁ Ἐκτεναβὸς, ϗ εἶδεν ὄνειρον ὁ Φίλιππος.

Ἐπῆγε δὲ ὁ Ἐκτεναβὸς καὶ ἐπῆρεν ἕνα πουλίον λεγόμενον Κουκουβάγια, καὶ ἔκαμε μὲ αὐτὸ ταῖς Μαγίαις του, διὰ νὰ ἴδῃ ἐνύπνιον ὁ Φίλιππος διὰ τὴν ἐγγαστρίαν τῆς Ὀλυμπιάδος. καὶ βλέπει ὁ Φίλιππος εἰς τὸ ὄνειρόν του τὸν Ἄμμωνα μὲ τὴν Ὀλυμπιάδα ἀντάμα, καὶ τῆς ἔλεγε· ὀγλήγορα θέλει κάμεις παιδὶ ἀρσενικὸν, τὸ ὁποῖον θέλει ὁρίσει ὅλην τὴν οἰκουμένην. αὐτὰ βλέποντας ὁ Φίλιππος ἐτρόμαξε, ϗ ἐξύπνησε. καὶ ἔκραξεν ἕνα Μάγον ὁποῦ εἶχε, πολλὰ προκομμένον, καὶ τοῦ ἐδιηγήθη τὸ ὄνειρον. καὶ ὁ Μάγος τοῦ ἀπεκρίθη, αὐτὸ τὸ ὄνειρον ὁπου εἶδες, εἶναι ἀληθινὸν, ϗ αὐτὸν ὁπου εἶδες εἰς τὸ σπῆτί σου, ἔχε τον διὰ Θεόν σου, διατὶ οἱ Θεοὶ ὠρέχθηκαν τὴν εὐμορφίαν τῆς Ὀλυμπιάδος, ϗ ἠθέλησαν νὰ κάμουν παιδὶ μὲ αὐτήν. ϗ ὡς ἤκουσεν ὁ Φίλιππος, ἠπατήθη εἰς αὐτὰ τὰ λόγια, ϗ

εὐθὺς ἐμίσευσε ϗ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπήτί του, ϗ εὗρε τὴν Ὀλυμπιάδα πολλὰ πικραμένην, καὶ αὐτὸς τὴν ἐπαρηγόρησε, ϗ τῆς ἔλεγεν· ἂν οἱ Θεοὶ ἠθέλησαν νὰ κάμουν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἡμεῖς τί ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν; αὐτοὶ μᾶς ἐξουσιάζουν, ϗ μᾶς κάνουν ὅ,τι θέλουν, ϗ μὴν ἔχῃς πλέον κακὴν καρδίαν διὰ αὐτό. ὡς ἤκουσε δὲ ἡ Ὀλυμπιάδα, ὁποῦ τῆς εἶπεν ὁ Φίλιππος, πῶς ἔμεινε Θεὸς μὲ αὐτήν, ὅλη ἀγαλλίασε, ϗ ἐχάρη. ἀλλὰ ὁ Φίλιππος εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἠθέλησε νὰ τὴν ἐξετάξῃ πῶς ἐσυνέβη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, διατὶ ἦτον εἰς ἀμφιβολίαν.

Περὶ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Ἐκτεναβοῦ.

ΚΑὶ καταλαμβάνωντάς το αὐτὸ ὁ Ἐκτεναβὸς, εὐθὺς μετεμορφώθη εἰς ἕνα ζῶον φοβερὸν, τὸ κεφάλι του ὡσὰν ἀετοῦ, τὰ πτερά του ὡσὰν τοῦ Βασιλίσκου. οἱ πόδες του ὡσὰν τοῦ Πάρδου, ϗ ἐφανερώθη εἰς τὴν μέσην ὁποῦ ἐκάθητο ὁ Φίλιππος μὲ ὅλους του τοὺς ἄρχοντας, ϗ μὲ τὴν Ὀλυμπιάδα· καὶ ἐφώναξε μεγάλως, ϗ ἐπῆγε, καὶ ἀγκαλίασε τὴν Ὀλυμπιάδα ϗ τὴν ἐφί-

λη-

λησε. κ̀ σάν τὴν ἀποφίλησε, μετεμορφώθη εἰς εἶδος γερακίε κ̀ ἐπέταξεν. ὁ δὲ Φίλιππος κ̀ οἱ περιστῶτες ἐτρόμαξαν ἀπὸ τὸν φόβον τους, κ̀ ἐρωτῆσαν, τί νὰ ἦτον ἐκεῖνο τὸ ζῶον. ἡ δὲ Ὀλυμπιάδα ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν, ὅτι αὐτὸς ἦτον ὁ Θεὸς ὁ Ἄμμων. καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ Φίλιππος, ἐχάρη κατὰ πολλὰ, πῶς θέλει νὰ κάμῃ παιδὶ μὲ τὴν χάριν τῶν Θεῶν.

Περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου κ̀ ἀναθροφῆς του.

Ὁπόταν δὲ ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ γεννήσῃ ἡ Ὀλυμπιάδα αὐτὸ τὸ θαυμαστὸν παιδίον, ἐκινδύνευε πολύ· κ̀ ὥσαν ἐγεννήθη τὸ παιδίον, ἔγιναν παρευθὺς βρονταῖς καὶ ἄνεμος, κ̀ ἦλθε κοντάτης μία ἀντάρα, καὶ τὴν περιεκύκλωσε. καὶ ἐφοβήθησαν ἐκείνην τὴν ἡμέραν μικροὶ κ̀ μεγάλοι. ὁ δὲ Φίλιππος ἐχάρη κατὰ πολλὰ, καὶ ἔδωκεν ὀρδινιὰ εἰς ὅλαις ταῖς χώραις του, νὰ κάμουν μεγάλαις χαραῖς ὅλοι διὰ τὴν γέννησιν τοῦ παιδίου του. τὸ δὲ παιδίον ἀνετράφη, καὶ ἐσύντυχε. κ̀ ὅταν ἦλθεν εἰς ἡλικίαν τεσσάρων χρονῶν, ἔκραξεν ὁ Φίλιππος τὸν μέγαν Ἀριστοτέλην τὸν

διδάσκαλον, καὶ τοῦ παρέδωκε τὸν Ἀλέξανδρον διὰ νὰ τὸν μάθῃ τὰ γράμματα. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος εἰς ὀλίγους χρόνους ἔμαθε γραμματικὴν, ῥητορικὴν, καὶ φιλοσοφίαν. καὶ ἐπρόκοπτε καλά· τὰ δὲ ἄλλα παιδιὰ τοῦ Σχολείου τὸν ἐφθονοῦσαν, καὶ τὸν ἐζήλευαν. μίαν ἡμέραν λέγει τῆς μητρός του ὁ Ἀλέξανδρος· μητέρα μου ποθῶ νὰ μάθω τὴν Ἀστρονομίαν τῶν Αἰγυπτίων, καὶ παράδωσαί με εἰς τὸν Ἐκτέναβον, ὅτι ἤκουσα πῶς εἶναι πολλὰ ἄξιος εἰς τὰ Ἀστρονομικὰ καὶ Μαγικά. ἡ δὲ Ὀλυμπιάδα ἔκραξε τὸν Ἐκτεναβὸν καὶ τοῦ παρέδωκε τὸν Ἀλέξανδρον, διὰ νὰ τὸν μάθῃ ταῖς ἐπιστήμαις του. καὶ τὸν ἐπῆρε ὁ Ἐκτεναβὸς, καὶ τὸν ἐμάθαινε ταῖς ἐπιστήμαις του. καὶ ἀπὸ τὸ ταχὺ ἕως τὸ γεῦμα ἐπήγαινεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὸν Ἀριστοτέλην, καὶ ἐμάθαινε, καὶ ἀπὸ τὸ γεῦμα ἕως τὸ βράδυ ἐπήγαινεν εἰς τὸν πονηρὸν Ἐκτεναβόν. μίαν τῶν ἡμερῶν ἐσύναξε τὰ παιδία ὁ Ἀριστοτέλης ὅπου εἶχεν εἰς τὸ Σχολεῖον του, ὅλα συνομήλικα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ τὰ ἔβαλεν εἰς δύω τάξεις. Εἰς τὴν μίαν τάξιν ἔβαλε τὸν Ἀλέξανδρον πρωτοστάτωρα, εἰς δὲ τὴν ἄλλην ἔβαλε τὸν Πτο-

λεμαῖον. Καὶ τὰ ἀράδιασεν ὅλα κατὰ τάξιν, καὶ τὰς ἔδωκεν ἀπὸ ἕνα ξύλον εἰς τὸ χέρι ὁλονῶν, καὶ τὰ ἐπρόσαξε νὰ πολεμήσουν τὸ ἕνα μέρος μὲ τὸ ἄλλο. Καὶ ἄρχισαν νὰ πολεμοῦν· καὶ ὁ Α'λέξανδρος ἐμπῆκεν εἰς τὴν μέσην τους καὶ τὰ ἐκατατζάκισε, καὶ τὰ ἐνίκησεν ὅλα, καὶ τὰ ἔφερεν εἰς τὸ μέρος του. καὶ ὡσὰν εἶδε τοῦτο ὁ Α'ριστοτέλης, ἐθαύμασε καὶ εἶπε· ποταπὸς θέλει γένη ὁ Α'λέξανδρος. Καὶ ἐπῆγε, καὶ τὸν ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ τοῦ εἶπεν· Α'λέξανδρε, ἀνίσως καὶ γένης Βασιλεὺς, καὶ ὁρίσης τὸν Κόσμον ὅλον, τί καλὸν θέλεις μοῦ κάμη; Καὶ ὁ Α'λέξανδρος ἀπεκρίθη, καὶ τοῦ εἶπε. Διδάσκαλε. ἀνίσως καὶ γένη αὐτὸ ὁποῦ λὲς, καὶ γένω Αὐτοκράτωρ τοῦ Κόσμου ὅλου, ἐσένα θέλω σὲ κάμη μέγαν ἄνθρωπον, καὶ νὰ εἶσαι πάντα μετ' ἐμένα. Καὶ ὁ Α'ριστοτέλης τοῦ εἶπε· χαῖρε λοιπὸν Α'λέξανδρε αὐτοκράτωρ, ὅτι εἰς ἐσένα θέλει ἔλθη τὸ Βασίλειον νὰ ἐξουσιάσης ὅλον τὸν Κόσμον.

Πῶς συνέβη ὁ θάνατος τοῦ Ε'κτεναβοῦ.

Ε'Πῆρεν ὁ Ε'κτεναβὸς τὸν Α'λέξανδρον μίαν ἡμέραν, καὶ τὸν ἀνέβα-

βασεν εἰς ἕνα πύργον, διὰ νὰ τῦ δείξῃ τὺς πλανίτας τῦ ὐρανῦ. Καὶ ἐκεῖ τὸν ἐρώτησεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ του εἶπεν· ἐσὺ ὁπῦ ἰξεύρεις τόσα, ἰξεύρεις, καὶ πότε θέλεις ἀποθάνῃ; Καὶ ὁ Ἐκτεναβὸς τῦ εἶπεν· ἀπὸ τὰ χέρια τῦ Υἱῦ μυ θέλω λάβει θάνατον. καὶ ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε· Καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν ὁ Υἱὸς νὰ φονεύσῃ τὸν πατέρα; καὶ εὐθὺς τὸν ἔῤῥιξε κάτω ἀπὸ τὸν πύργον, λέγωντάς τυ. Ἀλησμόνησες διδάσκαλε τὴν τέχνην συ, καὶ δὲν ἰξεύρες πῶς θέλω σὲ φονεύσω ἐγώ. Ὁ δὲ Ἐκτεναβὸς ἐφώναξε, καὶ εἶπε: διὰ τί μὲ ἐγκρέμισες, ὁπῦ εἶμαι ἐγὼ ὁ πατέρας συ, καὶ ἐσὺ εἶσαι Υἱός μυ; Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος τῦ εἶπε. Πῶς εἶμαι ἐγὼ Υἱός συ, ὁπῦ ὁ Πατέρας μυ εἶναι ὁ Φίλιππος; Ὁ δὲ Ἐκτεναβὸς τῦ ἐδιηγήθη τὰ πάντα, καὶ πῶς εἶναι ἀπὸ τὴν σποράν τυ, καὶ ὄχι ἀπὸ τῦ Φιλίππυ. καὶ σὰν τὰ ἀποεδιηγήθη, ἐξεψύχησε. Σὰν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος πῶς αὐτὸς ἦτον ὁ πατέρας τυ, ἐλυπήθη καὶ πολλὰ, πῶς ἔγινε πατροκτόνος, καὶ τὸν ἐπῆρεν εἰς τὸν ὦμόν τυ καὶ τὸν ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτί τυ, καὶ τὸν ἔκλαυσεν ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν. καὶ ἔκραξε τὴν μητέρα

τέρα τȣ, κ) τῆς εἶπε. Α᾽λήθεια εἶναι αὐτὸς ὁ πατέρας μȣ, ὁπȣ͂ τὸν εἶχες ςὸ κρεββάτι, καὶ σȣ͂ ἔλεγε πῶς ὁ Θεὸς ὁ Α᾽μμων ἔρχεται κ) κοιμᾶται μετ᾽ ἐσένα, κ) σὲ ἐγέλασεν; Η῾ δὲ Ο᾽λυμπιάδα τȣ͂ ὡμολόγησε τὴν κάθε ὑπόθεσιν, πῶς ἠπατήθη ἀπὸ αὐτὸν, καὶ ἔκαμε τὴν μοιχείαν. κ) ὡσὰν ἐβεβαιώθη καλὰ ὁ Α᾽λέξανδρος, οἰκονόμησε, κ) τὸν ἔθαψαν μὲ μεγάλην τιμὴν ὡς Διδάσκαλόν τȣ. Ο῾ δὲ Φίλιππος ἀπὸ αὐτὰ καμίαν εἴδησιν δὲν εἶχε.

Περὶ τοῦ Βȣκεφάλȣ.

ΜΙ᾽αν γȣ͂ν τῶν ἡμερῶν ἔφεραν τȣ͂ Φιλίππȣ εἴδησιν, πῶς εἰς τὴν λακίνιαν τῆς Βασιλείας τȣ ἐγεννήθη ἕνα ἄλογον πολλὰ εὔμορφον, κ) θαυμαςὸν, μὲ ἕνα σημάδι εἰς τὸ ἕνα τὸ δεξιόν του ποδάρι εἰς εἶδος Βοϊδιȣ͂, κεφάλι μὲ κέρατα, καὶ αὐτὰ μεγάλα μίαν πήχην. Καὶ παρευθὺς ὁ Βασιλεὺς ὥρισε κ) τȣ͂ τὸ ἔφεραν, κ) ἐθαύμασεν εἰς τὴν εὐμορφίαν τȣ, καὶ εἰς τὸ σημάδι ὁποῦ εἶχε. Καὶ εἶπε κ) τὸ ἔβαλαν εἰς ἕνα ςαῦλον ξεχωριςὸν, κ) κανεὶς δὲν ἐτολμȣ͂σε νὰ τὸ καβαλλικεύσῃ ἢ νὰ τȣ͂ συμμάσῃ. ὁ δὲ Α᾽λέξανδρος ἐπήγαινε συχνὰ εἰς αὐτὸ,

ἢ τὸ ἐχαίροσε. ἢ ἐκεῖνο τὸν ἔχαίροντα; ἢ ἐχλιμιτρῦσε, ἢ τῦ ἔγλυφε τὸ χέρι. Ο' Φίλιππος εἶχε συνήθειαν, ὅτι μίαν φορὰν τὴν ἑβδομάδα ἔδωσε θέλημα, ἢ ἔκαναν ἱπποδρόμιον οἱ ἄρχοντές τυ, ἢ οἱ πρῶτοι καβαλαραῖοί τυ, ἢ ἔτρεχαν τὰ ἄλογα, καὶ αὐτὸς ἐκάθοντον, καὶ τὲς ἐκοίταζεν. ὁ δὲ Α'λέξανδρος ἐπῆγεν εἰς τὸν ςαῦλαν κρυφὰ, καὶ ἐσέλλωσε τὸν Βυκέφαλον, καὶ τὸν ἐκαβαλλίκευσεν ὥς περ νὰ ἦτον μαθημένος, ἢ εὐγῆκε ἢ αὐτὸς εἰς τὸ ἱπποδρόμιον. Καὶ ὅτι τὸν εἶδεν ὁ λαὸς, καὶ ἐκεῖνοι ὁπῦ ἔτρεχαν, τὸν ἐπροσκύνησαν ὡσὰν Υἱὸν τῦ Βασιλέως ὁπῦ ἦτον. Ο' δὲ Α'λέξανδρος ἐζήτησε τὸν Πτολεμαῖον διὰ νὰ τρέξυν μαζί. ἢ ὅτως ἀφήθηκαν εἰς τὸ τρέξιμον. ἢ ὁ Α'λέξανδρος ἀπέρασε τὸν Πτολεμαῖον ἕως ἑνὸς τόξυ βόλι, ἢ ὅλοι τὸ ἐθαύμαζαν, διατὶ ὁ Πτολεμαῖος ἦτον ὁ πρῶτος εἰς τὸ τρέξιμον. Καὶ ἐχάρη ὁ Φίλιππος, θαυμάζωντας διὰ τὴν καβάλλαν τυ, καὶ διὰ τὸ τρέξιμον τὸ πολὺ ὁπῦ ἔκαμε, ἢ εἶπεν. Ω' ὐρανὲ, ἥλιε, ἢ σελήνη, σήμερον νὰ ἰξεύρετε, ὅτι τὸ σπαθὶ τῦ Α'λεξάνδρυ μὲ τὺς Μακεδόνας, θέλυν συντρίψῃ τὰ σπαθία ὅλυ τῦ Κόσμυ. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ-

νὴν τὴν ὥραν ὁ Φίλιππος ἐπρόσαξε νὰ συμμαζώνωνται παιδία συνομήλικα τῦ Ἀλεξάνδρυ, διὰ νὰ κάνυν ἄσκησιν εἰς τὰ πολεμικὰ ὅπλα. Καὶ νὰ μαθαίνυν τὴν τάξιν τοῦ πολέμυ· ϗ ἐσυνάζονταν καθημερινῶς, ϗ ἐτόξευαν. Καὶ ἐκτυπῦσαν κονταριαῖς, ϗ ἄλλα, ϗ πάντα ὁ Ἀλέξανδρος ἐνικῦσεν εἰς ὅλα.

Πῶς ὁ Ἀλέξανδρος ἐπῆγεν εἰς τὺς Ὀλυμπιακὺς ἀγῶνας.

Ὡς εἶδε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ὅτι ὅλα τὰ παιδία ἔμειναν νικημένα ἀπὸ λόγυ τυ, ἐβυλήθη νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸν Μωρέαν, εἰς τὺς Ὀλυμπιακὺς Ἀγῶνας ὁποῦ ἐσυνείθιζαν τότε νὰ κάνυν οἱ Ἕλληνες εἰς κάθε πέντε χρόνους, ϗ ἐπήγαιναν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς Βασιλεῖς, ἡγεμόνες, ἄρχοντες, ϗ κάθε λογῆς ἄνθρωποι, εἰς ἐκείνυς τὺς Ἀγῶνας. Οἱ ὁποῖοι ἔκαναν κάθε λογῆς παιγνήδια· ἄλλοι ἐπάλευαν γυμνοὶ, ἄλλοι ἔτρεχαν πεζοὶ, ἄλλοι καβαλλαραῖοι, ϗ ἄλλοι εἰς ἁμάξια, ἄλλοι ἔρριχναν τὸ λιθάρι, ϗ ἄλλα διάφορα παιγνήδια. Καὶ ὅποιος ἐνικῦσεν, ἐλάμβανε μεγάλαις τιμαῖς, ϗ τὸν ἐφήμιζαν παντῦ. Διὰ τῦτο ϗ ὁ Ἀλέξανδρος ἠθέ-

λησι διὰ νὰ πηγαίνῃ καὶ αὐτὸς ἐκεῖ, διὰ νὰ δοκιμάσῃ, ἂν καὶ ἐκεῖ ἡ τέχνη τυ τὸν βοηθεῖ. καὶ ἔτως ἔλαβε θέλημα ἀπὸ τὸν πατέρα τυ διὰ νὰ πηγαίνῃ, ὁ δὲ Φίλιππος ἔδωκεν ὀρδινίαν, καὶ ἁρμάτωσεν ἕνα κάτεργον ὅλον περιχρυσωμένον, καὶ ἑτοίμασαν ὅλα τὰ χρειαζόμενα διὰ τὸ ταξίδι, καὶ ἔδωκε, καὶ πολλότατα ἀργύρια διὰ ἔξοδον. καὶ ἔτως ἐμίσευσεν ἀντάμα μὲ τὸν Πτολεμαῖον, καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἔφθασεν εἰς τὴν Ἐπαρχίαν τῦ Γασυνιῦ, εἰς χώραν λεγομένην Πίσσα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνονταν οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες. ἐκεῖ δὲ ἦτον, καὶ ἐκεῖνος ὁ ναὸς ὁ θαυμαστὸς τῦ Ὀλυμπίυ Διὸς, καὶ πηγαινάμενος ἐκεῖ εὗρε τὸν Υἱὸν τῦ Δαρείυ, Νικόλαον ὀνομαζόμενον, μὲ ἄλλα πολλὰ ἀρχοντόπυλα, ὁπῦ εἶχαν πηγαίνῃ ἐκεῖ διὰ τῦς αὐτῦς Ἀγῶνας. Καὶ μίαν γῦν τῶν ἡμερῶν ἐσυναπαντήθηκαν ὁ Ἀλέξανδρος μὲ τὸν Νικόλαον. καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐχαιρέτησε τὸν Νικόλαον, ὁ δὲ Νικόλαος ὡς ὑπερήφανος ὁπῦ ἦτον, δὲν ἐκαταδέχθη τὸν χαιρετισμόν τυ, καὶ εὐθὺς ὁ Ἀλέξανδρος τῦ εἶπε· καὶ ὄντως Υἱὸς τῦ ὑπερηφάνυ Δαρείυ, ὁπῦ ὀνομάζει τοῦ λόγυ τυ Θεὸν, εἶσαι. Ὅμως τό-

σου ἐσὺ ὡσὰν ϗ αὐτὸς ἀπὸ τὴν πολλήν σας ὑπερηφάνειαν ὀγλήγορα θέλετε πέσῃ κάτω, ϗ αὔριον σὲ ἔχω καλεσμένον εἰς τὸν Α'γῶνα διὰ νὰ τρέξωμεν, ϗ νὰ ἰδῇς πῶς θέλεις πέσει ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειάν σου. ὁ δὲ Νικόλαος τοῦ ὑποσχέθη, ὅτι τὴν ἐρχομένην ἡμέραν νὰ εὕγῃ εἰς τὸν Α'γῶνα.

Πῶς ὁ Α'λέξανδρος ἐνίκησε τὸν Νικόλαον.

ΤΗ'ν δὲ ἐρχομένην ἡμέραν εὔγῆκαν ϗ οἱ δύω Καβαλαραῖοι ὡσὰν δύω ἀετοὶ ἐπάνω εἰς τὰ ἄλογα, ϗ ἄρχισαν διὰ νὰ τρέχουν· ϗ εἰς τὸ πρῶτον τρέξιμον μὲ μίαν ἐπιτηδειότητα ὁ Α'λέξανδρος ἔκαμε ϗ σκόνταψε τὸ ἄλογον τοῦ Νικολάου, ϗ ἔπεσε κάτω νεκρὸς, μὲ τὸ νὰ τὸν ἐπλάκωσεν ἡ σέλα. ὁ δὲ Α'λέξανδρος βλέπων ὅτι ὁ Νικόλαος ἐσκοτώθη ἐχάρη κατὰ πολλὰ πῶς ἐκέρδεσε. τότε ὁ λαὸς εὐθὺς ἐστεφάνωσε τὸν Α'λέξανδρον, ϗ ἐκηρύχθη παντοῦ τὸ ὄνομά του διὰ τὴν νίκην του, ϗ τότες μὲ μεγάλην χαρὰν ὁ Α'λέξανδρος, ϗ οἱ ἄνθρωποί του ἐμίσευσαν διὰ τὴν πατρίδα του.

Πῶς ὁ Φίλιππος ἄφησε τὴν Ὀλυμπιάδα.

Φθάνωντας δὲ ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἔμαθε πῶς ὁ Φίλιππος ἄφησε τὴν Ὀλυμπιάδα, κὴ ἐπανδρεύθη μὲ ἄλλην, κὴ ἔκανεν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις τὰς γάμες, καὶ τᾶ ἔκαμε χοφάνη κατὰ πολλά. κὴ ἐπῆγε κὴ ἀνέβη εἰς τὸ παλάτι. Καὶ ὁ Φίλιππος τὸν ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς καὶ τὸν ἔβαλε κοντάτε εἰς τὴν τράπεζαν, κὴ ἔκατζε. Καὶ τῆς ὥρας ἦλθε κὴ ἡ Ὀλυμπιάδα εἰς τὸ μέσον τες, κὴ εἶπε πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον. Ἀλέξανδρε Υἱέ με, κὴ πῶς ὑποφέρεις νὰ βλέπης τὴν μητέρα σε ζωντανὴν, κὴ ὁ πατέρας σε νὰ μὲ ἀφήση, κὴ νὰ πάρη ἄλλην; Καὶ ὡς ἤκεσεν ἐτᾶτα ὁ Ἀλέξανδρος, ἄναψεν ἀπὸ τὸν θυμόν τε, κὴ ἐσηκώθη εὐθὺς, καὶ ἐπῆρεν ἕνα σκαμνίον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐφόνευσε τρεῖς ἄρχοντες ἀπὸ ἐκείνες ὅπε εἶχαν κάμη αὐτὴν τὴν προξενίαν. Οἱ δὲ λοιποὶ ἔφυγαν, κὴ ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὸν θάνατον. καὶ ἔτως ἐχάλασαν οἱ γάμοι. Ὁ δὲ Φίλιππος ἀπὸ τὴν πίκραν τε τὴν πολλὴν κὴ ἀπὸ τὴν ἐντροπήν τε ἔπεσεν εἰς ἀῤῥωςίαν.:

Πῶς ἦλθαν οἱ Κυμάνοι καταπάνω τῦ Φιλίππυ.

ΚΑὶ ὡς ἤκυσαν οἱ Κυμάνοι ὅτι ἦτον ἄῤῥωστος ὁ Φίλιππος, ἐσηκώθησαν μὲ ἑκατὸν πενῆντα χιλιάδες στράτευμα, ϰ ἦλθαν εἰς τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας, ϰ ὡς τὸ ἔμαθεν ὁ Φίλιππος, ἔπεσεν εἰς μεγάλην λύπην. Καὶ ἐκράξε τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ τῦ εἶπεν· ἔπαρε Υἱέ μου τὰ φυσάτα μας, ϰ σύρε καταπάνω τῶν ἐχρῶν μας· ὅτι ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον μας. ϰ παρευθὺς ὁ Ἀλέξανδρος ἐσύναξε τὰ φυσάτα ὁπῦ ἦσαν εἰς τὴν Μακεδονίαν ἕως τριάκοντα χιλιάδες, ϰ ἐπῆγεν εἰς συναπάντησιν τῶν ἐχθρῶν τυς. Καὶ μανθάνοντας ὁ Ἀλέξανδρος πῶς ἦσαν οἱ ἐχθροί τυς ἐκεῖ συμμὰ τεντωμένοι, ἐπῆγε διὰ νυκτὸς ἔξαφνα, ϰ τὺς ἐπλάκωσεν. Οἱ δὲ Κυμάνοι βλέποντας ἔξαφνα τὸ στράτευμα τῶς Μακεδόνων ὁπόθεν δὲν τὸ ἀπαντέχεναν, ἐτρόμαξαν, καὶ ἐσέβησαν εἰς λογισμὺς τί νὰ κάμυν.

Νίκη Ἀλεξάνδρου.

ΚΑὶ τὸ μεσονύκτιον ἔδωκαν οἱ Κυμάνοι εἰς φυγὴν μὲ ὅλον τὸ φυ-

σάτοντες, κ) ὁ Ἀλέξανδρος ἐπῆγε κατόπι τες κυνηγῶντάς τες, κ) ὅσον νὰ εὔγῃ ὁ ἥλιος ἔσμιξαν τὰ φυσάτα ἀντάμα, καὶ ἔδωκαν τὸν πόλεμον, καὶ ἐτζακίσθησαν οἱ Κεμάνοι ὡσὰν τὰ πρόβατα, ὅταν τὰ διώκεν λύκοι πολλοὶ, ὅτως ὁ Ἀλέξανδρος τὲς ἐδίωκε τρεῖς ἡμέρας, κ) τρεῖς νύκτας, καὶ ἐσκοτώθησαν ἀπὸ τὲς Κεμάνες σαράντα χιλιάδες Λαὸς, κ) ἀπὸ τὲς Μακεδόνας δύω χιλιάδες· κ) ἐσκότωσε κ) τὸν Βασιλέα τες τὸν Ἀπλαμέση.

Καὶ ὥρισεν ὁ Ἀλέξανδρος, κ) ἦλθαν οἱ μεγισάνοι κ) οἱ ςρατιῶταί του ὅλοι; κ) εἶπε πρὸς αὐτές. ἴδετε σύντρόφοι μου, κ) ἠγαπημένοι μου φίλοι; πῶς μὲ τὴν δύναμιν τε Θεε, καὶ τὴν εὐεργεσίαν ἐνικήσαμεν, κ) ἐσκοτώσαμεν τὲς Κουμάνες; κ) ἐγύρισεν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Βασιλέα Φίλιππον, καὶ ἔσυρνε ζωντανὲς δέκα χιλιάδες, κ) πάλιν εἶπε πρὸς τὲς Κεμάνες· Βλέπετε κ) ἐσεῖς ἄρχοντες Κεμάνοι, πῶς σᾶς ἐπαράδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τὰ χέρια τῶν Μακεδόνων, κ) τὰ σπαθία σας ἐτζακίσθησαν, κ) τῶν Μακεδόνων τὰ σπαθία ἀκονίσθησαν ἀπὸ ἐσᾶς, κ) ἀπὸ τὸν Βασιλέα σας τὸν Ἀ-

πλαμέση καὶ ἐσᾶς τὺς ἄρχοντας καὶ αὐθεντάδες σᾶς ἐπιάσαμεν ζωντανὺς, ᾗ ἐὰν θέλετε νὰ ἔχετε τὴν ζωήν σας. ᾗ τὸν τόπον σας, νὰ τὸν σμίξετε μὲ τὴν Μακεδονίαν νὰ ἦθε ἐδικοί μου. ὢ τῆς καλῆς ἐλεημοσύνης, ᾗ εὐσπλαγχνίας τῦ Ἀλεξάνδρυ, πῶς τὺς ἐκυβέρνησε τὺς Κυμανίτας ᾗ τὺς ἐλυπήθη.

Ἀπόκρισις τῶν Κυμάνων.

ΟΙ δὲ Κυμάνοι ὡς ἤκυσαν τὸν λόγον τῦ Ἀλεξάνδρυ, ἀπεκρίθησαν, καὶ εἶπαν· Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς σὲ ἐβοήθησε, καὶ ἐσκότωσες τὸν Βασιλέα μας τὸν Ἀπλαμέση, καὶ ἡμεῖς ἐδικοί σου εἴμασθεν, καὶ πέμψον μας αὐθέντην. νὰ ἔχωμεν ἀπὸ τὺς ἄρχοντάς σου, καὶ δῶσε καὶ ἡμᾶς συμπάθιον.

Πῶς ἔςειλεν αὐθέντην ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὺς Κυμάνυς.

ΚΑὶ ἐπιςώθη ὁ Ἀλέξανδρος τὺς λόγυς, ᾗ τοὺς ὅρκυς ὁπῦ ἔκαμναν, καὶ ἔκαμε Βασιλέα τὸν ἐξάδελφόν τυ, ᾗ ἔδωκέν τυς ὁπῦ ἦτον πρῶτος κυνηγὸς, ᾗ ἐφιλοδώρησέ τυς ὡς ἔπρεπε, ᾗ ἄφηκέν τυς ᾗ ἐπῆγαν ὀπίσω. καὶ νὰ εἶναι δῦλοι τῦ Ἀλεξάνδρυ.

Κατασκευὴ τοῦ Ἀναξάρχου διὰ τὴν Ὀλυμπιάδα.

ἈΝάξαρχος ὁ Βασιλεὺς τῆς Πελαγωνίας, ἀκούσας πῶς ὁ Ἀλέξανδρος λείπει μὲ τὰ φουσᾶτα εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἔκαμε μίαν πονηρίαν, ὡς θέλετε ἀκούσει. Ποτὲ καιρὸν ἤρχετο εἰς τὴν Περσίαν ὁ Ἀνάξαρχος ἀπὸ τὸ ταξίδιον, καὶ ἐδιάβαινεν ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν, ꙃ ἐφίλευσέτον ὁ Φίλιππος, ꙃ μὲ τιμὴν ꙃ δῶρα τὸν ἀπέστειλεν, ὁ δὲ Ἀνάξαρχος εἶδε τὴν Ὀλυμπιάδα, ꙃ ἐπλιξεύθη τὸν ἔρωτα τῆς ἀγάπης εἰς τὴν καρδίαν του, ꙃ εἶχε τὴν ἀγάπην κεκρυμμένην. Ὦ τῆς ἀγνωσίας. καὶ δὲν ἄκουσεν ὁ ἄθλιος τοῦ Σολομῶντος τοὺς λόγους, ὁποῦ λέγει· ἄνθρωπε, ἂς εἶσαι εὐχαριστημένος καὶ ἀναπαυμένος εἰς τὴν ἀγάπην ꙃ εὐμορφάδα τῆς γυναικός σου καθὼς σοῦ ἔτυχε, καὶ μὴ εἰς ξένην γελασθῇς, ἵνα μὴ πάθῃς πλέον παρὰ ἐκεῖνα ὁποῦ πράξεις, ꙃ χάσῃς τὴν ζωήν σου, ꙃ τὸν πλοῦτόν σου. Λοιπὸν ὁ Ἀνάξαρχος ὁποῦ ἐπροείπαμεν, ἐμάζωξε τὰ φουσᾶτα του χιλιάδες δώδεκα, ꙃ ἐπῆγεν εἰς τὸ κάστρον τοῦ Φιλίππου, ꙃ εἰσέβη μέσα, ꙃ εἶπε τοῦ Φιλίππου.

Εἰς

Εἰς βοήθειάν σου ἦλθα βασιλεῦ, κὴ αὐτὸς ἐκοίταζε νὰ εὕρῃ ἄδειαν νὰ πάρῃ τὴν Ὀλυμπιάδα.

Περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου πῶς ἔρχεται.

ΗΛθον μαντατοφόροι ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον, κὴ εἶπαν τοῦ Φιλίππου, πῶς ὁ Ἀλέξανδρος ἐσκότωσε τὸν Βασιλία τῶν Κυμάνων, καὶ ἐπῆρε τὸν τόπον του, κὴ ἐγύρισε, κὴ ἔρχεται νικητὴς κὴ τροπαιοῦχος ὡσὰν θέλει αὐτός του· κὴ ἐξέβη ὁ Φίλιππος μὲ τὴν Ὀλυμπιάδα νὰ προϋπαντήσουν τὸν Ἀλέξανδρον. κὴ εἶδεν ὁ Ἀνάξαρχος τὴν Ὀλυμπιάδα ἔξω ἀπὸ τὸ κάστρον κὴ ἅρπαξέ την, κὴ ἔφυγε, κὴ ὁ Φίλιππος εἶχεν ὀλίγον φουσάτο, κὴ δὲν ἐδύνετο νὰ τὸν πιάσῃ, κὴ ἐλάβωσε κὴ τὸν Φίλιππον ὁ Ἀνάξαρχος.

Πῶς ἐσκότωσεν ὁ Ἀλέξανδρος τὸν Ἀνάξαρχον.

ΠΑρευθὸς ἔφθασε καὶ ὁ Ἀλέξανδρος, κὴ ηὗρε τὸν Φίλιππον τὸν πατέρα του ἀποδαρμένον ἀπὸ τὸ ἄλογον μὲ μία σπαθία εἰς τὸ κεφάλι, κὴ ἦτον κομμένος πολλά· κὴ προδιαβαίνωντος ὀλίγον, ἐρωτᾷ διὰ τὴν Μητέρα του· κὴ

ὡσὰν ἔμαθε τὴν πονηρίαν τοῦ Ἀναξάρχου, παρευθὺς ἐπῆρεν ὀκτακοσίους ἄνδρας διαλεκτοὺς, καὶ φθάνει τὸν Ἀνάξαρχον εἰς τὸς ποταμὸν τὸν λεγόμενον Μεσὸν, τὸν πιάνει ζωντανὸν, κὴ φέρει τον εἰς τὸν Φίλιππον μὲ ὀλίγην ψυχήν· Καὶ εἶπε τοῦ πατρός του· σηκώσου, πάτησαι τὸν ἐχθρόν σου· κὴ ἀνέςη ὁ Φίλιππος μὲ ὀλίγην ψυχὴν, κὴ εἶπε πρὸς τὸν Ἀνάξαρχον· Δὲν ἐνθυμήθης Ἀνάξαρχε τὴν φιλίαν ὁποῦ σοῦ ἔκαμα καὶ τὰ δωρήματα, ὁποῦ σοῦ ἔδωκα ὅταν ἔρχωσουν εἰς τὴν Περσίαν· ἀμὴ ἦλθες ἐδῶ μὲ πονηρίαν εἰς ἐμένα ὡς δαίμων, κὴ μοῦ ὑςέρησες τὴν ζωήν μου; Ἀμὴ τὸ ποτήριον ὁποῦ ἐκέρασες, νὰ τὸ γευθῇς κὴ ἐσὺ, κὴ ἐπάτησέ τον ὁ Φίλιππος εἰς τὸ κεφάλι, κὴ ἔσυρε τὴν μαχαῖρά του, κὴ ἔσφαξέ τον.

Εὐχὴ τοῦ Φιλίππου πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον.

ΚΑὶ εἶπεν ὁ Φίλιππος· ἡ πίκρα μου ὅλη ἐγύρισεν ὀλίγον εἰς χαρὰν, καὶ εἶπε· σύρε κὴ ἐσὺ ψυχὴ μετὰ τοῦ ἀντιδίκου σου. κὴ τότε εὐχήθη τὸν Ἀλέξανδρον, κὴ εἶπεν· Ὕπαγε Υἱέ μου

τὰ κεφάλια τῦ Κόσμου ὅλα νὰ σε προσκυνήσουν, κ̀ τὸ χέρι τὸ ἐδικόν σου νὰ εἶναι ἐπάνωθεν ὅλυ τῦ Κόσμου.

Θάνατος Φλίππου.

ΚΑὶ λέγωντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Φίλιππος παρευθὺς ἐξεψύχησε. κ̀ οἱ ἄρχοντες τῆς Μακεδονίας ἐςάθησαν, κ̀ εἶπαν πρὸς τον Α᾿λέξανδρον· πολλὰ τὰ ἔτησου Βασιλεῦ Α᾿λέξανδρε. καὶ ἡ Ο᾿λυμπιὰς ἔςεκε καὶ ἔκλαιε τὸν Φίλιππον βασιλικὰ, κ̀ τακτικὰ, κ̀ ἔβαλάντον εἰς ὁλόχρυσον κρεββάτι, κ̀ ἔφεράντον εἰς τὸ κάςρον μέσα μὲ θρῆνον μέγαν. κ̀ ἔθαψαν τὸν Φίλιππον. κ̀ ἐπῆγε εἰς τὴν Μητέρα του τὴν Γῆν, ὅθεν ἐγεννήθη.

Πῶς ὁ Α᾿λέξανδρος ἐπωνομάθη Αὐτοκράτωρ.

ΤΟ'τε ὁ Α᾿λέξανδρος ὁ Υἱὸς τῦ Φιλίππυ ἐπωνομάθη Αὐτοκράτωρ, κ̀ ὥρισε, κ̀ ἔγραψαν εἴδησες εἰς ὅλα τὰ κάςρα νὰ συναχθῦν ὅλοι εἰς τῦς Φιλίππυς. Μακεδωνῖται Πελαγωνῖται, Ε᾿λαδῖται, καὶ ἐσυνάχθησαν ὅλοι μικροὶ κ̀ μεγάλοι.

Λά-

Λόγοι Ἀλεξάνδρου.

ΚΑὶ εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος, ὦ συντρόφοι, καὶ ἠγαπημένοι μου ἀδελφοὶ, μεγιςᾶνες, ἄρχοντες Μακεδῶνες, καὶ ἅπαντες· Ἐγὼ τὴν σήμερον Βασιλεὺς καὶ Αὐτοκράτωρ τῆς αὐθεντείας εἶμαι, καὶ ὁ πατέρας μου ἔςειψέ με Βασιλέα, καὶ ἂν ὁρίσετε ἂς ἀκούσωμεν τί καὶ πῶς θέλομεν νὰ ποιήσωμεν.

Λόγοι τῶν Ἀρχόντων.

ΚΑὶ ἀπὸ τοὺς Ἄρχοντας πρῶτος ἐσηκώθη ὁ τῶν ἄλλων φρονιμώτερος ὀνόματι Φιλόνης, καὶ εἶπε. Ἀλέξανδρε Βασιλεῦ, οἱ νέοι ὅλοι πρέπει νὰ εἶναι εἰς τὸν Βασιλέα κοντὰ, καὶ οἱ γέροντες ἀπὸ τὴν βουλήν του νὰ μὴ λείπουν.

Ἀπόκρισις· Λόγοι Ἀλεξάνδρου.

Α'Λέξανδρος εἶπε· οἱ γέροντες εἶναι πολλὰ τιμημένοι, ἀμὴ εἶναι ὀλιγόχρονοι. καὶ εὐθὺς ἐσηκώθη καὶ ὁ πρωτοςάτορας Λευκούσης, καὶ εἶπεν· Ἀλέξανδρε Βασιλεῦ, ὁ σοφὸς Σολομῶν εἶπεν, ὅτι τὸ Βασίλειον μὲ πολλοὺς ἀνθρώπους, καὶ ςρατιὰν θέλει νὰ εἶναι, καὶ ὁ Βασιλεὺς θέλει νὰ ἔχῃ Συμβούλους καλοὺς

λοὺς

λὺς ϗ ἀξίυς: καὶ πρέπει καὶ ἐσὺ νὰ συμβυλεύῃς ὅλην σου τὴν ςρατιὰν νὰ ἔχυν μίαν ὁμόνοιαν· καὶ πάλιν ἐςάθη ὁ μέγας Ἀντίοχος καὶ πρωτοςάτορας, ϗ εἶπε· τὺς γέροντας πρέπει Βασιλεῦ, νὰ ςέκουν εἰς τὴν Πολιτείαν μὲ τὸν Βασιλέα, καὶ νὰ μὴ λείπυν παντελῶς ἀπὸ τὸν Βασιλέα κοντά· Οἱ δὲ νέοι νὰ ςρατεύωνται, ὅτι ἔχυν θάῤῥος εἰς τὴν νεότητά τυς καὶ δύναμιν, καὶ ὅταν γηράσυν νὰ εἶναι ἀναπαυμένοι.

Καὶ ἀναςὰς ὁ Ἀντιγὼν, εἶπε· Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, πρέπει καὶ ἡμεῖς τώρα νὰ κινήσωμεν κατ' ἐπάνω τῶν Βασιλέων τῶν γειτόνων μας ἔξαφνα, νὰ πιάσωσι τὴν ἀνάγκην τυς, ϗ νὰ ἀλησμονήσυν τὴν ἐδικήν μας, νὰ μὴν κάμυν δόλον πρὸς ἡμᾶς. Ἐ'τύταις ταῖς τέσσαρες βυλαῖς εἶπαν οἱ ἠγαπημένοι τῦ Ἀλεξάνδρυ, ϗ ὁ θησαυροφύλακας ὁ Πτολεμαῖος εἶπε· Ἐγὼ λέγω Βασιλεῦ, νὰ ἐξέλθωμεν μὲ τὰ φυσάτα μας μὲ ἅρματα λαμπρὰ, καὶ νὰ γράψυν εἰς τὰ σκυτάριά τυς σημάδι ἐδικόν σου, νὰ ἐξεύρυν τίνος ςρατιὰ εἶναι, καὶ νὰ γνωρίσυν τίνος Βασιλέως εἶναι, ϗ νὰ μὴ καυχηθῦν οἱ γείτονές μας, ὅτι ϗ ἡμεῖς ἀποθαίνωμεν ὁμῦ μὲ τὸν Φίλιππον.

Πῶς

Πῶς ἤρεσεν ἡ βουλὴ αὕτη τοῦ Ἀλεξάνδρου.

ΕΤοῦτη ἡ βουλὴ ἤρεσε τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ὥρισεν εἰς ὅλον τους τὸ Βασίλειον νὰ συναχθοῦν οἱ χαλκιάδες ὅλοι εἰς τοὺς Φιλίππους· καὶ ὥρισε νὰ δουλεύουν Σουσάνια, ἤγουν σιδεροποκάμισα καὶ περικεφαλαίας, καὶ εἰς τὰ σκουτάριά τους νὰ γράφουν Κεφαλὴν λέοντος, καὶ τὴν περικεφαλαίαν νὰ κάμουν Βασιλίσκου κερατόπουλα καὶ τῆς Ἀσπίδας ταῖς κορυφαῖς νὰ εἶναι σμικταῖς. καὶ ὥρισε τοὺς μαστόρους νὰ ἀρματώσουν τὴν ἡμέραν τετρακοσίους ἀνθρώπους χωρὶς τοὺς χρυσοπτέρους στράτους, καὶ ὥρισεν νὰ κάμουν καὶ τῶν ἀλόγων ἀρμάτωσιν ἀπὸ τὸν Κορκόδολον, καὶ νὰ τοὺς κάμνουν καὶ Σουσάνια περιχρυσωμένα καὶ ἑτοιμάζετο ὁ Ἀλέξανδρος, νὰ νικήσῃ εἰς τὴν ἐκστρατείαν.

Πῶς ἔστειλεν ὁ Δάρειος Ἐπιστολὴν εἰς τοὺς Μακεδωνίους.

ΟΔάρειος ὁ Βασιλεὺς τῆς Περσίας ἤκουσε πῶς ἀπέθανεν ὁ Φίλιππος ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἀπέστειλεν ἀποκρισάριον μὲ Ἐπιστολὴν εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἔγραφεν οὕτως. Δάρειος ὁ Βασιλεὺς

σιλεὺς ὁ ἴσος μὲ τὰς Θεὰς τὰς ἐπιγείας καὶ εἰς ὅλην τὴν Οἰκεμένην Βάσιλεὺς ὁπὰ λάμπω ὡσὰν ὁ Ἥλιος, εἰς τὰς ευρισκομένας εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ἔμαθα πῶς ὁ Βασιλεὺς Φίλιππος ἀπέθανε, ἢ ἄφηκε μικρὸν παιδίον εἰς τὸ Βασίλειον, ἢ δὲν εἶναι ἄξιον νὰ βασιλεύ μήτε ἀπὸ τὸν νὰν, μήτε ἀπὸ τὰς χρόνας, ἢ ἐγὼ τὸ ἐπικράνθηκα πολλὰ διὰ τὸν θάνατον τὰ Φιλίππα, ἢ διὰ τὸ παιδίον πῶς δὲν εἶναι ἄξιον νὰ κρατήσῃ τ Βασίλειον τὰ πατρός τα. Διὰ τᾶτο ἐλει μονήθηκα ἢ ἔςειλάσας αὐθέντην καλὸν ἢ φρόνιμον τὸν ἠγαπημένον μα Καταρκάσῃ νὰ ὁρίζῃ τὰν τόπον σας καλὰ ἢ νὰ τὸν προσκυνᾶτε ἀντίτυπα ἐμένα καὶ ὅταν ἔλθῃ καιρὸς τὰ ταξιδίε, ν ἔλθῆτε μὲ τὸ ςράτευμα ὅλον, καὶ ν φέρετε ἢ λιζάτον ἤγαν χαράτζι, και νὰ μᾶ ςείλετε ἢ τὸ παιδίον τὰ Φιλίππα ἐδῶ τὸ ὀγλιγωρότερον μὲ ὅλα τ σημάδια τὰ βασιλικὰ, ὅτι ἐδῶ εἶναι καὶ ἄλλων Βασιλέων παιδία ὁπᾶ μ δαλεύαν ἕως σαράντα· καὶ ἐὰν ἰδῶ τ παιδίον ὅτι γίνεται φρόνιμον, ὀλίγο καιρὸν τὸ θέλω κρατήσει, καὶ πάλι θέλω τὸ ςείλῃ Βασιλέα εἰς ἐσᾶς.

Πῶς ὁ Κανταρκύσης ἐπροσκύνησε τὸν Ἀλέξανδρον.

Ο Κανταρκύσης ἦλθε εἰς τὴν Μακεδονίαν, ϗ ἔφερε τὴν χρυσοβουλωμένην Ἐπιστολὴν, ϗ οἱ ἄρχοντες ἐπῆγάν τον εἰς τὸν Βοϊβόδα τὸν Πτολεμαῖον, ϗ αὐτὸς τὸν ἐπῆγε εἰς τὸν κάστρον εἰς τοὺς Φιλίππους πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον.

Τέχνη Ἀντιόχου.

ΚΑὶ ὁ Ἀντίοχος ὁ πρωτοστάτορας ἔβαλε εἰς τὸ κοντάρι τὴν περικεφαλαίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐσυναπάντησε τὸν Κανταρκύσην, ϗ εἶπέ του· Προσκύνησον τὸ κοντάρι τοῦ Βασιλέως Ἀλεξάνδρου: καὶ ἀπεκρίθη ὁ Κανταρκύσης, ϗ εἶπε· Ἐὰν ἐγὼ προσκυνήσω τὸ κοντάρι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐσεῖς ὑποκάτω εἰς τὸ χέρι τοῦ Βασιλέως Δαρείου δὲν εἶστε· ὁ Ἀντίοχος εἶπεν. ἐὰν ἐσὺ δὲν προσκυνήσῃς τὸ κοντάρι τοῦ Ἀλεξάνδρου, χάνεις τὴν ζωήν σου. καὶ ὡς ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους, ἐφοβήθη, καὶ ἐπροσκύνησε τὸ κοντάρι τοῦ Ἀλεξάνδρου,

Πῶς ἐπροσκύνησε τὸν Ἀλέξανδρον.

ΕἸΠῆγάν τον εἰς τὸ παλάτι κ' ἐπροσκύνησε καὶ τὸν Ἀλέξανδρον, κ' ὁ Ἀλέξανδρος ἐκάθετον εἰς τὸν θρόνον τὸν βασιλικόν· καὶ ἦτον ὁ θρόνος ἐγκοσμημένος ἀπὸ χρυσάφι καὶ λιθάρια πολύτιμα· κ' προσκυνῶντας τὸν Ἀλέξανδρον ἔδωκε τὴν Ἐπιστολήν. αὐτὸς ἔστεκε κ' ἐθαύμαζε τὴν εὐμορφίαν τοῦ προσώπου τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ εἶχεν εἰς τὸ κεφάλι του στέμμα μέγα ἐγκοσμημένον μὲ ῥεβιθέτον μαργαριτάρι, κ' μὲ τοὺς μυρσίνης τὰ φύλλα πλεγμένον.

Πῶς ἀνέγνωσαν τὴν Ἐπιστολὴν τοῦ Δαρείου.

ΚΑὶ ἀνέγνωσαν τὴν Ἐπιστολὴν Δαρείου· κ' ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος τὰ λόγια ὁποῦ ἔγραφε μέσα, ἐθυμάθη πολλά, κ' εἶπε πρὸς τὸν ἀποκρισάρην· Δὲν πρέπει τὸν Δάρειον τὸν Βασιλέα βλέποντα μὲ τὸ κεφάλι, καὶ νὰ βουλεύεται μὲ τὰ ποδάρια· δὲν εἶναι ἡ Μακεδονία τοιοῦτον κεφάλι, ὡσὰν τοῦ φαίνεται τοῦ Δαρείου. Καὶ τὴν αὐτὴν ὥραν ὥρισεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἔγραψαν ἄλλην Ἐπιστολήν. ἔγραφεν ἔτζι.

Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν Δάρειον.

Ἀλέξανδρος ὁ Βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ὁ Υἱὸς τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος τῆς Βασιλίσσας, εἰς τὸν Βασιλέα Δάρειον τῆς Περσίας. Τὴν Ἐπιστολήν σου ἀνεγνώσαμεν, καὶ εὐχαριστοῦμέν σε, ὁποῦ μᾶς ἐλεημονήθης, καὶ ἔστειλές μας αὐθέντην καλὸν, καὶ ὥρισες νὰ ἔλθωμεν καὶ ἡμεῖς νὰ σὲ δουλεύωμεν, καὶ νήπιον ὁποῦ νὰ θηλάζῃ γάλα τῆς μητρός του ἀνάξιον εἶναι νὰ σὲ δουλεύῃ. Ἀμὴ καρτέρει με εἰς ὀλίγους χρόνους, καὶ ἐγὼ νὰ ἔλθω εἰς τὴν Βασιλείαν σου μὲ τοὺς Πρωτοκαβαλαραίους τῆς Μακεδονίας, καὶ θέλεις με ἰδῇ τὸ τί παιδίον εἶμαι. καὶ ἔστειλε τὸν Καστάρκουσιν ὀπίσω μὲ τὴν Ἐπιστολὴν, καὶ ἐχάρισέ του ἅρματα Μακεδονικὰ, περικεφαλαίαν ὁποῦ ἔγραφε τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ εἶπέ του· ὅταν ἔλθω μὲ τὸ φουσσᾶτόν μου νὰ πολεμήσω, αὐτὰ τὰ ἅρματα νὰ βαστᾷς νὰ μὴν σᾶς σκοτώσουν οἱ Μακεδονῖται.

Πᾶς

Πῶς ἐπῆγεν ὁ Κανταρκύσης μὲ τὴν Ἐπιςολὴν τῦ Ἀλεξάνδρου. πρὸς τὸν Δάρειον.

Ὁ Ἀποκρισάρης ὑπῆγε, καὶ ἔδωκε τὴν Ἐπιςολὴν τῷ Δαρείῳ· καὶ ὁ Δάρειος ἄρισε καὶ ἀνέγνωσάν την, καὶ ἐγέλασε πολλά. Καὶ ὁ Κανταρκύσης εἶπε πρὸς τὸν Δάρειον· δὲν πρέπει τέτοια Ἐπιςολὴ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Βασιλείαν σου, καὶ νὰ γελᾶς. ἀμὴ ἐγὼ εἶδα, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ὀλίγον χρονῶν εἶναι, ἀμὴ αἱ τάξεις του εἶναι πολλὰ εὔμορφαις, καὶ γεροντικαῖς. Καὶ πρέπει ὁ ἄνθρωπος ὁπόταν τὸν πονῇ τὸ δόντι, νὰ τὸ εὐγάλῃ, διὰ νὰ μὴ κακοπαθήσῃ. ὁμοίως καὶ τὸ κυπαρίσι ὅταν εἶναι μικρὸν πρέπει νὰ ξεριζωθῇ· ἀμὴ ὅταν δυναμώσῃ, ἂς μὴν πειράζεται τινάς. ὅτω καὶ ἐσὺ προμήθευσον τώρα νὰ τὸν ἐξολοθρεύσῃς ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν, εἰ δὲν καὶ τὸν ἀφήσεις, καὶ δυναμωθῇ, πλέον μὴν πειραχθῇς.

Πῶς ὁ Δάρειος ἔςειλε δεύτερον ἀποκρισάρην εἰς τὸν Ἀλέξανδρον.

Ὁ Δὲ Δάρειος ὁ Βασιλεὺς τῦ Κανταρκύσῃ τὰ λόγια δὲν τὰ ἐπί-

ςεως, μόνον ἀπέςειλε τὸν ἠγαπημένον του Κλητευόσην εἰς τὸν Ἀλέξανδρον νὰ τὸν ἰδῆ, καὶ νὰ τὸν ἐρευνήση τί γνῶσιν, ϗ φρόνησιν ἔχει· ϗ ἔςειλέ του μίαν γουργέραν ξύλινην, καὶ μίαν βέργαν νὰ τὴν κτυπᾶ νὰ γυρίζη, τὸ ὁποῖον εἶναι παιγνίδιον παιδιάρικον, καὶ σεντέκια δύω εὔκαιρα, καὶ συναπόσπορον δύω σακκία γεμάτα, καὶ Ἐπιςολὴν, καὶ ἔγραφε τοιαῦτα.

Ἐπιςολὴ Δαρείου.

ΔΑρειος ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων, ϗ τῆς Περσίας Θεὸς, εἰς τὸ παιδίον μου τὸν Ἀλέξανδρον χαίρειν. Ἂς μὴν σε φαίνεται ὅτως εἰς ἐμένα, ϗ σὺ ἐκακόφανη Ἀλέξανδρε εἰς τὴν πρώτην μου Ἐπιςολὴν, πῶς σοῦ ἔγραφα νὰ μὲ δουλεύης, ὅτι διὰ γνῶσίν σου ἤθελεν εἶσαι, ϗ αὐτὸ ὁποῦ σοῦ ἔςειλα ἕνα παιγνίδιον, ϗ μίαν βύτζαν νὰ τὸ κτυπᾶς νὰ γυρίζη, νὰ παίζης μετ' αὐτὸ, καὶ δύω σεντέκια εὔκαιρα, ϗ δύω σακκία συναπόσπορον, ϗ τὰ σεντέκια νὰ τὰ γεμίσης τριῶν χρονῶν δόσιμον, ϗ τὸν συναπόσπορον ἐὰν ἠμπορέσης νὰ τὸν μετρήσης, τόσον φουσάτον ἔχω· ϗ ςεῖλέ μου χαράτζιον, ϗ φουσάτον εἰς δούλευσιν

τίν μου, ὡσὰν τὸ ἔδιδε κ᾽ ὁ πατέρας του, εἰδὲ μὴ, δεμένον σὲ θέλουν φέρει ἔμπρός μου, κ᾽ συμπάθιον δὲν θέλεις ἔχη πλέον ἀπὸ ἐμένα.

Ο᾽ Κλητευώσης ἔφερε τὴν Ε᾽πιςολὴν πρὸς τὸν Α᾽λέξανδρον, καὶ ἐπροσκύνησέ τον· ἔφερε κ᾽ τὰ σεντένκια καὶ τὸν συναπόσπορον, κ᾽ τὴν ξύλινην γουργοῦναν, κ᾽ τὰ ἔβαλεν ἔμπροσθέν του, κ᾽ εἶδεν ὁ Κλητευώσης τὰ παλάτι, κ᾽ ἐπάρθη ὁ νοῦς του. καὶ ὥρισεν ὁ Α᾽λέξανδρος, κ᾽ ἀνέγνωσαν τὴν Ε᾽πιςολὴν, κ᾽ ἔσειςε τὸ κεφάλι του, κ᾽ εἶπε· ὁ παράφρων κ᾽ ὑπερήφανος Δάρειος ὡσὰν Θεὸς ὀνομάζεται, κ᾽ ὡς ἄνθρωπος θέλει πέση κάτω ὁ ἄτυχος. αὐτὸς ἕως τὸν Οὐρανὸν ὑψώνεται, ἀμὴ ἕως τὸν ᾅδην θέλει κατεβασθῆ. Καὶ ἐσύντριψε τὰ σεντένκια, κ᾽ τὸν συναπόσπορον ἐμάσισε, κ᾽ ὥρισε καὶ ἔγραψαν Ε᾽πιςολὴν πρὸς τὸν Δάρειον.

Ε᾽πιςολὴ Α᾽λεξάνδρου πρὸς τὸν Δάρειον.

Ο῾ Βασιλεὺς Α᾽λέξανδρος τῶν Μακεδόνων, εἰς τὸν Δάρειον τὸν Βασιλέα τῆς Περσίας χαίρειν. τόσην τιμὴν κ᾽ αὔξησιν ἔκαμες εἰς ἐμένα, κ᾽ ἔςει-

λες

λὶς μᾶ γουργᾶραὶ νὰ παίζω μετ' ἐκεῖνην· πολλὰ ὑπερηφανεύεσαι, ἀμὴ ἕως τὸ ὕςερον θέλεις πέσῃ κάτω. καλὸν σημεῖον μᾶ ἔςειλες, ὡς φαίνεται τὸ πρᾶγμα, διατὶ ὡσὰν γυρίζει ἡ γουργᾶρα, ἔτζι θέλω γυρίσει τὸν Κόσμον ὅλον. καὶ θέλω τὸν πάρη, κὴ εἰς ἐσένα θέλω ἔλθη· καὶ ὡσὰν ἐμάσησα τὸν συναπέσπορον, καὶ τὸν ἔπτυσα, ἔτω κὴ τὰ φουσάτα σοῦ θέλω τζακίσει κὴ χαλάσει μὲ τὸ θέλημα τᾶ Οὐρανᾶ, καὶ τᾶ Κυρίου Σαβαὼθ, καὶ τὰ σεντᾶκια τὰ ἐδέχθηκα ὡς μέγα δῶρον, ὡσὰν τὰ κάςρα ὁπᾶ θέλω πάρη. ἀμὴ λέγω, σώνει σου ἡ Ἀνατολὴ μὲ τὸ Περσικὸν μέρος τὸ σκιαζάρικον νὰ ὁρίζῃς, καὶ ἀπὸ τὴν δύσιν νὰ ἀπέχῃς. καὶ ἔδωκε τὴν Ἐπιςολὴν τᾶ Κλητευάση, κὴ ἔςειλέ την ὀπίσω, καὶ ἔδωκέ του κὴ δῶρα νὰ ὑπάγῃ τᾶ Δαρείου, πιπέρι ἕνα μόδι, καὶ εἶπε. εἶδες ἔμπροσθέν σου, πῶς ἐμάσησα τὸν συναπόσπορον, κὴ ἔπτυσάτον, ἔτζι ἔχει κὴ τὴν δύναμίν σας ἡ δύναμίς μου, ἐμένα εἶναι ὡσὰν τὸ πιπέρι, καὶ ἂς ἰδῇ ὁ αὐθέντης σου ὁ Δάρειος πόσα σπυρία συναπόσπορος τυχαίνει εἰς ἕνα τόπον πιπέριος· ἔτζη εἶναι καὶ τὰ φουσάτα μου, καὶ ἂς μὲ

καρ-

καρτερεῖ, καὶ ἐδιάβη ὁ Ἀποκρισάρης εἰς τὸν Δάρειον.

Πῶς ὁ Ἀλέξανδρος ἐσύναξε τὰ φυσάτα τυ.

ΚΑὶ ὥρισεν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ συναχθῶν τὰ φυσάτα τυ ὅλα εἰς τὰς Φιλίππυς, κὴ ἐσυνάχθησαν ὅλα, καὶ εὕρηκε πεντακόσιαις χιλιάδες ἀρματωμένυς, κὴ ἄφηκε ταῖς τριακόσιαις χιλιάδες νὰ φυλάγυν τὴν Μακεδονίαν, κὴ μὲ λέγυ τυ ἐπῆρε διακόσιας χιλιάδες, κὴ ἐκίνησε κατεπάνω τῦ Βασιλέως Θεσσαλονίκης Ἀρχιδονύση, κὴ ὁ Ἀρχιδονύσης ὡς ἤκυσε τὸν Ἀλέξανδρον πῶς ἔρχεται κατεπάνω τυ, ἐγροίκησε πῶς δὲν δύναται νὰ τὸν ἀντισαθῇ, καὶ ἔςειλεν ἀποκρισάρην μὲ χρυσάφι πολὺ, κὴ ἄλογα διαλεκτὰ τῦ ςαύλυ ἑκατὸν κὴ ἁμάξι διὰ χρυσίυ ἱςοριμένον, καὶ τὸν Υἱόν του τὸν Πολυκαρτέσην.

Ἐπιςολὴ Ἀρχιδονύση πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον.

ΑΡχιδονύσης ὁ Βασιλεὺς τῆς Θεσσαλονίκης, πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον τῆς Μακεδονίας τὸν Βασιλέα τὸν ἐνδοξότατον καὶ φρονιμώτατον: χαρὰν μεγά-

μεγάλην, κὶ δῶρα καὶ συναπάντησιν μὲ πολὺ ῥιζικὸν ςέλνω τῆς Βασιλείας σου τιμημένον λιζάτον, κὶ διὰ τιμήν σου τὸν Υἱόν μου ςέλνω τὸν Πολυκαρτοῦση νὰ δουλεύῃ τὴν Βασιλείαν σου, κὶ μὲ δῶρα πολύτιμα καθὼς εὑρίσκονται εἰς τὸ Βασίλειόν μας. Διατὶ σοῦ τὸ ἐχάρισεν ὁ Θεὸς νὰ γένῃς Αὐτοκράτωρ τοῦ Κόσμου ὅλου· κὶ ἐγὼ σὲ προσκυνῶ, μὲ ὅλον μου τὸ Βασίλειον νὰ εἶμαι ὑποκάτω εἰς τὸν ὁρισμόν σου, κὶ ὅ,τι ὁρίζεις ἀπὸ φουσάτον καὶ λιζάτον νὰ ςέλλω τῆς Βασιλείας σου. κὶ ἐὰν ἐςείλαμεν δῶρα ὀλίγα, δέξου τα διὰ πολλά· κὶ ἐὰν ὁρίσῃς νὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν Βασιλείαν σου, νὰ ἔλθω μὲ χαρᾶς.

Πῶς ὁ Ἀλέξανδρος ἐδέχθη τὴν Ἐπιςολὴν καὶ τὰ δῶρα.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐδέχθη τὴν Ἐπιςολὴν κὶ τὰ δῶρα, καὶ ὥρισε καὶ ἀνάγνωσάν την, καὶ ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, καὶ εὐχαρίςησε πολλὰ, καὶ ἐπίασε τὸν Υἱόν του τὸν Πολυκαρτοῦση, κὶ ἐφίλησέ τον ἐγκαρδιακᾶ, καὶ εἶπέ τον· διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ πατρός σου νὰ εἶσαι ἀδελφός μου ἐγκαρδιακὸς, κὶ ὥρισεν

σεν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ γράψῃ Ἐπιςολὴν πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Θεσσαλονίκης, κὴ ἔγραφε τὰ τοιαῦτα.

Ἐπιςολὴ Ἀλεξάνδρου.

Ἀλέξανδρος ὁ Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Θεσσαλονίκης Ἀρχιδονέσην. χαιρετοῦμέν σε καὶ εὐχαριςοῦμέν σε εἰς τὴν Ἐπιςολὴν ὁπου μᾶς ἔςειλες. ὄχι διὰ τὰ δῶρα ὁπου μᾶς ἔςειλες, καὶ τὸν Υἱόν σου. ἀμὴ διὰ τὰ γλυκά σου λόγια, καὶ διὰ τὴν συναπάντησιν ὁποῦ μᾶς ἐπροδέχθης. καὶ τὸ κεφάλι ὁπου προσκυνᾷ σπαθὶ ἀκονισμένον, δὲν τὸ κόπτει. Πλὴν δὲ ὁ Υἱός σου ἂς εἶναι μετ' ἐμένα ὡσὰν ἀδελφός μου, κὴ ἐσὺ κάθου εἰς τὸ Βασίλειόν σου εἰρηνικὰ, κὴ εὔχου μας, κὴ τὸν τάθε χρόνον νὰ μᾶς δίδῃς ὀγδοῆντα τάλαντα λιζάτον, κὴ δός μας τώρα εἰς βοήθειαν δώδεκα χιλιάδες.

Πῶς ὁ Ἀρχιδονέσης τοῦ ἔςειλε φουτάτον· κὴ ὁ Ἀλέξανδρος ἐδιάβη εἰς τὴν Ἀθῆνα.

ΚΑὶ εἶδεν ὁ Ἀρχιδονούσης τὴν Ἐπιςολήν. καὶ ἐπροσκύνησέ την, κὴ παρευθὺς ἔςειλε καὶ ταῖς δώδεκα

χιλιάδες τὸ φουσάτον εἰς βοήθειαν τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀθήνα, καὶ ἡ Ἀθήνα ἦτον κάστρον μέγα καὶ πολλὰ καὶ ἦτον μὲ κάθη πρᾶγμα στολισμένον, ὁποῦ δὲν εὑρίσκετο εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ εἶχε μέσα δώδεκα ῥήτορας, ὁποῦ τὸ ἐκυβερνοῦσαν· ὁποῖοι δὲν εὑρίσκονταν φρονιμώτεροι εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας· καὶ ἦτον καὶ τὰ διδασκαλεῖα, καὶ πᾶσα φρόνησις τῶν Ἑλλήνων ἐκεῖ, καὶ ὅλον μὲ δικαιοσύνην ἔκριναν, καὶ ἐκυβερνοῦσαν τοὺς Ἕλληνας· καὶ ὡς ἤκουσαν οἱ Φιλόσοφοι, ὅτι ἔρχεται ὁ Ἀλέξανδρος καταπάνω τους, ἐποίησαν σύναξιν, καὶ ἐβουλεύθησαν, τὸν Ἀλέξανδρον νὰ μὴ τὸν δεχθοῦν, Καὶ ἀνέστη Σοφονίας ὁ Φιλόσοφος τῶν Φιλοσόφων, καὶ εἶπε· δὲν μᾶς πρέπει ἡμᾶς νὰ πολεμήσωμεν μὲ τὸν Ἀλέξανδρον· καὶ εἶπαν οἱ ἄλλοι διατί; καὶ ὁ Σοφονίας εἶπεν· ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἀρχὴ ἐσκότωσε τοὺς Κομάνους, καὶ τοὺς Ἀλαμάνους, καὶ τὸν Ἀνάξαρχον τὸν Βασιλέα, καὶ ἐπῆρε τὸν τόπον του. καὶ ὁ Ἀρχιδονούσης ὁ Βασιλεὺς τῆς Θεσσαλονίκης ἐπροσκύνησέ τον μὲ ἀγάπην, καὶ ἀφησέτον εἰρηνικὸν εἰς τὸ Βασίλειόν του. λοιπὸν λέγω καὶ ἐγὼ

καθὼς ἀγροικῶ, νὰ κάμωμεν ἀγάπην νὰ μὴ χαλάσῃ τὸ κάστρον μας. καὶ πάλιν ἀπεκρίθη Ἀντιθένης ὁ Φιλόσοφος καὶ εἶπεν. ἀφ᾽ οὗ ἐκτίσθη ἡ Ἀθῆνα ἄλλος αὐθέντης δὲν τὴν ἐκυρίευσε, καὶ ὁ Δάρειος ὁ Βασιλεὺς τῆς Περσίας ἦλθε καὶ ἀπέκλεισε τὴν Ἀθῆνα, καὶ ἐπολέμησέ την, καὶ τίποτας δὲν ἐδυνήθη νὰ τῆς κάμῃ, μόνον εὔκαιρος ἐδιάβη καὶ ἐντροπιασμένος· καὶ ἄλλος Βασιλεὺς τῆς Περσίας ὁ Ξέρξης, ἦλθεν εἰς τὴν Ἀθῆνα μὲ δύναμιν πολλὴν, καὶ ἐπολέμησέ την, καὶ τίποτας δὲν ἔκαμε, μόνον νικημένος ἐδιάβη ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους. καὶ εἰς [illegible] ποτάμι τῆς Μακεδονίας, ὀλίγον ἔλειψεν ὁποῦ δὲν ἐπνίγη καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ φουσάτα του. καὶ δὲν πρέπει ἡμεῖς μὲ τέτοιαν δύναμιν, ὁποῦ ἔχομεν νὰ προσκυνήσωμεν τὸν Υἱὸν τοῦ Φιλίππου.

Ὁ Διογένης ὁ Φιλόσοφος ὁ ὑψηλότερος τῶν ἄλλων Φιλοσόφων εἶπεν. ἐγὼ ἰδὼ καὶ τρεῖς χρόνους ἐπῆγα εἰς τὸ νησὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ εἶδα τὸν Ἀλέξανδρον, ὁποῦ ἦλθεν εἰς τὸ παιγνίδιον, καὶ ἔκρουε κονταριαῖς, καὶ ἐγύρευε τὸ ῥιζικόν του, καὶ ἔρριξεν ἀτός του Πρωτοκαβαλαραίους, καὶ αὐθεντόπουλα

ϗ εὐφήμισάν τον ὅλοι οἱ αὐθεντάδες, ϗ ἔβαλάν τον Πρωτοκαβαλλάρην ἐπάνω εἰς ὅλους. λοιπὸν ἐκεῖ εὑρέθη εἰς τὸ πεγνίδιον, καὶ ὁ Οὐράνιος ὁ Φιλόσοφος τῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ ὡς εἶδε τὸν Ἀλέξανδρον εἶπε πρὸς τοὺς ἄρχοντας· μέγα σημάδι βλέπω εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Φιλίππου, καὶ θέλει ὁρίσει τὸν Κόσμον ὅλον. καὶ ἐπροσκάλεσέ τον ὁ Φιλόσοφος, νὰ τὸν βάλῃ εἰς τὸ κάστρον νὰ τὸν προσκυνήσουν, ϗ ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε· ὁπόταν ἔλθῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, θέλω σέβει, ϗ τοῦτο μοῦ φαίνεται καὶ ἐμένα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ϗ σᾶς συμβουλεύω, τὸν Ἀλέξανδρον νὰ μὴ τὸν ἀντισταθοῦμεν εἰς πόλεμον, ὅτι πολλὰ εἶναι δυνατὸς ϗ ἀνδρειωμένος, ἂν εἶναι καὶ νέος, ἀμὴ ἐπῆρεν ὄνομα μέγα εἰς τὸν Κόσμον, ϗ ἔχει φουσάτα πολλὰ, καὶ ἀνδρειωμένους, ϗ κάλλιον μοῦ φαίνεται νὰ τὸν δεχθοῦμεν μὲ τιμὴν ϗ δῶρα, ϗ ὁ Ἀλέξανδρος θέλει μᾶς ἀφήσει ζακόνια καλὰ νὰ ἔχωμεν εἰς τὸν τόπον μας, ϗ ἀπ' ἐδῶ θέλει συκωθεῖ νὰ πάγῃ εἰς τὴν Ῥώμην.

Πῶς

Πῶς δὲν ἤρεσεν ἡ γνώμη τῦ Φιλοσόφυ τῶν Ἀθηναίων, ἢ ὁ Φιλόσοφος ἐπροσκύνησε.

ΟΙ λόγοι τῦ Φιλοσόφυ Διογένους δὲν ἄρεσαν τῶν Ἀθηναίων, μόνοι ὠνείδισάν τον ἢ τὸν ὕβρισαν ἄτιμα, λέγοντες· εἰς καθε ἄνθρωπον φρόνιμον ἢ μεγάλη λολάδα εὑρίσκεται. καὶ ὁ Φιλόσοφος ἐλυπήθη πολλὰ πῶς τὸν ὕβρισαν εἰς τὸ μέσον τῦ Λαῦ. καὶ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐξέβη ἀπὸ τὸ κάςρον, ἢ ἐπῆγεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον ἢ ἐπροσκύνησε, ἢ ἔδειξέτυ τὰς Συμβυλὰς τῶν Ἀθηναίων καὶ τὰς γνώμας· καὶ ὥρισε ἢ ἁρματώθη τὸ φυσάτον τυ δυνατὰ, ἢ ἐκίνησεν εἰς πόλεμον τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐτέντωσε κοντὰ εἰς τὴν Ἀθήναν, ἢ ὥρισεν ἕνα ἄρχοντα μέγαν καὶ εὐγενικὸν, ἀπὸ τὴν Ἀλαμανίαν ὀνόματι Ἀρφάδιον νὰ ὑπάγῃ μέσα εἰς τὴν Ἀθήναν ἀποκρισάρης, καὶ γλῶσσαν ἑλληνικὴν δὲν ἴξευρε νὰ συντύχῃ, ἢ μετὰ βίας ηὗραν οἱ Ἀθηναῖοι ἄνθρωπον νὰ εἰπῇ τὴν ἀπόκρισιν. ἢ ὁ Ἀρφάδιος λέγει πρὸς τὰς Ἀθηναίυς· ορίζει ὁ Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος νὰ τοῦ δώσετε λιζάτον ἢ φυσάτον, ἢ νὰ τὸν προσκυνήσετε, ἢ ἔχετε ἀγάπην, εἰδὲ

ϗ τὸν ὁρισμὸν τȣ̃ Ἀλεξάνδρȣ δὲν πιάσετε, τὸν τόπον σας ὅλον θέλει χαλάσει, ϗ τὸ φυσάτον σας ὅλον θέλει κατακοπῆ ἀπὸ τὸ σπαθὶ τῶν Μακεδόνων, ϗ θέλετε ἔχει ἐσεῖς τὸ κρίμα. (Ὢ τῆς ἀγνωσίας τῶν Ἀθηναίων ϗ τῆς κακῆς συμβȣλῆς.) ϗ ὡς ἤκȣσαν οἱ ἄρχοντες τῆς Ἀθήνας, ἀπεκρίθησαν γελῶντες τόσȣς χοντρȣ̀ς ϗ ὑπερηφάνȣς λόγȣς, ϗ εἶπαν πρὸς τὸν ἀποκρισάρην ὁπȣ̃ ϗ αὐτὸς ἐντρέπετο νὰ τȣ̀ς ἀκȣ́ῃ. σύρε εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ϗ εἰπέ τȣ. ἡ Ἀθήνα δὲν τὸν προσκυνᾷ, καὶ νὰ τὸ ἰξεύρῃ, ὅτι ϗ ἄλλοι καλλίτεροι Βασιλεῖς ἀπὸ αὐτὸν ἦλθαν εἰς τὴν Ἀθήναν, καὶ δὲν τους ἐπροσκύνησαν, ὅτι εἰς ὅλον τὸν Κόσμον καλλίτεροι Φιλόσοφοι, ϗ Πρωτοκαβαλαραῖοι δὲν εἶναι. σώνει τον ἡ Μακεδονία νὰ βασιλεύῃ· ϗ ἂς εὔγῃ ἀπὸ τὸν τόπον μας ὡσὰν δὲν θέλει. ϗ εὐθὺς ἔκοψαν τὸν Δραγουμάνον ἔμπροσθεν τȣ̃ Ἀποκρισάρη, διὰ νὰ μὴν ἔλθῃ ἄλλος ἀποκρισάρης, ϗ ἐξέβαλαν τὸν ἀποκρισάρη ἔξω.

Πῶς ἐθυμώθη ὁ Ἀλέξανδρος κατὰ τῶν Ἀθηναίων.

ΚΑὶ ἦλθεν ὁ ἀποκρισάρης εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ϗ εἶπέ τȣ ὅλȣς τȣ̀ς λό-

λόγυς τῶν Ἀθηναίων. καὶ ὡς ἤκυσεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἐθυμώθη κ(αὶ) πολλά. κ(αὶ) ὥρισε νὰ ἁρματωθῇ τὸ φυσάτον τυ. κ(αὶ) εὐγῆκαν εἰς πόλεμον, καὶ εἰς τέσσαρα μέρη τῦ κάστρυ ἔδωκαν πόλεμον, κ(αὶ) οἱ Κομάνοι τῆς Ἀλαμανίας ἐτόξευαν μὲ σαγίταις μέσα εἰς τὸ κάστρον ὡσὰν νέφος μελισσῶν, ὅσον δὲν ἐδύνονταν οἱ ἄνθρωποι τῦ κάστρυ νὰ ἰδῦν ἔξω, καὶ ἐβαρέθησαν νὰ εἶναι ἀποκλεισμένοι, κ(αὶ) ἀνοίξαντες τὸ κάστρον, ἐσέβησαν εἰς πόλεμον.

Νίκη τῶν Ἀθηναίων.

ΚΑὶ ἐσκότωσαν οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τὺς Κομάνυς δέκα χιλιάδες, κ(αὶ) τρεῖς ἀπὸ τὺς Μακεδονίυς, κ(αὶ) ἀπὸ τὺς Ἀθηναίυς ἐσκοτώθηκαν μόνον δέκα ἄνδρες, κ(αὶ) ἐῤῥίξαν σίαν ἀπὸ τὸ κάστρον καὶ εἰς ὀλίγον νὰ καύσυν τὸν Ἀλέξανδρον, κ(αὶ) τοιαύτην ἀνδραγαθίαν ἔδειξαν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὸν Ἀλέξανδρον.

Διόρθωσις κ(αὶ) Συμβυλὴ Ἀλεξάνδρυ.

ΚΑὶ ὅταν ἔφθασεν ἡ νύκτα, ἐπῆγεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὸν τόπον ὁπῦ ἦτον κονεμένος, κ(αὶ) ἔβαλε τὸ φυσάτον τυ ὁλόγυρα, καὶ αὐτὸς εἰσέβη εἰς τὴν

τένται τυ, ᾗ ὥρισε ᾗ ἦλθαν οἱ μαγισάνοι, ᾗ ἐσυμβουλεύθησαν τί νὰ κάμουν εἰς τοὺς Ἀθηναίους, καὶ εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος· ἄρχοντες εὐγενέστατοι ᾗ ἀνδρειωμένοι, τὸ ὄνομά μας εἶναι εἰς τὸν Κόσμον ὅλον θαυμαστὸν ὡς ἀνδρειωμένον ᾗ καλὸν, ᾗ τώρα ἐκαταστήσαμεν, καὶ ἐπέσαμεν εἰς τὸ κάστρον τῶν Ἀθηναίων ἀποκάτω, καὶ ἐνικήθημεν, ᾗ τὸν τόπον τους δὲν τὸν ἐπήραμεν, ᾗ τώρα τί ὁρίζετε νὰ κάμωμεν;

Καὶ ἀποκρίθη ὁ Φιλόσοφος, ὁποῦ ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ὁ Διογένης, ᾗ εἶπεν· Ἀλέξανδρε Βασιλεῦ, ἴξευρε, ὅτι ἡ Ἀθήνα δὲν πέρνεται, ὅτι εἶναι μέσα Λαὸς πολὺς, ἕως δέκα χιλιάδες ἀνδρειωμένοι, ἀμὴ κάμε τίποτας τέχνην, μήπως τοὺς πλανέσῃς νὰ ἐξέβουν ἔξω εἰς πόλεμον, ᾗ ἡμεῖς νὰ δώσωμεν εἰς φυγὴν, ᾗ αὐτοὶ θέλουν μᾶς διώξει, καὶ ἀφ' οὗ ξεμακρύνωμεν ἀπὸ τὸ κάστρον, τότε νὰ γυρίσωμεν ἐπάνω τους μὲ τὰ καλὰ ἄτια, ᾗ θέλομεν σκοτώσει ᾗ αὐτοὺς, ᾗ θέλομεν πάρει ᾗ τὸ κάστρον. καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος τὴν τοιαύτην τέχνην, ὥσπερ οἱ Ἕλληνες ἔκαμον εἰς τὴν Τρωάδα, ἐσυκώθη εὐθὺς μὲ ὅλα τὰ φουσάτα, καὶ φεύγει,

κει, καὶ ἄφηκεν εἰς τὸ ςρατόπεδόν τυ ἀγελάδια χίλια, καὶ πρόβατα χιλιάδες τέσσαρες, ἢ ἔγραψεν Ἐπιςολὴν, ἢ ἄφηκεν ἐκεῖ εἰς τὴν τένταν του, ἢ ἔγραφεν ὕτως.

Ἄρχοντες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὴ ἰξεύρωντας τὴν δύναμιν τῦ ἐδικῦσας Θεῦ, ἦλθα κατεπάνω σας μὲ τόσην δύναμιν ὁπῦ μὲ ἴδετε ἢ ἐσεῖς, ἢ ἐθυμώθη ὁ Θεός σας ὁ Ἀπόλλων, καὶ ἔδωκέ σας δύναμιν, καὶ ἐσκοτώθη τὸ φυσάτον μυ ἀπὸ ἐσᾶς, ἢ ἰδὲ ὁπῦ ἐξεβαίνω ἀπὸ τὸ κάςρον σας, ἢ ἀπὸ τὸν τόπον σας, καὶ ὑπάγω· καὶ τὰ γελαδοπρόβατα ὁπῦ ἄφησα, νὰ τὰ θυσιάσετε εἰς τὸν Θεόν σας τὸν Ἀπόλλωνα διὰ νὰ μὲ συμπαθήσῃ. καὶ ὕτως ἐξέβη ἀπὸ τὸ κάςρον μίλια δώδεκα, ἢ ἐκρύβη εἰς ἕνα λόγγον, ἢ οἱ Ἀθηναῖοι ἐξέβηκαν ἀπὸ τὸ κάςρον, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν τόπον ὅπυ ἦτον κονεμένος, ἢ ἡ τένταις τῦ Ἀλεξάνδρυ, ηὗραν τὴν Ἐπιςολὴν, καὶ ἀνέγνωσάν την, ἢ εἶπαν· ἀπὸ τὸν φόβον τῦ ὁ Υἱὸς τῦ Φιλίππυ ἔφυγε ἢ ἐξέβηκαν μικροὶ ἢ μεγάλοι, ὅσοι ἢ ἂν ἦσαν, ἢ ἄρχισαν νὰ διώκυν κατόπι, καὶ ἕνας ἄρχων ὀνόματι Τιρόμαχος, εἶδεν ὄνειρον, ἢ ἦλθε πρὸς τοὺς ἄρ-

ἄρχοντας, καὶ λέγει· ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ αὐθεντάδες σαθῆτε, καὶ μὴ διώκετε τὸν Ἀλέξανδρον, ὅτι ἐτούτην τὴν νύκτα εἶδα ὄνειρον βαρύ. εἶδα, ὅτι τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἔπεσε, καὶ τοῦ κάστρου οἱ πύργοι ἐχάλασαν, καὶ ἡ πόρταις ἡ μαρμαρένιαις ἔπεσαν, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος εἰσέβη καβαλλάρης, καὶ ἐπεριπάτει εἰς τὰς ρούγας, καὶ τὸ κάστρον ἐγέμισε σιτάρι δασὺ ὥριμον, καὶ ἄγουρον, καὶ οἱ στρατιῶται τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸ ἐθέριζαν. Αὐτὸ τὸ ὄνειρον εἶδεν ὁ Τιρόμαχος, καὶ τὸ εἶπε, καὶ αὐτοὶ δὲν τὸν ἤκουσαν νὰ σαθοῦν, ἀμὴ ἐπῆγαν κατόπι, τοῦ Ἀλεξάνδρου διώκοντες, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς ἐκαρτέρει εἰς τὸν λόγγον τῆς Κασαλίας, καὶ ἐδιώρθωσε τὰ φουσάτα του εἰς τρία μερτικά, τὸ καθε, ἕνα κατὰ τὴν τάξιν του, καὶ εἰς τὸν κάμπον τῆς Βαταλίας ἔσωσαν τὸν Ἀλέξανδρον.

Καὶ παρευθὺς ὥρισεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἐκτύπησαν τὰ ὄργανα, καὶ ταῖς τρουμπέταις, καὶ ἐξέβησαν τὰ φουσάτα ἀπὸ τὸν λόγγον ὁποῦ ἦσαν κρυμμένα, καὶ εἴδασιν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ φουσάτα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐτρόμαξαν, καὶ εἶπαν, τί ἐπάθαμεν; σήμερον οὐδὲ ὥ-

νας θέλει γλυτώσει, κὴ μὲ φόβον μέγαν εὐγῆκαν εἰς τὸν πόλεμον.

Νίκη Ἀλεξάνδρου.

Ἐκτύπησε παραυτὰ ὁ Ἀλέξανδρος τὸ πρῶτον, καὶ ἐτζάκισε τοὺς Ἀθηναίους, καὶ ἔκοπταν, καὶ ἔσφαζαν ὡσὰν καλοὶ γεωργοὶ εἰς χωράφι δασύ, κὴ ἄλλοι ἔφευγαν, καὶ ἐσμιγαν μὲ τὰ φουσάτα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐσέβαιναν εἰς τὸ κάστρον τῆς Ἀθήνας. ἰδοὺς θλίψεις κὴ θρῆνος μέγας ὁποῦ ἐγίνη εἰς τὴν Ἀθήνα τὴν ἡμέραν ἐκείνην: αἱ γυναῖκος ἐξέβαινον νὰ συναπαντήσουν τοὺς ἄνδρας τους, κὴ ἐσκοτώνοντο κὴ αὐταῖς, καὶ ἔτρεχαν ἡ αἱματοχυσίαις εἰς ταῖς ῥούγαις ὡσὰν ποτάμι, κὴ αἱ φωναὶ τῶν ἀνδρῶν, κὴ τῶν γυναικῶν ἀνέβαιναν ἕως εἰς τὸν Οὐρανόν.

Πῶς ἐπαρακάλει ὁ Ἀλέξανδρος τὰ φουσάτα νὰ μὴν κόπτουν τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐκαβαλίκευσε γοῦν ὁ Ἀλέξανδρος τὸν Βουκέφαλον, κὴ ἐπεριπάτει εἰς τὸ μέσον τοῦ κάστρου, κὴ ἐπαρακάλει τὰ φουσάτα του νὰ μὴ κόπτουν τοὺς ἀνθρώπους, κὴ δὲν ἠμπόρει νὰ καταπραΰνῃ τὸν θυμόν

μάν τους. αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία ἔτρεχαν κλαίοντες, καὶ ἐπαρακαλοῦσαν τὸν Ἀλέξανδρον νὰ τοὺς ἐλεήσῃ, νὰ παύσῃ ἡ θραῦσις τοῦ κοπετοῦ. καὶ ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἠμπόρεις νὰ τοὺς σαματίσῃ ἀπὸ τὴν μανίαν τους. καὶ ὥρισε καὶ ἔβαλαν φωτίαν, καὶ ἐκατάκαυσε τὸ κάστρον· καὶ αἱ γυναῖκες, καὶ τὰ παιδία ἀνέβαινον εἰς τοὺς πύργους νὰ γλυτώσουν, καὶ ἀπὸ τὴν πεῖραν τῆς φωτίας ἐγκρεμίζονταν κάτω ἀπὸ τὸ κάστρον, καὶ ἐσκοτώνονταν. καὶ ἄλλοι ἔτρεχον εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ νὰ γλυτώσουν, ἀμὴ καὶ ἐκεῖνος ἐκάη μὲ ὅλους τοὺς Θεοὺς τῶν Ἑλλήνων· καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐγέλασε, καὶ εἶπεν· ἐὰν ἦσαν οἱ Θεοὶ τῶν Ἑλλήνων Θεοὶ ἀληθινοὶ, ἤθελον ἀπαιτηθῇ ἀπὸ τὴν φωτίαν νὰ μὴ καοῦν. καὶ πάλιν ὁ Ἀλέξανδρος ἐλυπήθη τὸν λαὸν, καὶ μὲ χαρὰν, καὶ μὲ θλίψιν ἔλεγε· σήμερον τῶν Μακεδόνων τὰ ἅρματα ἠκονίσθησαν ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν Ἀθηναίων, καὶ δὲν εἶναι τὸ πταίσιμον ἀπὸ ἐμένα, ἀμὴ ἀπὸ αὐτοὺς διὰ τὴν ἀγνωσίαν τους.

Γνωμικόν.

Καὶ τότε ὁ Διογένης ὁ Φιλόσοφος εἶπεν αὐτὸ τὸ γνωμικόν. ὁ ἄνθρω-

ρω-

ρωπος ἂν δὲν κάθη, δὲν μαθαίνει
λα. λέγει ὁ λόγος· τζάκισαι τὸ
λι τῦ ἐχθρῦ σε, καὶ τότε νὰ σὲ
θεται, ἢ νὰ σὲ φοβῆται, ὅτι ἐγὼ
τὸ ἐπροεῖπα, ἢ αὐτοὶ τὸν λόγον
δὲν ἤκυσαν.

Θρῆνος τῆς Αθήνας ἢ τῆς Θήβας

ΤΟ'τε ἡ Αθήνα ἢ ἡ Θῆβα ἐκλ
σαν πικρῶς, ὁμοίως ἢ τὰ Βα
λεια τῆς Δύσης, Σικελίας ἢ Λακεδ
μονίας ἔφριξαν, ἢ εἰς φόβον μέ
ἢ λογισμὸν ἔπεσαν.

Πῶς ὁ Αλέξανδρος ἐδιάβη εἰς τ
Ρώμην, ἢ τὸν ἐπροσκύνησαν.

ΤΟ'τε ὁ Βασιλεὺς Αλέξανδρος ἐδ
βη εἰς τὴν Ρώμην. ἢ ἔγρα
τὰ φυσάτα τυ, καὶ ηὗρε τετρακόσ
χιλιάδες ἀρματωμένυς, ἢ ὑπαγαίν
τας εἰς τὴν Ρώμην, ἐσυναπάντησάν
οἱ Βασιλεῖς, ἢ οἱ αὐθεντάδες τῆς
κεδαιμονίας, τῆς Σικελίας, ἢ τῆς
λιας, ὅλον τὰ Ρίακον, καὶ ἡ Γό
ὅλη· καὶ ἦλθαν, καὶ ἐσυναπάντη
ταν, ἢ ἤφεράν τυ δῶρα πολύτιμα,
φυσάτον, καὶ χαράτζιον χρόνων δα
κα, ἤφεράν τυ ἢ σέμμα βασιλικὸν

πολύτιμα λιθάρια. ϗ λοιπὸν ὅλοι οἱ Βασιλεῖς τῆς Δύσης ἦλθαν, ϗ ἐπροσκύνησάντον. ϗ ὁλωνῶν τὺς ἔδωκε τάξες καλαῖς, καὶ συμμώνωντας ὁ Α᾽λέξανδρος εἰς τὴν Ρ῾ώμην, ἤκυσαν οἱ Α᾽ρχοντες ὅτι ἔρχεται, ϗ ἐμαζώχθησαν νὰ κάμυν συμβυλὴν τί νὰ κάμυν. ϗ ἤκυσαν τὸν χαλασμὸν τῆς Α᾽θήνας, ϗ ἔπεσαν εἰς μεγάλην ἀπορίαν, ϗ φόβον· ϗ εἶπαν οἱ Φιλόσοφοι καὶ οἱ ῥήτορες· ἂς τὸν δεχθῦμεν τὸν Α᾽λέξανδρον μὲ εἰρήνην. ϗ θέλομεν κάμει ὅ,τι θέλομεν μὲ αὐτὸν, ϗ ὅτι ζητήσωμεν, μόνον νὰ τὸν δεχθῦμεν, ϗ ἂς τὸν συναπαντήσωμεν μὲ δῶρα κτ̄ τὸ πρέπον,

Δέησις Ρ῾ωμαίων πρὸς τὸν Θεὸν τὸν Α᾽πόλλωνα.

ΚΑὶ ἐσυνάχθησαν ὅλοι, καὶ ἐδιάβησαν εἰς τὸν Θεὸν τὸν Α᾽πόλλωνα, νὰ τὺς φανερώσῃ τί νὰ κάμουν. ϗ ἐφάνη ὁ Α᾽πόλλων κατ᾽ ὄναρ, ἤγουν εἰς τὸν ὕπνον τυς, ϗ εἶπέ τυς· νὰ ἰξεύρετε ἄνδρες Ρ῾ωμαῖοι, ὅτι ὁ Α᾽λέξανδρος εἶναι Υἱός μυ, διατὶ ἔκαν καιρὸν εἶχα διαβῇ εἰς τὴν Μακεδονίαν, ϗ ἐκαρπογονήθη ὁ Α᾽λέξανδρος, ϗ νὰ τὸν προσκυνήσετε τιμικᾶ ϗ μὲ δῶρα καλά.

κ) ἐσυνάχθησαν οἱ Ἄρχοντες διὰ νὰ συναπαντήσουν τὸν Ἀλέξανδρον, κ) ἦτον ἡ συναπάντησις τῶν Ῥωμαίων εὔμορφη κ) πολλά.

Συναπάντησις τῶν Ῥωμαίων.

ΕΙ'χαν τέσσαρες χιλιάδες ἀρχοντόπυλα εὔμορφα, κ) κοράσια ὡραῖα δύω χιλιάδες. τὰ ἀρχοιτόπυλα μὲ χρυσᾶ σεφάνια εἰς τὰ κεφάλιά τυ, κ) ἐκαβαλίκευαν εὔμορφα ἄλογα, κ) τὰ κοράσια ὁμοίως κ) αὐτὰ εἰς ἄλογα, καὶ σκεπασμένα μὲ χρυσαῖς κορτίναις, καὶ σαράντα χιλιάδες ἄνδρες ὅλοι μὲ δάφνην εἰς τὰ χέριά τυς ἐντετυλιγμένοι μὲ χρυσάφιον. ἦσαν κ) Ἱερεῖς, κ) ἄρχοντες χίλιοι. ὅλοι μὲ λαμπάδες ἀναμμέναις, κ) ὁ Ἱερεὺς τῦ Θεοῦ τῶν Ἑλλήνων μὲ δύω χιλιάδες γέροντες, ὅλοι μὲ φανάρια ἀναμένα, κ) οὕτως ἐξέβησαν εἰς συναπάντησιν τῦ Ἀλεξάνδρυ, κ) ἐπῆγαν δῶρα πολύτιμα, κ) Βασιλικά· κ) ἐπῆγαν τὸ μέγα ἐπανώφορον τῦ Σολομῶντος, ὁπῦ τὸ εἶχε πάρει, ὁ Βασιλεὺς ὁ Ναβυχοδονόσορ ἀπὸ τὴν Ἱερυσαλὴμ, καὶ δώδεκα σαγόνια μὲ λιθαρόπυλα πολύτιμα, ὁπῦ τὰ εἶχεν ὁ Σολομῶν εἰς τὴν Ἁγίαν Σιὼν, εἰς τὰ Ἅ-

για

πολύτιμα λιθάρια. ϗ λοιπὸν ὅλοι οἱ Βασιλεῖς τῆς Δύσις ἦλθαν, ϗ ἐπροσκύνησάντον. ϗ ὁλωνῶν τὺς ἔδωκε τάξες καλαῖς, καὶ συμμώνωντας ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Ῥώμην, ἤκυσαν οἱ Ἄρχοντες ὅτι ἔρχεται, ϗ ἐμαζώχθησαν νὰ κάμυν συμβυλὴν τί νὰ κάμυν. ϗ ἤκυσαν τὸν χαλασμὸν τῆς Ἀθήνας, ϗ ἔπεσαν εἰς μεγάλω ἀπορίαν, ϗ φόβον· ϗ εἶπαν οἱ Φιλόσοφοι καὶ οἱ ῥήτορες· ἂς τὸν δεχθῦμεν τὸν Ἀλέξανδρον μὲ εἰρήνην. ϗ θέλομεν κάμει ὅ,τι θέλομεν μὲ αὐτὸν, ϗ ὅτι ζητήσωμεν, μόνον νὰ τὸν δεχθῦμεν, ϗ ἂς τὸν συναπαντήσωμεν μὲ δῶρα κατὰ τὸ πρέπον,

Δέησις Ῥωμαίων πρὸς τὸν Θεὸν τὸν Ἀπόλλωνα.

ΚΑὶ ἐσυνάχθησαν ὅλοι, καὶ ἐδιάβησαν εἰς τὸν Θεὸν τὸν Ἀπόλλωνα, νὰ τὺς φανερώσῃ τί νὰ κάμουν. ϗ ἐφάνη ὁ Ἀπόλλων κατ᾿ ὄναρ, ἤγουν εἰς τὸν ὕπνον τυς, ϗ εἶπέ τυς· νὰ ἰξεύρετε ἄνδρες Ῥωμαῖοι, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος [illegible]ός μυ, διατὶ ἕναν καιρὸν εἶχα [illegible] τὴν Μακεδονίαν, ϗ ἐκαρπο[illegible] Ἀλέξανδρος, ϗ νὰ τὸν προ[illegible]τιμικᾶ ϗ μὲ δῶρα καλά.

κ᾽ ἐσυνάχθησαν οἱ Ἄρχοντες διὰ νὰ συναπαντήσυν τὸν Ἀλέξανδρον, κ᾽ ἦτον ἡ συναπάντησις τῶν Ῥωμαίων εὔμορφη κ᾽ πολλά.

Συναπάντησις τῶν Ῥωμαίων.

Εἶχαν τέσσαρες χιλιάδες ἀρχοντόπυλα εὔμορφα, κ᾽ κοράσια ὡραῖα δύω χιλιάδες. τὰ ἀρχοντόπυλα μὲ χρυσᾶ ςεφάνια εἰς τὰ κεφάλιά τυ, κ᾽ ἐκαβαλίκευαν εὔμορφα ἄλογα, κ᾽ τὰ κοράσια ὁμοίως κ᾽ αὐτὰ εἰς ἄλογα, καὶ σκεπασμένα μὲ χρυσαῖς κορτίναις, καὶ σαράντα χιλιάδες ἄνδρες ὅλοι μὲ δάφνην εἰς τὰ χέριά τυς ἐντετυλιγμένοι μὲ χρυσάφιον. ἦσαν κ᾽ Ἱερεῖς, κ᾽ ἄρχοντες χίλιοι. ὅλοι μὲ λαμπάδες ἀναμμέναις, κ᾽ ὁ Ἱερεὺς τῦ Θεοῦ τῶν Ἑλλήνων μὲ δύω χιλιάδες γέροντες, ὅλοι μὲ φανάρια ἀναμένα, κ᾽ οὕτως ἐξέβησαν εἰς συναπάντησιν τῦ Ἀλεξάνδρυ, κ᾽ ἐπῆγαν δῶρα πολύτιμα, κ᾽ Βασιλικά· κ᾽ ἐπῆγαν τὸ μέγα ἐπανώφορον τῦ Σολομῶντος, ὁπῦ τὸ εἶχε πάρει ὁ Βασιλεὺς ὁ Ναβυχοδονόσορ ἀπὸ τὴν Ἱερυσαλὴμ, καὶ δώδεκα ςαγόνια μὲ λιθαρόπυλα πολύτιμα, ὁπῦ τὰ εἶχεν ὁ Σολομῶν εἰς τὴν Ἁγίαν Σιὼν, εἰς τὰ Ἅγια

για τῶν Ἁγίων· καὶ ἐπῆραν καὶ τὸ στέμμα τῦ Σολομῶντος μὲ λιθάρια πολύτιμα τρία, τὰ ὁποῖα ἔφεγγαν τὴν νύκτα ὡσὰν λαμπάδες, καὶ ὁλόγυρα εἰς τὸ στέμμα εἶχε δώδεκα λιθαρόπυλα ὁπῦ ἦτον οἱ μῆνες γραμμένοι· ἐπῆγαν κ) τὸ στέμμα τῆς Βασίλισσας τῆς Σιβύλας, τὸ ὁποῖον ἦτον μὲ τέχνην ὁπῦ ὔτε ὀφθαλμὸς τὸ εἶδεν, ὔτε αὐτία τὸ ἤκυσαν· ἐπῆγαν κ) ἄλογον ἄσπρον σκεπασμένον μὲ Κροκόδυλον, καὶ ἡ σέλα τυ μὲ πολύτιμα λιθαρόπυλα· ἐπῆγαν κ) ἅρματα Βασιλικὰ τῦ Πριάμου ὁπῦ τὰ εἶχαν πάρει ἀπὸ τὴν Τρωάδα, κ) κοντάρια Ἐλεφαντικὰ ἐγκοσμημένα. κ) ἤφεραν κ) τὸ κοντάρι τοῦ Βασιλέως Ταρκιανῦ τῆς Ῥώμης, ὁπῦ ἦτον ἐνδεδυμένον μὲ τῆς Ἀσπίδες τὸ τρομάρι. μὲ τέταιας λογῆς συναπάντησιν εὐγῆκαν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον οἱ Ῥωμαῖοι.

Πῶς εἰσέβη ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Ῥώμην.

ΤΟ'τε ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Βασιλεὺς ἔβαλε τὰ φυσάτα του εἰς καλὴν, κ) εὔμορφην τάξιν, καὶ ἄρχονταν ἁρματωμένα κ) λαμπροφορεμένα, τιμικὰ, κ) τῆς Μακεδονίας τὸ φυσάτον ἔστεκε κοντᾶ

τὰ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ αὐτὸς ἐκαβαλλίκευσε τὸν Βουκέφαλον, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν κεφαλήν του τὸ στέμμα τῆς Βασίλισσας Αἰγύπτου τῆς Κλεοπάτρας, ὁποῦ εἶχε δώδεκα λιθαρόπουλα πολύτιμα. Καὶ ὅταν ἐζύγωσαν εἰς τὴν Ῥώμην εἰς συναπάτησιν τῶν ἀρχόντων, ὥρισε καὶ ἔσερναν τὰ ἄλογα ὅλα ἔμπροσθέν του, καὶ ὥρισε καὶ ἐλαλοῦσαν ἀπὸ ταῖς δύω μερέαις ταῖς τρουμπέταις, καὶ πᾶσα λογῆς ὄργανον, καὶ ἐδιώρθωσε τὰ φουσάτα του εἰς δώδεκα μέρη νὰ ἔρχεται κάθε μέρος εἰς τὴν τάξιν του.

Φήμη τῶν Ῥωμαίων.

Καὶ ἐζύγωσαν οἱ Πρωτοκαβαλλαραῖοι τῆς Ῥώμης. καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ εἶπαν ὅλοι μίαν φωνήν· πολλὰ τὰ ἔτη τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Υἱοῦ τοῦ Φιλίππου, καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος τῆς Βασίλισσας, καὶ ἦλθαν τὰ Κοράσια καὶ ἐπροσκύνησάν τον, καὶ εὐφήμισάν τον, καὶ ἐδιάβησαν παράμερα. ἦλθον καὶ τὰ ἀρχοντόπουλα, καὶ αὐτὰ ὁμοίως τὸν εὐφήμισαν, καὶ ἐδιάβηκαν καὶ αὐτὰ κατὰ μέρος. καὶ ἦλθον οἱ γέροντες, καὶ οἱ στρατιῶται ὅλοι, καὶ ἐπροσκύνησάν τον, καὶ οὕτω τὸν εὐφήμισαν, καὶ ἐδιάβησαν

καὶ

κὴ αὐτοὶ εἰς ἕνα μέρος. καὶ ὕςερα ἀπὸ αὐτὲς ἦλθαν οἱ Ἱερεῖς μετὰ λαμπάδων κὴ θυμιατῶν, καὶ ἐθυμίασαν τὸν Ἀλέξανδρον, κὴ εἶπαν· πολλὰ τὰ ἔτη τε Βασιλέως Ἀλεξάνδρου.

Πῶς εἰσέβη ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Ῥώμην.

ΚΑὶ εἰσέβη ὁ Ἀλέξανδρος ὁμοῦ μὲ αὐτὲς εἰς τὸ κάςρον τῆς Ῥώμης, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν Ναὸν τε μεγάλε Θεε τε Ἀπόλλωνος. κὴ ἐπροσκύνησεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἐδώρησε τε Ἀλεξάνδρου ὁ Ἱερεὺς τῶν Ἑλλήνων Σμύρναν, κὴ Λίβανον, Βασιλικὰ δωρήματα, κὴ εὔγαλεν ἕνα βιβλίον, κὴ ἔδωκέν το εἰς τὰ χέρια τε Ἀλεξάνδρε, κὴ ἔγραφεν ἔτως, Χρησμός.

Ἐν ἔτει πεντάκις χιλιοςῷ θέλει ἐξέβη τράγος μονόκερως κὴ θέλει διαξει τὲς πάρδες τῆς Δύσεως ὅλες, ὁπε μάχονται εἰς μὲ τὸν ἄλλον, καὶ πρὸς τὸν Νότον θέλει ὑπάγει, καὶ εἰς τὴν Ἀνατολὴν, καὶ θέλει εὕρῃ τὸν κριὸν τὸν θαυμαςὸν, ὁπε ἔχει τὰ κέρατα ἐξαπλωμένα, τὸ ἕνα κέρατον φθάνει ἕως τὸν Νότον, τὸ δὲ ἄλλο ἕως εἰς Βορέα. κὴ θέλει κτυπήσει ὁ μονόκεροςς

τρά-

τράγος τὸν κριὸν τὸν θαυμαςὸν εἰς τὸ
καρδίαν νὰ τὸν σφάξῃ, καὶ ἀπὸ τῦτ
θέλουν τρομάξῃ ὅλοι τῆς Ἀνατολῆς ο
Βασιλεῖς, κὶ γλῶσσαις, κὶ θέλυν τζα
κιωθῆ τὰ σπαθία τῆς Περσίας ὅλης, ι
θέλει ἔλθῃ εἰς τὴν μεγάλην Ῥώμην
κὶ θέλει ὠνομαθῆ ἄξιος Βασιλεὺς τῆ
Οἰκυμένης ὅλης.

Ἐξήγησις τῦ Βιβλίυ.

ΚΑὶ ἔδωκεν ὁ Ἀλέξανδρος τὸ βι
βλίον τῶν Φιλοσόφων, κὶ ἀνάγνω
σαν τὴν ἐπιγραφὴν κὶ εἶπαν· Ἀλέξαι
δρε Βασιλεῦ, εἴδαμεν εἰς τὴν ὅρασιν τ
Προφήτυ Δανιὴλ, τὰ Βασίλεια τῆς Δυ
σεως τὰ ὀνομάζει Πάρδυς, κὶ τῦ Νο
τυ τὰ ὀνομάζει Λέοντας, κὶ τῆς Ἀνατο
λῆς δίκερον κριὸν, ἤγυν τῶν Μήδων
κὶ τῶν Φοινικίων, κὶ ὁ Τράγος ὁ μονο
κερος εἶναι τὰ Βασίλειον τῶν Μακεδό
νων· κὶ ὡσὰν μᾶς φαίνεται, ὅτι τ
σπαθία τὰ ἀκονισμένα ὁπῦ λέγει ν
ἔλθυν εἰς τὴν Ῥώμην, ἅτι νὰ εἶσαι
ἐσὺ Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε.

Καὶ ὡς ἤκυσε τὺς λόγυς τύτυ ὁ Α
λέξανδρος ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, κὶ ε
πεν· ὡς θέλει ὁ Θεὸς, ἕτω θέλει γι
νει. κὶ ἐχάρηκαν τὰ φυσάτα τῆς Μακε

πολύτιμα λιθάρια. κ̀ λοιπὸν ὅλοι οἱ Βασιλεῖς τῆς Δύσης ἦλθαν, κ̀ ἐπροσκύνησάντον. κ̀ ὁλωνῶν τὰς ἔδωκε τάξες καλαῖς, καὶ συμμώνωντας ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Ῥώμην, ἤκυσαν οἱ Ἄρχοντες ὅτι ἔρχεται, κ̀ ἐμαζώχθησαν νὰ κάμυν συμβυλὴν τί νὰ κάμυν. κ̀ ἤκυσαν τὸν χαλασμὸν τῆς Ἀθήνας, κ̀ ἔπεσαν εἰς μεγάλην ἀπορίαν, κ̀ φόβον· κ̀ εἶπαν οἱ Φιλόσοφοι καὶ οἱ ῥήτορες· ἂς τὸν δεχθῦμεν τὸν Ἀλέξανδρον μὲ εἰρήνην. κ̀ θέλομεν κάμει ὅ,τι θέλομεν μὲ αὐτὸν, κ̀ ὅτι ζητήσωμεν, μόνον νὰ τὸν δεχθῦμεν, κ̀ ἂς τὸν συναπαντήσωμεν μὲ δῶρα κ̀τ̀ τὸ πρέπον,

Δέησις Ῥωμαίων πρὸς τὸν Θεὸν τὸν Ἀπόλλωνα.

ΚΑὶ ἐσυνάχθησαν ὅλοι, καὶ ἐδιάβησαν εἰς τὸν Θεὸν τὸν Ἀπόλλωνα, νὰ τὰς φανερώσῃ τί νὰ κάμουν. κ̀ ἐφάνη ὁ Ἀπόλλων κατ' ὄναρ, ἤγουν εἰς τὸν ὕπνον τυς, κ̀ εἶπέ τυς· νὰ ἰξεύρετε ἄνδρες Ῥωμαῖοι, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος εἶναι Υἱός μυ, διατὶ ἔκαν καιρὸν εἶχα διαβῇ εἰς τὴν Μακεδονίαν, κ̀ ἐκαρπογονήθη ὁ Ἀλέξανδρος, κ̀ νὰ τὸν προσκυνήσετε τιμικᾶ κ̀ μὲ δῶρα καλά.

καὶ

ϗ ἐσυνάχθησαν οἱ Ἄρχοντες διὰ
συναπαντήσειν τὸν Ἀλέξανδρον, ϗ
τον ἡ συναπάντησις τῶν Ῥωμαίων
μορφη ϗτ πολλά.

Συναπάντησις τῶν Ῥωμαίων.

ΕἿχαν τέσσαρες χιλιάδες ἀρχοντόπ
λα εὔμορφα, ϗ κοράσια ὡραῖα δ
χιλιάδες. τὰ ἀρχοιτόπελα μὲ χρυ
σεφάνια εἰς τὰ κεφάλιά τε, ϗ ἐκαβ
λίκευαν εὔμορφα ἄλογα, ϗ τὰ κοράσ
ὁμοίως ϗ αὐτὰ εἰς ἄλογα, καὶ σ
πασμένα μὲ χρυσαῖς κορτίναις, κ
σαράντα χιλιάδες ἄνδρες ὅλοι μὲ δ
φνην εἰς τὰ χέριά τες ἐντετυλιγμέ
μὲ χρυσάφιον. ἦσαν ϗ Ἱερεῖς, ϗ
χοντες χίλιοι. ὅλοι μὲ λαμπάδες ἀνα
μέναις, ϗ ὁ Ἱερεὺς τῦ Θεοῦ τῶν Ε
λήνων μὲ δύω χιλιάδες γέροντες, ὅ
μὲ φανάρια ἀναμένα, ϗ οὕτως ἐξ
βησαν εἰς συναπάντησιν τῦ Ἀλεξάνδρ
ϗ ἐπῆγαν δῶρα πολύτιμα, ϗ Βασι
κά· ϗ ἐπῆγαν τὸ μέγα ἐπανώφορον
Σολομῶντος, ὁπῦ τὸ εἶχε πάρει, ὁ Βα
λεὺς ὁ Ναβεχοδονόσορ ἀπὸ τὴν Ἱερε
λὴμ, καὶ δώδεκα σαγόνια μὲ λιθα
πελα πολύτιμα, ὁπῦ τὰ εἶχεν ὁ Σο
μῶν εἰς τὴν Ἁγίαν Σιὼν, εἰς τὰ
για

για τῶν Ἁγίων· καὶ ἐπῆραν καὶ τὸ σέμμα τοῦ Σολομῶντος μὲ λιθάρια πολύτιμα τρία, τὰ ὁποῖα ἔφεγγαν τὴν νύκτα ὡσὰν λαμπάδες, καὶ ὁλόγυρα εἰς τὸ σέμμα εἶχε δώδεκα λιθαρόπουλα ὁποῦ ἦτον οἱ μῆνες γραμμένοι· ἐπῆγαν καὶ τὸ σέμμα τῆς Βασίλισσας τῆς Σιβύλας, τὸ ὁποῖον ἦτον μὲ τέχνην ὁποῦ οὔτε ὀφθαλμὸς τὸ εἶδεν, οὔτε αὐτία τὸ ἤκουσαν· ἐπῆγαν καὶ ἄλογον ἄσπρον σκεπασμένον μὲ Κροκόδυλον, καὶ ἡ σέλα του μὲ πολύτιμα λιθαρόπουλα· ἐπῆγαν καὶ ἅρματα Βασιλικὰ τοῦ Πριάμου ὁποῦ τὰ εἶχαν πάρει ἀπὸ τὴν Τρωάδα, καὶ κοντάρια Ἐλεφαντικὰ ἐγκοσμημένα. καὶ ἤφεραν καὶ τὸ κοντάρι τοῦ Βασιλέως Ταρκιανοῦ τῆς Ῥώμης, ὁποῦ ἦτον ἐνδεδυμένον μὲ τῆς Ἀσπίδος τὸ τομάρι. μὲ τέτοιας λογῆς συναπάντησιν εὐγῆκαν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον οἱ Ῥωμαῖοι.

Πῶς εἰσέβη ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Ῥώμην.

ΤΟ'τε ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Βασιλεὺς ἔβαλε τὰ φουσάτα του εἰς καλὴν, καὶ εὔμορφην τάξιν, καὶ ἔρχονται ἁρματωμένα καὶ λαμπροφορεμένα, τιμικὰ, καὶ τῆς Μακεδονίας τὸ φουσάτον ἔστεκε κοντὰ

τᾶ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ᾗ αὐτὸς ἐκαβαλλίκευσε τὸν Βουκέφαλον, ᾗ ἔβαλεν εἰς τὴν κεφαλήν του τὸ σέμμα τῆς Βασίλισσας Αἰγύπτου τῆς Κλεοπάτρας, ὁποῦ εἶχε δώδεκα λιθαρόπουλα πολύτιμα. Καὶ ὅταν ἐζύγωσαν εἰς τὴν Ῥώμην εἰς συναπάντησιν τῶν ἀρχόντων, ὥρισε καὶ ἔσερναν τὰ ἄλογα ὅλα ἔμπροσθέν του, ᾗ ὥρισε ᾗ ἐλαλοῦσαν ἀπὸ ταῖς δύω μερέαις ταῖς τρουμπέταις, ᾗ πᾶσα λογῆς ὄργανον, ᾗ ἐδιώρθωσε τὰ φουσσάτα του εἰς δώδεκα μέρη νὰ ἔρχεται κάθε μέρος εἰς τὴν τάξιν του.

Φήμη τῶν Ῥωμαίων.

ΚΑὶ ἐζύγωσαν οἱ Πρωτοκαβαλλαραῖοι τῆς Ῥώμης. ᾗ ἐπροσκύνησαν τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ εἶπαν ὅλοι μίαν φωνήν· πολλὰ τὰ ἔτη τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Υἱοῦ τοῦ Φιλίππου, ᾗ τῆς Ὀλυμπιάδος τῆς Βασίλισσας, ᾗ ἦλθαν τὰ Κοράσια ᾗ ἐπροσκύνησάν τον, ᾗ εὐφήμισάν τον, ᾗ ἐδιάβησαν παράμερα. ἦλθον ᾗ τὰ ἀρχοντόπουλα, ᾗ αὐτὰ ὁμοίως τὸν εὐφήμισαν, ᾗ ἐδιάβησαν καὶ αὐτὰ κατὰ μέρος. ᾗ ἦλθον οἱ γέροντες, καὶ οἱ στρατιῶται ὅλοι, ᾗ ἐπροσκύνησάν τον, ᾗ οὕτω τὸν εὐφήμισαν, καὶ ἐδιάβησαν

ᾗ

κ᾽ αὐτοὶ εἰς ἕνα μέρος. καὶ ὕςερα ἀπὸ αὐτοὺς ἦλθαν οἱ Ἱερεῖς μ(ὲ) λαμπάδων κ᾽ θυμιατῶν, καὶ ἐθυμίασαν τὸν Ἀλέξανδρον; κ᾽ εἶπαν· πολλὰ τὰ ἔτη τοῦ Βασιλέως Ἀλεξάνδρου.

Πῶς εἰσέβη ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Ῥώμην.

ΚΑὶ εἰσέβη ὁ Ἀλέξανδρος ὁμοῦ μὲ αὐτοὺς εἰς τὸ κάςρον τῆς Ῥώμης, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ μεγάλου Θεοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. κ᾽ ἐπροσκύνησεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἐδώρησε τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁ Ἱερεὺς τῶν Ἑλλήνων Σμύρναν, κ᾽ Λίβανον, Βασιλικὰ δωρήματα, κ᾽ εὔγαλεν ἕνα βιβλίον, κ᾽ ἔδωκέν το εἰς τὰ χέρια τοῦ Ἀλεξάνδρου, κ᾽ ἔγραφεν οὕτως; Χρησμός.

Ἐν ἔτει πεντάκις χιλιοςῷ θέλει ἐξέβη τράγος μονόκερως κ᾽ θέλει διώξει τοὺς πάρδους τῆς Δύσεως ὅλους, ὅπου μάχονται εἰς μὲ τὸν ἄλλον, καὶ πρὸς τὸν Νότον θέλει ὑπάγει, καὶ εἰς τὴν Ἀνατολὴν, καὶ θέλει εὕρῃ τὸν κριὸν τὸν θαυμαςὸν, ὁποῦ ἔχει τὰ κέρατα ἐξαπλωμένα, τὸ ἕνα κέρατον φθάνει ἕως τὸν Νότον, τὸ δὲ ἄλλο ἕως εἰς Βορέα. κ᾽ θέλει κτυπήσει ὁ μονόκερως

τράγος τὸν κριὸν τὸν θαυμαστὸν εἰς τὸν καρδίαν νὰ τὸν σφάξῃ, καὶ ἀπὸ τοῦτο θέλουν τρομάξῃ ὅλοι τῆς Ἀνατολῆς οἱ Βασιλεῖς, καὶ γλῶσσαις, καὶ θέλουν τζακιθῆ τὰ σπαθία τῆς Περσίας ὅλης, καὶ θέλει ἔλθῃ εἰς τὴν μεγάλην Ῥώμην, καὶ θέλει ὠνομαθῇ ἄξιος Βασιλεὺς τῆς Οἰκουμένης ὅλης.

Ἐξήγησις τοῦ Βιβλίου.

ΚΑὶ ἔδωκεν ὁ Ἀλέξανδρος τὸ βιβλίον τῶν Φιλοσόφων, καὶ ἀνάγνωσαν τὴν ἐπιγραφὴν καὶ εἶπαν· Ἀλέξανδρε Βασιλεῦ, εἴδαμεν εἰς τὴν ὅρασιν τοῦ Προφήτου Δανιὴλ, τὰ Βασίλεια τῆς Δύσεως τὰ ὀνομάζει Πάρδους, καὶ τοῦ Νότου τὰ ὀνομάζει Λέοντας, καὶ τῆς Ἀνατολῆς δίκερον κριὸν, ἤγουν τῶν Μήδων, καὶ τῶν Φοινικίων, καὶ ὁ Τράγος ὁ μονόκερος εἶναι τὸ Βασίλειον τῶν Μακεδόνων· καὶ ὡσὰν μᾶς φαίνεται, ὅτι τὰ σπαθία τὰ ἀκονισμένα ὁποῦ λέγει νὰ ἔλθουν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅτι νὰ εἶσαι ἐσὺ Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε.

Καὶ ὡς ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους ὁ Ἀλέξανδρος ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, καὶ εἶπεν· ὡς θέλει ὁ Θεὸς, οὕτω θέλει γένει. καὶ ἐχάρικαν τὰ φουσάτα τῆς Μακεδο-

ἐδονίας ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄρχοντας τῆς Ρώμης· κ̀ ἦλθαν τὰ Βασίλεια ὅλης τῆς Δύσεως, κ̀ ἐπροσκύνησάντον, κ̀ δῶρα πολλὰ τοῦ ἤφεραν, κ̀ ἐπαρακάλεσάντον νὰ τοὺς δώσῃ, κ̀ νὰ τοὺς ἀφήσῃ καλαῖς τάξεις, κ̀ τὸν τόπον τους. Καὶ ὁ Α᾽λέξανδρος ἐλυπήθη τους, κ̀ ἀφηκέ τους καλαῖς τάξες, ὡσὰν ἤθελαν, κ̀ ἔδωκάν τον δώδεκα χρόνων χαράτζιον, κ̀ φουσάτον, κ̀ ἐπροσκύνησάντον, κ̀ ἐδιάβησαν. κ̀ ἀφῆκεν αὐθέντην εἰς τὴν Ρ᾽ώμην κάποιον ἐγκαρδιακόν του φίλον Ταλαμεδόν.

Παραγγελία Α᾽λεξάνδρου.

ΚΑὶ ὥρισε νὰ τὸν πείθωνται οἱ Βασιλεῖς ὅλοι τῆς Δύσεως. κ̀ πολὺ χρυσάφι κ̀ φουσάτον ἐπῆρεν ἀπ᾽ αὐτοὺς, κ̀ ἐγύρισε πρὸς τοῦ Νότου τὸ μέρος, κ̀ ἐκεῖ εὑρῆκε Βασίλεια πολλὰ κ̀ δυνατὰ κ̀ ἐπολέμησε, κ̀ ἐπῆρε κόσμον πολύν. κ̀ ἔφθασε κοντὰ εἰς τὸν Ω᾽κεανὸν ποταμὸν, ὁποῦ τρέχει ὁλόγυρα τῆς οἰκουμένης, κ̀ ἐκεῖ εἰσέβη εἰς τοὺς ἐρήμους τόπους, κ̀ εὑρῆκε ζῶα θαυμαστὰ, τὸ πρόσωπόν τους ἦτον Α᾽νθρώπινον, κ̀ ἦτον δικέφαλα, κ̀ ποδάρια ὡσὰν Α᾽σπίδα, κ̀ ἐπολέμησε μὲ αὐτοὺς, κ̀ ἐνίκησέ τους· διότι τὰ Ζῶα ἐκεῖνα ἅρματα

τα

τα δὲν εἶχαν, ϗ ἔπεφταν ὀγλήγωρα, ϗ ἀπ' αὐτὲς ἐδιάβη εἰς βουνὶ πετρωτὸν, ὥσπερ σιδηρένιον, ϗ εὐγῆκαν γυναῖκες κατεπάνω τῦ Ἀλεξάνδρου, ϗ ἐποίησαν πόλεμον μέγαν μὲ τὰ φυσάτα, ϗ ἐσκοτώθησαν αὐτὴν τὴν ἡμέραν, ϗ ὥραν, ςρατιῶται ἑκατὸν χιλιάδες. Αὐταῖς αἱ γυναῖκες εἶχαν πτερὰ ὡς ἀετοὶ, ϗ νήχια ὡσὰν δρέπανον, ϗ ἦτον δυναταῖς κατὰ πολλὰ, ϗ ἐπετῦσαν ἄνωθεν τῦ φουσάτυ, ϗ ἐκτυπῦσαν τῶν ςρατιωτῶν εἰς τὰ πρόσωπα. ϗ ὡσὰν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος ἐκείνων τὰ καμώματα, εὐθὺς ὥρισε ϗ ἔδωκαν φωτίαν εἰς τὰ καλάμια, ἐπειδὴ ϗ ὁ τόπος ἐκεῖνος ἦτον καλαμώδης, καὶ αὐταῖς ὡσὰν ἐπετῦσαν ἄνωθεν τῆς φωτίας ἐκείονταν αἱ πτερῦγές τυς, ϗ ἔπεφταν κάτω, ϗ ἔσφαζάν ταις τὰ φουσάτα, ϗ ἐσκότωσαν ἀπ' αὐταῖς ἕως εἴκοσι χιλιάδες· ϗ ἦλθεν ἕως τὸν Ὠκεανὸν ποταμόν. ϗ πάλιν ἐςράφη εἰς τὸν κόσμον, ϗ ἦλθεν εἰς τὴν Ἐγκλητέραν. ϗ ὥρισε νὰ ἀναπαυθῦν τὰ φυσάτα τυ.

Πῶς ὥρισε νὰ κάμυν Κάτεργα χοντρά.

Καὶ ὥρισε τὺς αὐθεντάδες τῦ τόπυ ἐκείνου νὰ τῦ κάμυν κάτεργα χοντρὰ

τρὰ ἕως δώδεκα χιλιάδες. τὸ κάθε Κά-
τεργον νὰ πέρνῃ χιλίους ἀνθρώπους ἀρ-
ματωμένους, καὶ τὴν τροφήντους. ϗ ὥ-
ρισε τὸ φουσάτον τὸ Καβαλλάρικον νὰ
ὑπάγῃ τὴν στράταν εἰς τὴν Μπαρμπα-
ρίαν. καὶ ἔβαλε τὸν Φιλόνην ϗ τὸν
Πτολεμαῖον αὐθέντας ἐπάνω τοῦ φουσά-
του, καὶ ἐσυμφώνησαν νὰ ἀνταμωθοῦν
εἰς τὴν Αἴγυπτον. ϗ εἶπέ τους· ὁπό-
θεν διαβῆτε, ϗ εὕρητε Κάστρον, ἐπά-
ρετέ του φουσάτον, ϗ χαράτζιον. ϗ ὁ
Ἀλέξανδρος ἀτός του εἰσέβη εἰς τὴν Κό-
νιν, καὶ ἔρριξαν τὰ Κάτεργα ὅλα εἰς
τὴν Θάλασσαν, καὶ ἄρχισεν ἄνεμος
ἐπιτήδειος, ϗ ἐδιάβαιναν πρὸς τὴν Ἀ-
νατολήν. ϗ ἔβαλε τὸν Ἀντίοχον αὐ-
θέντην εἰς τρεῖς χιλιάδες Κάτεργα, ϗ
εἰς ἄλλαις τρεῖς τὸν Σελεύκιον, καὶ εἰς
ἄλλαις τρεῖς τὸν Βυζάντιον, ϗ εἰς ἄλ-
λαις τρεῖς εἰσέβη ὁ Ἀλέξανδρος, ϗ
ἐμοίρασέ τα εἰς τέσσαρα μέρη νὰ ὑπά-
γουν. ϗ ἐπλεύσαν τριάντα ἡμέραις,
καὶ τριάντα νύκτες, καὶ ἔφθασεν ὁ
Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Αἴγυπτον μὲ τὰ
Κάτεργα τὰ ἰδικά του. ἐκεῖ ὅπου τρέχει
ὁ Χρυσοῤῥόας Ποταμός. ϗ ὥρισε καὶ
ἔκτισαν ἐκεῖ Κάστρον, καὶ ἐπωνόμασάν
τον Ἀλεξάνδρειαν. καὶ ὁ Σελεύκιος ὁ
Βαι-

Βοϊβόντας ἦλθε μὲ τὰ Κάτεργα εἰς τὴν Κιλικίαν, κ̓ ἔκτισε κ̓ αὐτὸς Κάστρον, καὶ ἐπωνόμασάν το Σελεύκιαν. Καὶ ὁ Ἀντίοχος ὁ ὑψηλότατος κ̓ μέγας Βοϊβόντας ἦλθεν εἰς τὸ Κάστρον τῆς Μαύρης Θαλάσσης τῆς Θράκης, καὶ ἐπωνόμασάν το Ἀντιόχειαν. Βυζάντιος δὲ ὁ μέγας Καπετάνιος ἦλθεν εἰς τὸ στένωμα τῆς Θαλάσσης κάτωθεν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Σκουταρίου, καὶ ἔκτισε καὶ αὐτὸς Κάστρον. καὶ ἐπωνόμασάν το εἰς τὸ ὄνομά του Βυζάντιον.

Πῶς ἦλθαν οἱ Βοϊβοντάδες εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἦτον εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. κ̓ ἦτον πολλὰ πικραμένος διὰ τοὺς Βοϊβοντάδες του κ̓ διὰ τὴν ἀρμάδαν του, καὶ εἶχε μεγάλον λογισμὸν διὰ τὴν ἀργότητά τους. Μίαν γοῦν τῶν ἡμερῶν ὥραν μεσημερίου ἔφθασεν ὁ Ἀντίοχος μὲ ὅλην του τὴν ἀρμάδα, καὶ ὡμολόγει τοῦ Ἀλεξάνδρου, πῶς ἔκτισε Κάστρον εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ ἐχάρη πολλά.

Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὴν αὐτὴν ὥραν ἦλθεν ὁ Σελεύκιος, καὶ ὡμολόγησε, πῶς ἔκτισε τὴν Σελεύκιαν, καὶ ἐχάρη κ̓ εἰς αὐτὸ πολλά.

Καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ὁμοίως ἔφθασε καὶ ὁ μέγας Καπετάνιος ὁ Βύζας, ϗ ὡμολόγησε ϗ αὐτὸς, ὅτι ἔκτισε κάστρον τὸ Βυζάντιον εἰς εὔμορφον τόπον, ϗ ἐσυνάχθησαν ὅλοι ὁμȣ͂, ϗ ἐχάρη ὁ Ἀλέξανδρος μεγάλην χαράν. ϗ ἐκεῖ ὁπȣ͂ ἀνταμώθησαν ὅλοι, ἔκτισαν ἄλλο κάστρον, ϗ ἐπωνόμασαν τὸ κάστρον ἐκεῖνο μία καρδία· ϗ ἐκάθησαν ἐκεῖ μῆνας ἕξ, ἕως νὰ ἔλθῃ ϗ τὸ Καβαλλάρικον φȣσάτον.

Πῶς ἦλθαν μαντατοφόροι εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ϗ εἶπαν διὰ τὸν ἐρχομὸν τȣ͂ Πτολεμαίȣ καὶ Φιλόνȣ.

Μίαν γȣ͂ν τῶν ἡμερῶν ἔφθασαν μαντατοφόροι, καὶ εἶπαν· ἕως τὸ βράδυ ἔρχεται ὁ Πτολεμαῖος, καὶ ὁ Φιλόνης. καὶ τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ἔφθασαν, καὶ ἐφίλησαν τὸ χέρι τοῦ Ἀλεξάνδȣ, ϗ ἄρχισαν νὰ λέγȣν τὰ πάθη, καὶ τȣ̀ς πολέμȣς ὁπȣ͂ ἔκαμαν εἰς τῆς Μπαρπαρίας τὰ μέρη, ϗ εἰς τὰ Βασίλεια τῆς Αἰθιοπίας: καὶ πῶς τȣ̀ς ἐνίκησαν, ϗ ἐπῆραν τοὺς Βαρβάρȣς, ϗ ἤφεράν τȣς εἰς τὸν Βασιλέα τὸν Ἀλέξανδρον δεμένȣς. καὶ εὐθὺς ὁπȣ͂

τῶς εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἔδωκέ τως ὅρκον φοβερὸν, καὶ αὐτοὶ ὤμοσάν τω, καὶ ἐγίνηκαν ὅλοι ἐδικοί τω, ὅταν τὼς γυρεύσῃ νὰ φθάσων ὅλοι μὲ τὰ φωσάτα τως, καὶ ἀπόλυσέ τως. (Ὢ τῆς καλῆς προαιρέσεως τῶ Ἀλεξάνδρω.) καὶ ἔδωκέ τως δῶρα πολλὰ, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν τόπον τως, καὶ ὥρισε νὰ τῶ σείλων χαράτζιον. Καὶ ἀπ' αὐτῶ ἐσυκώθη ὁ Ἀλέξανδρος μὲ τὰ φωσάτα του, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐκεῖ ἔκτισε κάστρον, καὶ ἐπωνόμασέ το Τρίπολιν. Καὶ ἀπ' αὐτῶ ἐσυκώθη, καὶ ἐπῆγεν εἰς τῆς Φρυγίας τὸ μέρος, εἰς τῆς Τρωάδος τὸ Σύνορον, ὁ Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος ἦλθε καὶ εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ ἐισέβη ἀπὸ τὸ μέρος ὁπῶ τὸ εἶχαν ῥίξῃ οἱ Ἕλληνες. ὅταν τὸ ἐπολέμωσαν χρόνως ἐννέα, καὶ εἶχαν τὴν χαλάσει διὰ μίας γυναῖκας ἔρωτα, ὀνόματι Ἑλένης, ἑνὸς Βασιλέως Γυναῖκα ἀπὸ τὸν Μωρέαν τὸ ὄνομά τω Μενέλαος. ὁ Βασιλεὺς Πρίαμος ἦτον, ὁπῶ ἐβασίλευε τὴν Φρυγίαν, καὶ Τρωάδα, καὶ εἶχεν Υἱὸν τὸν Ἀλέξανδρον τὸν Πάριν, καὶ ἐπῆγεν αὐτὸς ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν εἰς τὸν Μωρέαν νὰ προσκυνήσῃ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν φοβερὸν Θεὸν, καὶ ὡσὰν

εἶδε τὴν ὡραιότητα καὶ εὐμορφάδα τῆς πανειδοῦς Ἑλένης, τὴν ἄρπαξεν εὐθὺς καὶ ἤφερέτην εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ ὁ πατέρας του ὁ Πρίαμος διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης του ἐκακοφάνη, ὁμοίως καὶ τῶν λοιπῶν Τρωαδιτῶν, καὶ δὲν τὸ ἐδέχθηκεν εὐχαριστημένα. καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ Μενέλαος διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς γυναικός του τῆς Ἑλένης, του ἐκακοφάνη, καὶ ἐμάζωξε τοὺς Βασιλεῖς ὅλους τῶν Ἑλλήνων εἰς βοήθειάν του, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ ἐκούρσευσάν την, καὶ ἐχάλασάν την. τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ὅλοι οἱ ἀνδρειωμένοι τῆς Τρωάδος ἐσκοτώθησαν, ὁμοίως καὶ τῶν Ἑλλήνων. εἰς αὐτὸ ἐπαινέθη ἡ Ἑλένη, λέγωντας μὲ τὸ νὰ μὴ θελήσῃ νὰ γένῃ ἄλλου ἀνδρὸς γυνή. καὶ εἶπε· κάλλιον θάνατος μὲ τιμὴν, παρὰ ζωὴ ἄτιμος. καὶ ὡσὰν ἐπῆγεν ὁ Ἀλέξανδρος μέσα εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν οἱ ἄρχοντες, εὔγαλαν τὸ στεφάνι τῆς Βασίλισσας ἐκείνης ἔμπροσθεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ ἔβαλέτο εἰς τὸ κεφάλι, καὶ ἔλαμψεν ὥσπερ ὁ ἥλιος· τὸ ὁποῖον ἔφεγγε τὴν νύκτα ὡσὰν τὸ φῶς, ἀπὸ τὰς πολυτίμους πέτρας ὁποῦ εἶχε. κλίβανον ὁποῦ τὸ ἔβαλαν ἀπάνω εἰς τὰ ἅρματα, τὸ

ὁποῖ-

ὁποῖον ἦτον τȣ̃ ἀνδρειωμένȣ Ἕκτορος, ϗ ἦτον ἐγκοσμημένον μὲ πολύτιμα λιθαρόπȣλα, μὲ χρυσὸν, μάργαρον, τὸ δὲ σκέπασμά τȣ ἦτον μὲ τῆς Ἀσπίδος τὸ πετζὶ ἐγκοσμημένον. ϗ ἤφεράν τον καὶ Βιβλίον Ὁμήρȣ, ὁπȣ̃ εἶχε γραμμένȣς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τȣ̀ς πολέμȣς. ϗ τὸν χαλασμὸν τῆς Τροίας ἕως εἰς τὸ τέλος, ϗ ἄρχισε νὰ ἀναγνώθῃ τοὺς πολέμȣς τῶν ἀνδριωμένων, ϗ ἐλυπήθη. ϗ πάλιν ἐχάρη διὰ τὴν γραφὴν τῶν ἀνδειρωμένων. ϗ εἶπεν. ὢ πόσοι ἀνδρειωμένοι ἐχάθηκαν διὰ μίαν μιαρὰν γυναῖκα. ϗ τότε ἐρώτησε τȣ̀ς ἄρχοντας, ϗ εἶπε. πȣ̃ εἶναι τὰ μνήματα τῶν ἀνδρειμένων; ϗ ἐπῆγαν οἱ ἄρχοντές ϗ ἔδειξάν τȣ τὰ μνήματα, ϗ ἐπέζευσεν ὁ Ἀλέξανδρος, ϗ ἐθυμίασέ τα μὲ Σμύρναν ϗ Λίβανον, ϗ ἐλυπήθη, καὶ εἶπεν· ὢ ἀνδρειωμένοι μȣ. ἄμποτες Ἀχιλεῦ, ϗ Ἕκτορ, ϗ νὰ σᾶς ἤθελα εὕρῃ ζωντανȣ̀ς, ἤθελα σᾶς τιμήσῃ μὲ δῶρα πολλὰ, ϗ ἤθελα χαρῇ ϗ ἐγὼ τὸν Κόσμον μετ᾽ ἐσᾶς. Ἀμὴ τῶρα ὁπȣ̃ σᾶς ηὗρα ἀπεθαμένȣς, τί νὰ σᾶς δωρήσω, ϗ νὰ σᾶς τιμήσω; Δὲν εἶναι ἄλλη τιμὴ τῶν ἀποθαμένων, παρὰ Σμύρνα ϗ Λίβανον, ϗ οἱ Θεοὶ νὰ

σᾶς συγχωρήσῃ μὲ τὰς ἀνδραγαθίας ὁπῦ ἐκάμετε, καθὼς γράφει ὁ Ὅμηρος.

Πῶς ὁ Ἀλέξανδρος ἐβϑλήθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Μακεδονίαν.

ΚΑὶ τότε ὁ Ἀλέξανδρος ἐσύναξε τὰ φυσάτατυ ὅλα, καὶ τὺς Βασιλεῖς ὁπῦ εἶχε πάρη ἀπὸ τὴν Δύσιν, μὲ τὸ σπαθί τυ, ϗ ἔρχονται εἰς τὴν Μακεδονίαν. καὶ ἐπέρασαν τὴν Θάλασσαν, ϗ ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον τῆς Μακεδονίας· καὶ εἶχαν πεπράση χρόνοι τρεῖς, ὁπῦ ἔλιπεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὸ ταξίδι.

Πῶς ἔμαθεν ἡ Ὀλυμπιὰς, ὅτι ἔρχεται ὁ Ἀλέξανδρος.

ΗΛθαν Μαντατοφόροι εἰς τὴν μητέρα τυ τὴν Ὀλυμπιάδα, ϗ εἶπάν της· πῶς ἔρχεται ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ παρευθὺς ἐκαβαλλίκευσεν ἡ Βασίλισσα, καὶ ὁ Διδάσκαλός τυ ὁ Ἀριστοτέλης, μὲ ἄρχοντας, καὶ μὲ λαὸν πολὺν, καὶ ἐσυναπάντησάν τον εἰς τὸ ποτάμι τῆς Κασάνδρας. καὶ ἐπροσκύνησάν τον μὲ τιμὴν μεγάλην, καὶ δῶρα πολλὰ τῦ ἤφεραν. καὶ ἀπ᾽ αὐτῦ ἐσυνάχθηκαν, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ κάστρον τῦ Φιλίππυ.

Παραγγελία Ἀλεξάνδρυ.

ΚΑὶ τότε ὁ Ἀλέξανδρος ἔδωκε θέλημα εἰς τὰ φυσάτα τυ, καὶ εἶπε. σύρτε εἰς τὰ ὀσπήτιά σας καὶ ἀναπαυθῆτε μῆνας ἕξ· καὶ θρέψετε τὰ ἄλογά σαι, καὶ λαμπρύνετε τὰ ἄρματα σας· κ᾽ ὅταν ἔλθῃ ὁρισμός μου, νὰ κινήσετε εἰς τὸ ταξίδι. καὶ ἐδιάβησαν ὅλοι κ᾽ ἀνεπαύθησαν. καὶ ὅταν ἦλθαν οἱ ἕξ μῆνες, πάλιν ἤλθασιν ὅλοι, καὶ ἐσυνάχθησαν τὰ φυσάτα, καὶ εὑρέθησαν ἀρματωμένοι ἄνδρες ἑκατὸν χιλιάδες, ὅλοι διαλεκτοὶ, τὺς ὁποίυς εἶχε σιδερομένυς διὰ νὰ εἶναι κοντὰ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον: καὶ ἄφηκε τὴν μητέρα τυ τὴν Ὀλυμπιάδα, καὶ τὸν Διδάσκαλόν τυ τὸν Ἀριστοτέλην εἰς τὸν τόπον τῆς Μακεδονίας μὲ φυσάτα χιλιάδες πενῆντα. καὶ ἔβαλαν, καὶ ἐφορῦσαν ὅλοι οἱ Μακεδόνες μίαν φορεσίαν. καὶ τὰ ἄρματά τυς ὅλα μὲ τῦ Βασιλίσκου τὰ κερατόπυλα, καὶ τὰ κοντάριά τυς, καὶ ἡ περικεφαλαίαις τυς εἶχαν εἰς ταῖς κορυφαῖς Λέονταις ἱστορισμένους, καὶ μὲ πτερὰ τῆς Ἀσπίδος πλεγμένα ἀπὸ πετζὶ Κροκοδύλυ. καὶ ὥρισε νὰ ςκίνδυν ταῖς τέντας τυς ὁλόγυρα εἰς τὴν ἐδικήν τυ,

ἢ δὲν ἐτόλμα ἄλλος Στρατιώτης νὰ ἀνταμωθῇ μὲ τὲς Μακεδόνας, ὥρισε ἢ ἐδιάλεξαν εὔμορφαις γυναῖκες δύω χιλιάδες. νὰ περιπατῦν μὲ τὰ φυσάτα τῦ Ἀλεξάνδρυ πᾶσα μία κατὰ τὴν τάξιν, καὶ ἔϐαλε κάποιον Ἑταιριάρχην ἐπάνω εἰς ταῖς γυναῖκες νὰ ταῖς ὁρίζῃ. Καὶ ὅταν ἤθελε ἔχῃ ὁ ςρατιώτης ζήτησιν διὰ γυναῖκα, ὑπήγαινεν εἰς τὸν Ἑταιριάρχην ἢ ἔδιδεν ἕνα χρυσὸ φλωρὶ, ἢ ἔπερνε γυναῖκα, καὶ ὅσαις νύκταις τὴν ἐκράτει, τόσα φλωρία ἔπερνεν ὁ Ἑταιριάρχης. καὶ ὅλα τὰ φουσάτα τὰ εἶχε μὲ διόρθωσιν, ἢ τάξιν. ἢ πάντοτε οἱ ἑκατὸν χιλιάδες τῶν Μακεδόνων ἦτον κοντά τυ. ἢ πάντοτε εἶχαν πολλὰ χαρίσματα ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον, ἢ μὲ αὐτὲς ὡμίλει κάθε ἡμέραν, ἢ ἀτός τυ ἐγένετο μικρότερος παρὰ ὅλυς, ἢ διὰ τὴν τάξιν αὐτὴν ἐπονοῦσαν ὅλοι διὰ ταῦτον.

Καὶ ὁ Πτολεμαῖος ὁ μέγας Βοϊβόντας, ἢ Πρωτοςάτορας ἦτον ἐπάνω εἰς ὅλον τὸ φυσάτον, καὶ ἦτον ἄνθρωπος ἠγαπημένος, ἀγαθὸς, καὶ δίκαιος ἢ εἰς ὅλα τυ τὰ ποιήματα ἦτον ἐπιτήδειος. ἢ ὅταν ἐσκοτώνονταν κανένας ἀπὸ τὲς Μακεδονίτας, ἐδιάλεγεν ἄλ-

λον

λον καλλίτερον, καὶ ἔβανον εἰς τὸν τόπον ἐκείνε νὰ εἶναι πάντοτε ἀρματωμένοι ἑκατὸν χιλιάδες.

Πῶς ὁ Ἀλέξανδρος ἐκίνησε διὰ τὴν Ἀνατολήν:

ΚΑὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐπῆρε τὰ φουσάτα τε, κ᾽ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀνατολὴν, καὶ ὅσοι αὐθεντάδες τὸν ἐπροσκυνῦσαν μὲ τὸ θέλημά τυς, εἶχαν τιμὴν καὶ ἀγάπην ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον. καὶ ὅσοι τῦ ἐναντιῦνταν, κ᾽ τὸν τόπον τὺς ἔπερνε, καὶ ἐκύρσευε καὶ αὐτὺς, καὶ τοὺς ἀποκεφάλιζε.. καὶ ἀκούωντάς τον τριοῦτον ὅλος ὁ Κόσμος, τὸν ἐτρόμαζαν. καὶ οἱ Βασιλεῖς ὅλοι τῆς Ἀσίας, καὶ τῆς Παλαιςίνης τὸν ἔφριτταν. καὶ τὸ Βασίλειον τῆς Αἰγύπτε, ἦτον τότες ὑποκάτω εἰς τὸν Δάρειον.

Λόγος εἰς τὸν Δάρειον περὶ Ἀλεξάνδρου.

ΚΑὶ ἔδραμαν ὅλοι εἰς τὸν Δάρειον, καὶ τοῦ εἶπαν· πῶς ἦλθεν ὁ Ἀλέξανδρος μὲ τὸ φουσάτον του, εἰς τὴν Ἀσίαν. καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ Δάρειος, ἔςειλέ του εὐθὺς ἀποκρισάρην, μὲ Ἐπιςολὴν, ὁποῦ ἔγραφεν οὕτως.

Ἐπιςολὴ Δαρείȣ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον.

Δ Ἀρειος ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων καὶ τȣ͂ Κόσμȣ ὅλȣ ὑψηλότερος, ὁ ἴσος μὲ τȣ̀ς Θεȣ̀ς, καὶ λαμπρότερος ἀπὸ τὸν Ἥλιον· ὁπȣ͂ ὁ ὁρισμός μου γίνεται εἰς ὅλην τὸν οἰκυμένην, ἀπὸ Ἀνατολὴν ἕως Δύσιν, καὶ εἰς ὅλα τὰ μέρη. Κάποιος λόγος εἰσέβη εἰς τὰ αὐτία μȣ, Υἱὲ τȣ͂ Φιλίππȣ, ὅτι ἔρχεσαι διὰ ἐτȣ͂τα τὰ μέρη, καὶ ἐπερίλαβες τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἦλθες ἕως τὴν Ῥώμην. καὶ τὰ ὅλα Βασίλεια τῆς Δύσεως, καὶ τȣ̀ς αὐθεντάδες ἀνακάτωσες παντελῶς, καὶ ἕως τὸν Ὠκεανὸν ποταμὸν ἦλθες· καὶ τῆς Βαρβαρίας τὰ μέρη, καὶ τῆς Αἰθιοπίας ἐπερίλαβες. καὶ τώρα εἶναι εἰς τὸν ὁρισμόν σȣ, ὁπȣ͂ ἔδιδεν χαράτζιον ἐμένα. καὶ δὲν σȣ͂ σώνει τόσον μόνον, ἀμὴ ἦλθες καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν κοντὰ εἰς τὸν τόπον μȣ, καὶ τȣ̀ς ἐπάτησες μὲ τȣ̀ς ἅρπαγας τȣ̀ς Μακεδόνας τȣ̀ς δȣ́λȣς μȣ, καὶ Ῥαγιάδες μου. Μὲ ἐδȣ́λευεν ὁ πατέρας σȣ ὁ Φίλιππος, καὶ μὲ ἔφερνε χαράτζιον κάθε χρόνον. καὶ ἐσὺ θέλεις νὰ πατήσῃς τὸν τόπον τὸν ἐδικόν μȣ. Ἀμὴ ἐὰν θελήσῃς νὰ

ἔλ-

ἔλθῃς νὰ μὲ προσκυνήσῃς ἐδῶ εἰς τὴν Περσίαν, (τὸ ὁποῖον θαῤῥῶ πῶς ἔτζι θέλει γένῃ) θέλω σὲ ἀφίσῃ νὰ ἔχῃς τὸ πατρικόν σου Βασίλειον. Ἀκόμι καὶ τὸ χαράτζιον ὁποῦ μοῦ ἤφερεν ὁ πατέρας σου, συμπαθῶ νὰ τὸ ἔχῃς καὶ αὐτὸ ἐλεημοσύνην· καὶ ἐὰν δὲν στέρξῃς τοὺς λόγους μου, θέλω συκωθῇ μὲ ὅλα μου τὰ φουσάτα κάτεπάνω σου, καὶ δὲν θέλει σὲ χωρίσει ὁ Κόσμος ὅλος ἀπὸ ἐμένα;

Πῶς ἐθυμώθη ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἤθελε νὰ σκοτώσῃ τοὺς Ἀποκρισαρίους.

Ἐπῆρεν ὁ Ἀλέξανδρος τὴν Ἐπιστολὴν τοῦ Δαρείου, καὶ ἐθυμώθη καὶ πολλά, καὶ ὥρισε νὰ κρεμάσουν τοὺς Ἀποκρισαρίους, καὶ ἐκεῖνοι ἐφώναξαν φωνὴν μεγάλην, καὶ εἶπαν. Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, τί πταίομεν ἡμεῖς οἱ πτωχοί; ὡρίζουν μας, καὶ ἐρχόμεσθεν. καὶ οἱ Μακεδόνες οἱ προεσοὶ ἐζόγωσαν καὶ αὐτοί, καὶ εἶπαν· Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, δὲν πρέπει νὰ σκοτώσῃς τοὺς Ἀποκρισαρίους. καὶ ὁ Ἀλέξανδρος εἶπεν. ὅτι ὁ Δάρειος δὲν τοὺς ἔστειλεν ὡσὰν εἰς Βασιλέα, ἀμὴ ὡς εἰς ἅρπαγας,

γας, καὶ κλέπτας· ὅμως διὰ τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Θεοῦ, ἂς εἶναι ἐλευθερωμένοι. καὶ εἶπε πρὸς τοὺς Ἀποκρισαρίους ὁ Ἀλέξανδρος. ἐμένα νὰ μὴ μὲ κατηγορῆτε εἰς τοῦτο, ἀμὴ νὰ ἔχετε τὴν ἔχθραν εἰς τὸν αὐθέντην σας. διατὶ ἐγὼ τὸν ἔχω διὰ Βασιλέα, καὶ ἐκεῖνος μὲ ἔχει διὰ ἅρπαγον, καὶ φονέα. καὶ ὅταν σᾶς ἀπέστειλε μὲ τέτοιαν Ἐπιστολὴν, τότε σᾶς ἔκοψε τὰ κεφάλια· ἀμὴ ἐγὼ ἰδοὺ ὁποῦ σᾶς χαρίζω τὴν ζωήν σας: Καὶ ἐκεῖνοι ἐπροσκύνησαν τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ εἶπάν του· ἐὰν σκοτώσῃς ἐμᾶς, τὸν Δάρειον τίποτας δὲν θέλεις βλάψει. ἀμὴ διὰ τὴν ζωὴν, ὁποῦ μᾶς ἐχάρισες, ἡμεῖς θέλομεν νὰ εὐφημήσωμεν, καὶ νὰ ὑψώσωμεν τὸ ὄνομά σου ἔμπροσθεν εἰς τοὺς αὐθεντάδες ὅλους τῆς Περσίας, καὶ εἰς τὸν Δάρειον. καὶ ὡσὰν ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς λόγους ἐτούτους, ὥρισε καὶ ἔγραψαν Ἐπιστολὴν, καὶ ἔστειλέ την εἰς τὸν Δάρειον, καὶ ἡ Ἐπιστολὴ ἔγραφεν οὕτως.

Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου εἰς τὸν Δάρειον.

Ἀλέξανδρος ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων μὲ τὴν χάριν τοῦ Ὑψίστου,

εἰς

εἰς τὸν Δάρειον τὸν Βασιλέα τῆς Περσίας. τὴν Ἐπιςολήν συ ἔλαβα, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν γράφεις Βασιλικὰ, καθὼς εἶναι τῆς τιμῆς συ, ἀμὴ γράφεις ἄπρεπα καὶ ὑπερήφανα, ὁπῦ δὲν σῦ ἐτύχαινε. Γράφεις λοιπὸν πῶς ἐπῆρα τὰ Βασίλεια τῆς Δύσεως, κὴ ἐχάλασά τα. κὴ διὰ τῦτο νὰ ἠξεύρῃς, πῶς κάθε ἄνθρωπος ἀπὸ τὰ χαμιλὰ, ἀναβαίνει εἰς τὰ ὑψηλά· κὴ νὰ ἠξεύρῃς, ὅτι ἀρχὴ ἐπῆρα τὴν Δύσιν, κὴ τῶρα ἔρχομαι εἰς τὴν Ἀνατολήν. κὴ μὲ φοβερίζεις, ὅτι δὲν εἶναι τινὰς νὰ σῦ ἀντιςαθῇ, καὶ ἐγὼ ἔρχομαι μοναχὰ μὲ τὺς Μακεδόνας, ὁπῦ τὺς λέγεις, ὅτι εἶναι κὴ κλέπταις, καὶ ἅρπαγες. κὴ μὴ θαῤῥεῖς νὰ ἐξέβῃς μὲ τὺς Πέρσας ἔμπροσθέν μυ εἰς τὸν πόλεμον, διὰ νὰ μὴ χάσῃς τὴν ζωήν συ· ἐμὲ μόνον προσκύνησαι, καὶ θέλεις ἔχῃς τὴν Περσίαν ὅλην.

Πῶς ὁ Δάρειος ἔλαβε τὴν Ἐπιςολὴν τῦ Ἀλεξάνδρυ.

ΩΣὰν εἶδεν ὁ Δάρειος τὴν Ἐπιςολὴν τῦ Ἀλεξάνδρυ, ἐθυμώθη κὴ πολλὰ, καὶ εἶπε πρὸς τὺς Ἀποκρισαρίυς, ἠξεύρετε πόσων χρόνων εἶναι ὁ

Ἀλέ-

Ἀλέξανδρος σάρκα, ϗ τὸ γνῶσιν ἔχει, ϗ πόσον φυσάτον ἔχει καταπόδι του; ϗ οἱ ἀ-ποκρισάριοι ἀπεκρίθησαν, ϗ εἶπαν. θέλει εἶσαι ἕως τριάκοντα χρόνων. ϗ εἶναι εὔμορφος ϗ πολλὰ ἀνδρειωμένος, ϗ ἔχει καλὴν χάριν ἀπάνω του, εἶναι εἰς τὸν λόγον του σερεὸς, ϗ ἀληθινός. τὴν φρόνησίν του, ὦ Βασιλεῦ, γνώρισαί την ἀπὸ τὴν Ἐπισολὴν, τὸ δὲ φυσάτον ὁπῦ ἔχει εἶναι ἕως πεντακόσιαις χιλιάδες, ϗ ἐκεῖνο ὁπῦ εἴδαμεν, ὁμολογῦμεν τῆς Βασιλείας σου.

Πῶς ὁ Δάρειος ἐσύναξε τὰ φυσάτα του.

Ὁ Δάρειος ἐλογίαζε λέγοντας, ὅτι αὐτὸ ὁπῦ λέγουν, ὅτι ἔχει Βασιλικὰ σημάδια. φαίνεταί μου πῶς νὰ μὴν εἶναι ἀληθινά. καὶ εὐθὺς ὥρισε νὰ συναχθοῦν ὅλα τὰ φυσάτα του εἰς τὸν ποταμὸν τῆς Πυργοποιΐας, ἐκεῖ ὁποῦ ὥρισεν ὁ Θεὸς, ϗ ἐχώρισαν ἡ γλώσσαις τῆς οἰκουμένης ὅλης. καὶ ἔγραψε καὶ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον νὰ μὴ παραδοθοῦν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ὅτι μὲ τὴν δύναμίν του ὀγλήγορα θέλει τοὺς ἐλευθερώσει ἀπὸ αὐτόν.

Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἦλθε ϗ εἰσέβει εἰς τὸν τόπον τὸν Ἰουδαϊκὸν, εἰς τὸν σύ-

νορον

ρορον τῆς εὐγενικῆς Ἱερουσαλήμ. κ̀ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον αὐθέντες, κ̀ Ἀρχιερεὺς ὁ Προφήτης Ἱερεμίας.

Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἔγραψεν Ἐπιστολὴν, κ̀ ἔστειλεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἔγραφεν οὕτως.

Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου. πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ἀλέξανδρος ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων μὲ δύναμιν τοῦ Ὑψίστου, εἰς τοὺς εὑρισκομένους εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ὁποῦ ὁμολογεῖτε ἕνα Θεὸν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, τὸν παντοκράτορα Θεὸν Σαβαὼθ, πολλὰ σᾶς χαιρετῶ. τὴν ὥραν ὁποῦ νὰ ἰδῆτε τὴν Ἐπιστολήν μου νὰ προσκυνήσετε, καὶ νὰ εὐγῆτε εἰς συναπάντησίν μου, κ̀ ἐγὼ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ παντοκράτορος Σαβαὼθ νὰ σᾶς ἐλευθερώσω ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Εἰδωλολατρῶν, κ̀ μὴ ποιήσετε ἀλλέως, κ̀ ἐγὼ θέλω κάμει εἰς τὸν τόπον σας καλαῖς νομαῖς ὡσὰν θέλετε.

Καὶ ὡσὰν εἶδαν τὴν Ἐπιστολὴν οἱ ἅπαντες τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἐπροσκύνησαν, κ̀ ἔγραψαν κ̀ αὐτοὶ Ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ ἔγραφεν οὕτως

Ἐπι-

Ἐπιςολὴ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον.

Ἀλέξανδρε Βασιλεῦ, τὴν Ἐπιςολήν σου ἐδεχθήκαμεν, καὶ ἐπροσκυνήσαμέν σε· ἥξευρε, καὶ ἂς εἶναι γνωςὸν εἰς τὴν Βασιλείαν σου, ὅτι ἐμεῖς ἤμεσθεν προσκυνηταὶ, καὶ λατρευταὶ τοῦ Θεοῦ Σαβαὼθ, ὁ ὁποῖος μᾶς εὔγαλε ἀπὸ τὴν σκλαβίαν τῆς Αἰγύπτου· καὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν ἐπεράσαμεν, καὶ ἤλθαμεν, καὶ ἐκατοικήσαμεν ἐδῶ, καὶ τῶρα διὰ ταῖς ἁμαρτίαις μας μᾶς ἔβαλεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Δαρείου. καὶ ἐὰν παραδοθῶμεν χωρὶς τὸ θέλημά του, ἔρχεται καὶ αἰχμαλωτίζει μας παντελῶς. ἀμὴ σύρε ὀμπρὸς εἰς τὸν Δάρειον, καὶ ἂν αὐτὸν νικήσῃς, ἐμεῖς ἤμεσθεν δοῦλοί σου, καὶ ἔλα σέβα εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ νὰ σὲ εὐφημήσωμεν ὡς Βασιλέα τοῦ Κόσμου ὅλου. καὶ εἶδε τὴν Ἐπιςολὴν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἀνάγνωσέ την, καὶ ἔγραψεν ἄλλην, ἡ ὁποία ἔγραφεν οὕτω.

Δευτέρα Ἐπιςολὴ Ἀλεξάνδρου.

Ἀλέξανδρος ὁ Βασιλεὺς, καὶ τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ δοῦλος, εἰς ὅλους

τῆς Ἱερουσαλήμ. ἐγὼ ἔλεγα νὰ μὴν ἦτε ἦσε τέτοιοί ἄνθρωποι, νὰ ὑψηλοφρονῆτε τὸν Δάρειον, ἐπειδὴ προσκυνεῖτε τὸ Παντοκράτορα Θεὸν Σαβαώθ· Διατὶ νὰ ἦσε δοῦλοι τῶν Εἰδωλολατρῶν ἀνθρώπων, καὶ νὰ μὴν ἦσε ἐδικοί μου, ὁποῦ προσκυνοῦμεν ἕνα Θεόν; Ἐγὼ εἰς τὸν Δάρειον τώρα δὲν ὑπάγω, μόνον ἔρχομαι αὐτοῦ εἰς ἐσᾶς, καὶ κάμετε ὡσὰν γροικᾶτε.

Πῶς ὁ Ἱερεμίας ἔκαμε Συμβούλιον:

ΚΑὶ ὡσὰν εἶδε τὴν δευτέραν Ἐπιστολὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁ Ἱερεμίας, εἶπεν. ἄρχοντες τῆς Ἱερουσαλὴμ ἂς τὸν δεχθοῦμεν τὸν Ἀλέξανδρον, νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ὅτι ἐγὼ εἶδα εἰς τὸν ὕπνον μου τὸν Προφήτην Δανιὴλ, καὶ εἶπέ μου, ὅτι αὐτὸς ὁποῦ ἔρχεται θέλει σᾶς ἐλευθερώσει ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Δαρείου. καὶ αὐτὸς ὁ λόγος ἤρεσεν εἰς ὅλους τοὺς Ἱεροσολυμίτας.

Ὄνειρον Ἀλεξάνδρου.

ΚΑὶ ὁ Ἀλέξανδρος πάλιν εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του τὸν Προφήτην Ἱερεμίαν ἐνδεδυμένον τὴν ἱερατικὴν στολὴν, καὶ τοῦ ἔλεγεν· ἔλα τέκνον μου Ἀλέξαν-

δρε

ὄρε, ϗ σέβα εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, εἰς τὴν Ἁγίαν Σιὼν, ϗ προσκύνησαι τὸν Θεὸν τῦ Οὐρανῦ καὶ τῆς Γῆς· Καὶ ἀπ' ἐδῶ θέλεις ὑπάγει εἰς τὸν Δάρειον, καὶ θέλεις τὸν νικήσει μὲ τὰ φουσάτα σου. Καὶ ἀνέϛη ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὸν ὕπνον, ϗ ἐκίνησε ἴσα εἰς τὴν Ἱερυσαλὴμ. ϗ ὡς ἤκυσεν ὁ Προφήτης Ἱερεμίας, ὅτι ἔφθασεν ὁ Ἀλέξανδρος; ὥρισε, ϗ ἐσυνάχθησαν ὅλοι μικροὶ μεγάλοι, διὰ νὰ ὑπάγυν εἰς συναπάντησιν τῦ Ἀλεξάνδρυ, ϗ ὁ Προφήτης, ἐνδύθη ϛολὴν ἀρχιερατικὴν, ϗ χίλιοι Ἱερεῖς ἐνδεδυμένοι, ϗ μὲ Θυμιατὰ ἀργυρᾶ, ϗ χρυσᾶ εἰς τὰ χέρια, ϗ δέκα χιλιάδες ἄνθρωποι μὲ κηρία ϗ λαμπάδες ἀναμμέναις, ϗ ἐσυναπάντησαν ϗ ἐπροσκύνησάν τον.

Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ὥσαν εἶδε τὸν Προφήτην, ὁπῦ ἤρχετον, εἶπεν· ἄρχοντες, τέτοιας λογῆς τὸν εἶδα εἰς τὸν ὕπνον μου, ϗ ἐπέζευσε, ϗ ἐπροσκύνησάν τον. Ὁ δὲ Προφήτης τὸν ἐθυμίασε μὲ Σμύρναν ϗ Λίβανον ὡς ἄξιον Βασιλέα· ϗ ἐπίασέ τον ἀπὸ τὸ χέρι, ϗ εἰσέβησεν εἰς τὴν Ἱερυσαλήμ.

Πῶς εἰσέβη ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐχάρισε δῶρα πολλά.

ΤΌτε ὁ Ἀλέξανδρος εἰσέβη, καὶ ἐπροσκύνησε τὴν Ἁγίαν Σιών. καὶ ἔδειξάν του, πῶς τὴν ἔκτισεν ὁ Σολομὼν ὁ σοφὸς καὶ Βασιλεύς. Καὶ αὐτὸς ἐρώτησέ τους, ποῖου Θεοῦ εἶναι; καὶ ὁ Προφήτης τοῦ εἶπεν. ἡμεῖς ἕνα Θεὸν προσκυνοῦμεν, καὶ πιστεύομεν, καὶ ὁμολογοῦμεν, ὁποῦ ἔκαμε τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν. ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος, εἶπεν· ἐπ' ἀληθείας Θεοῦ τοῦ ὑψίσου δοῦλοι εἶστε. καὶ πιστεύω καὶ ἐγὼ εἰς αὐτὸν τὸν Θεὸν, καὶ τὸν προσκυνῶ, καὶ χαρίζω σας καὶ τὰ δῶρα, καὶ τὸ χαράτζιον, ὁποῦ ἤθελα νὰ πάρω ἀπὸ ἐσᾶς. καὶ ἄμποτες αὐτὸς ὁ Θεὸς νὰ εἶναι μετ' ἐμένα, καὶ νὰ με βοηθῇ εἰς ὅ,τι καὶ ἂν ἤθελα ἐπιχειρισθῇ. Καὶ ὁ Προφήτης Ἱερεμίας ἐπῆρε τοὺς ἄρχοντας ὅλους, καὶ δῶρα πολλὰ, καὶ ἐπῆγαν καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ αὐτὸς δὲν ἠθέλησε νὰ τὰ πάρῃ. καὶ εἶπεν· ἂς εἶναι δωρήματα εἰς τὸν Θεὸν Σαβαώθ. Καὶ ἐξέβη ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐδιάβη εἰς τὴν Αἴγυπτον· καὶ ὁ Προφή-

φήτης Ἱερεμίας ἐσυνεύγαλέτον ἕνα μεσημέρι, καὶ εἶπέ τε· ὅτι ὁ Προφήτης Δανιὴλ ἐπροεφήτευσε, πῶς θέλεις ἔλθῃ εἰς τὴν Ἱερεσαλὴμ νὰ προσκυνήσῃς τὸν Θεὸν τε Οὐρανε καὶ τῆς Γῆς.

Παραγγελία Ἱερεμίε.

ΑΕ'γωσε καὶ ἐγὼ Ἀλέξανδρε νὰ τὸν προσκυνᾶς, καὶ νὰ τὸν παρακαλῇς νυκτὸς καὶ ἡμέρας. καὶ αὐτὸς σε θέλει γένει βοηθὸς, νὰ ἀφανίσῃς τὴν δύναμιν τῶν Περσῶν· καὶ αὐτε ὅπε ὑπαγαίνεις εἰς τὴν Αἴγυπτον, θέλεις τὴν ἐπάρει· καὶ τὸν Βασιλέα τὴν Ἰνδίας θέλεις σκοτώσει. καὶ εἰς ἀσθένειαν θέλεις πέσει· καὶ ὁ Θεὸς θέλει σὲ βοηθήσει, καὶ θέλεις γένει ὅλε τε Κόσμε Βασιλεύς. καὶ εἰς τὸν Παράδεισον κοντὰ θέλεις ὑπάγει, καὶ θέλεις εὕρῃ ἐκεῖ ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἰς ἕνα νησὶ φυλακωμένες, ὅπε εἶναι τὸ φαγί τες πωρικὰ, καὶ τὸ ὄνομά τες εἶναι μακάροι· καὶ θέλεν σοῦ ὁμολογήσει διὰ τὴν ζωήν σε, καὶ διὰ τὸν θάνατόν σε. καὶ αὐτὰ ὅλα θέλεις τὰ ἰδῆ, καὶ ἄλλα περιασότερα, καὶ ἡ εὐχή με ἔσαι μετ' ἐσένα. καὶ πάλιν εἶπεν ὁ Ἱερεμίας ὁ Προφήτης πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον· ἔπαρε

ϗ ἀπὸ ἡμᾶς τίποτας, καὶ μὴ μᾶς ἀφήσῃς παραπονεμένους. ϗ ὁ Ἀλέξανδρος εἶπεν. ὅ,τι ὁρίσεις νὰ κάμω. ϗ ὁ Προφήτης ἐπρόσταξε καὶ ἤφεράν του κάποια λιθαρόπουλα, ὁπȣ̃ εἶχαν τὸ ὄνομα τȣ̃ Θεȣ̃ Σαβαὼθ γραμμένον· ϗ αὐτὰ τὰ ἐβάστα ὁ Ἰησȣ̃ς τȣ̃ Ναυῆ εἰς τὴν περικεφαλαίαν του, ὅταν ὑπήγαινεν εἰς τὸν πόλεμον: ἤφεράν του ϗ τὸ σπαθὶ τȣ̃ Γολιὰθ τοῦ Ἕλληνος, ϗ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ ἀνδρειωμένου Σαμψὼν, ὁποῦ ἦτον μὲ τῶν Ὀφιδίων τὰ ὀνύχια κοσμημένη· καὶ τὸ κοντάριον, ὁπȣ̃ εἶχε τὸ ξιφάρι διαμανταίνιον· ἤφεράν τȣ ϗ τὸ ἐπανώφορον τȣ̃ Βασιλέως Σαȣ̀λ, τὸ ὁποῖον δὲν τὸ ἐπέρνα σίδερον. ἤφεράν τȣ ϗ οἱ Ἑβραῖοι δωρήματα, ἄλογα χίλια τȣ̃ σαύλȣ, καὶ καμήλια χίλια. ϗ εὐφήμισάν τον, ϗ ἐπροσκύνησάν τον ὡς ἄξιον Βασιλέα. ϗ αὐτȣ̃ τὸν εὐλόγησεν ὁ Προφήτης Ἱερεμίας, ϗ ἀφηκέ ταν νὰ ὑπάγῃ.

Πῶς ὁ Ἀλέξανδρος ὑπῆγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ϗ ἠθένησε.

ΚΑὶ ἐπῆγεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Αἴγυπτον, ϗ οἱ Αἰγύπτιοι ἦλθαν κατεπάνω τȣ νὰ τὸν πολεμήσȣν, ϗ πά-

πάλιν δὲν ἐτόλμησαν, κὴ ἐςράφησαν. Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐπερικύκλωσε τὸ κάςρον, κὴ ἐπολέμησε δυνατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. κὴ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸ πάρῃ. καὶ κοντὰ εἰς τὸ κάςρον ἦτον μία λίμνη μὲ πολλὰ κρύα, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὸ καῦμα τοῦ Ἡλίου ὑπῆγε κὴ ἐκολύμβησε, κὴ ἐπίασέ τον τὸ κρύον, κὴ ἔπεσεν εἰς ἀῤῥωςίαν.

Περὶ τοῦ φουσάτου, κὴ τῶν Αἰγυπτίων.

ΚΑὶ τὰ φουσάτα του ἔπεσαν εἰς πίκραν, κὴ λογισμὸν, κὴ φόβον· κὴ οἱ Αἰγύπτιοι ἔκαμαν μίαν πονηρίαν, κὴ ἔγραψαν ἐπιςολὴν κρυφὰ, κὴ ἔςειλαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, κὴ ἔγραφε ταῦτα. Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, τὸν ἰατρόν σου τὸν Φίλιππον νὰ μὴ τὸν ἐμπιςευθῇς, ὅτι μὲ τὰ βότανά του θέλει σὲ θανατώσει ὅτι δὲν εἶναι πιςὸς εἰς τοὺς λόγους σου.

Καὶ πρὸς τὸν Ἰατρὸν ἔγραψαν ἄλλην Ἐπιςολὴν, κὴ ἔγραφάν του τὰ τοιαῦτα πάλιν, κὴ αὐτουνοῦ, ἐὰν ἐσὺ ἰατρὲ μὲ τὰ βότανά σου θανατώσῃς τὸν Ἀλέξανδρον, ἡμεῖς νὰ σὲ κάμωμεν αὐθέντην, κὴ νὰ ὠνομασθῇς μέγας εἰς τὸν Βασιλέα τὸν Δάρειον. Καὶ ὥσὰν

σὰν εἶδεν ὁ Φίλιππος τὴν Ἐπιστολὴν τῶν Αἰγυπτίων, εὐθὺς ἔσχισέ την γελῶντας, κὴ ἔγραψεν Ἐπιστολὴν πρὸς αὐτοὺς οὕτως· ὅτι ἐὰν ἤθελον Βασίλειον, ὁ αὐθέντης μου εἶχε νὰ μοῦ δώσῃ καλλίτερον ἀπὸ τὸ ἐδικόν σας. Ἐσεῖς εἶστε κλέπται, γαΐδαροι, κὴ ἀναίγροικοι ὡσὰν τὰ ζῶα· ἀμὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου, μία τρίχα ἀπὸ τὸ κεφάλι του δὲν τὴν ἀξίζουν ὅλοι οἱ Βασιλεῖς τῆς Γῆς. κὴ ἐσεῖς τὴν πανουργίαν, ὁποῦ πολεμᾶτε νὰ κάμετε, ὀγλίγωρα τὴν εὑρίσκετε εἰς τὸ κεφάλι σας· ἀμὴ νὰ τὸ ἰξεύρετε, πῶς ὁ Ἀλέξανδρος εἶναι ὑγιὴς, κὴ τίποτας δὲ ἔχει. καὶ ὡσὰν εἶδαν τὴν Ἐπιστολὴν τοῦ Φιλίππου οἱ Αἰγύπτιοι, ἐφοβήθησαν· διότι εἶχαν στείλῃ προτήτερα ἄλλην Ἐπιστολὴν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, κὴ ἔγραφαν, πῶς τὸν Φίλιππον νὰ μὴ τὸν ἐμπιστευθῇς, νὰ μὴ σὲ θανατώσῃ μὲ τὰ βότανά του.

Πῶς ὁ Φίλιππος ἤφερε τὰ Βότανα. τοῦ Ἀλεξάνδρου.

ΚΑὶ αὐτὴν τὴν ὥραν ἤφερεν ὁ Φίλιππος τὰ Βότανα νὰ τὰ δώσῃ τοῦ Ἀλεξάνδρου νὰ τὰ πίῃ, νὰ ὑγιάνῃ. κὴ ἐσηκώθη ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἐπῆρε

τὸ ποτῆρι ἀπὸ τὰ χέρια τῦ Ἰατροῦ, ϗ κράζωντας, εἶπε· τάχα ἐτῦτο τὸ ποτήριον διὰ ὑγείαν μυ νὰ εἶναι; ϗ ὡς ἤκυσεν ὁ Φίλιππος, ἐγύρισε, ϗ ἐπῆρε τὸ ποτῆρι, ϗ ἔπιε τὸ μισὸν, ἔπειτα τὸ ἔδωσε τῦ Ἀλεξάνδρου, ϗ ἀφ᾽ ὗ τὸ ἔπιεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἔδωκε τὴν Ἐπιςολὴν τῶν Αἰγυπτίων τῦ Φιλίππυ, ϗ ἀναγνώθωντάς την ἔσεισε τὸ κεφάλι τυ, ϗ κλαίωντας, εἶπεν· ἐὰν ἤθελα χαλάσῃ τὴν Βασιλείαν σου, τίνος Βασιλέως ἤθελα γένῃ Ἰατρὸς, ὁπῦ ὁ θάνατός συ ἤθελε ταράξῃ τὸν Κόσμον ὅλον; ϗ τότε εὔγαλε ϗ ὁ Φίλιππος τὴν Ἐπιςολὴν σχισμένην τῶν Αἰγυπτίων, ϗ ἔδειξέ την τῦ Ἀλεξάνδρυ, λέγωντας· οἱ Αἰγύπτιοι μὲ πανυργίαν ἔγραψαν εἰς τὴν Βασιλείαν συ ϗ εἰς ἐμένα. Ἀμὴ νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ τὸ εὔγουν ὀγλίγορα εἰς τὸ κεφάλι τυς· ἀμὴ ἐγὼ ἐμπιςευμένος εἶμαι ϗ ἐδικός σου, ὡσὰν ὁ Θεὸς τὸ ἠξεύρει.

Ἀπόκρισις Ἀλεξάνδρου.

ΚΑὶ ὁ Ἀλέξανδρος εἶπεν· ἀλήθειαν λέγεις Φίλιππε, Ἰατρὸς δὲν χάνει τὸν Βασιλέα, διατὶ μεγάλην ἀνεμπιςοσύνην θέλει νὰ ἔχῃ εἰς αὐτόν. ϗ

ἐκοιμήθη ὁ Ἀλέξανδρος αὐτὴν τὴν ἡμέραν ὅλην, καὶ πρὸς τὸ βράδυ ἐσηκώθη, καὶ ὥρισε· καὶ ἤφεραν ἔμπροσθέν τε τοὺς Μακεδόνας, καὶ ἐδείπνησε μὲ αὐτοὺς, καὶ πάλιν ἐκοιμήθη ὅλην τὴν νύκτα, καὶ ἀνεπαύθη.

Πῶς ὁ Ἀλέξανδρος ἐπολέμησε τὴν Αἴγυπτον, καὶ τὴν ἐπῆρε.

ΚΑὶ τὸ πρωῒ ὥρισε καὶ ἁρματώθηκαν τὰ φουσάτα, καὶ ἄρχισαν νὰ πολεμοῦν ὁλόγυρα τὸ κάστρον, καὶ ἔρριχναν ὅλοι λιθάρια μέσα εἰς τὸ κάστρον, καὶ σαΐταις πολλαῖς· τόσον ὁποῦ δὲν ἐδύνονταν ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἦτον μέσα, βλέπειν ἔξω ἀπὰ τὸ κάστρον. καὶ οἱ Αἰγύπτιοι τότε ἐβόησαν φωνὴν μεγάλην, καὶ εἶπαν· Ἀλέξανδρε Βασιλεῦ συμ-ριῶτα, Υἱὲ τοῦ Νεκτεναβοῦ Βασιλέως, κάμε ἔλεος εἰς ἡμᾶς. καὶ ὡς ἤκουσεν, ὥρισε καὶ ἔπαυσεν ὁ πόλεμος, καὶ αὐτὸς εἰσέβη εἰς τὸ κάστρον, καὶ ὅλοι τὸν ἐπροσκύνησαν μικροὶ καὶ μεγάλοι. καὶ ἐρώτησέ τους, καὶ εἶπέ τους, νὰ μοῦ δείξετε πῶς μὲ εἴπατε, ὅτι εἶμαι Υἱὸς τοῦ Νεκτεναβοῦ τοῦ ἐδικοῦσας Βασιλέως· εἰπέτε μου τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὴν ἀρχήν. καὶ ἄρχισαν νὰ ὁμολογοῦν τὴν ἀλήθειαν,

ἀπὸ τὴν ἀρχὴν καθὼς τὰς ἄφηκε τὴν Ε'πιςολὴν ὁ Νεκτεναβὸς, ὅταν ἐδιάβη ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἔγραφεν ὕτως.

Ε'πιςολὴ ὁπᾶ εἶχεν ἀφήσει ὁ Νεκτεναβὰς εἰς τὰς Αἰγυπτίυς.

ΕΓὼ δὲν δύνομαι νὰ ἀντιςαθῶ τὸν Δάρειον, καὶ ὑπάγω ἀπὸ ἐσᾶς, καὶ θέλω ἔλθη ἕως τριάντα χρόνων· καὶ νὰ κτίσετε ςύλον εἰς τὴν μέσην τῦ κάςρυ, καὶ νὰ ἱςορίσετε τὸ πρόσωπόν μȣ εἰς τὸν ςύλον, καὶ νὰ βάλετε καὶ τὰ ςεφάνι μυ ἐπάνωθεν τῆς Ι'ςορίας· καὶ ἐϊτις ἔλθη καὶ ςαθῆ εἰς τὸν ςύλον ὑποκάτω, καὶ πέση τὸ ςεφάνι μυ εἰς τὴν κεφαλήν τυ, αὐτὸν νὰ προσκυνήσετε. ὅτι αὐτὸς εἶναι Υἱός μυ, καὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν γραφὴν ἐγνωρίσαμεν, ὅτι εἶναι αὐθέντης ἐδικός μας.

Καὶ ὁ Α'λέξανδρος ὡς ἤκυσε τὺς λόγυς τύτυς, ἐπῆγεν εἰς τὸν ςύλον ὑποκάτω, καὶ εὐθὺς ἔπεσε τὸ ςεφάνι εἰς τὴν κεφαλήν τυ· καὶ εἶδαν ὅλοι οἱ μεγιςάνοι τῆς Αἰγύπτυ ἐκεῖνο τὸ παράδοξον, καὶ ἐθαύμασαν. καὶ ὥρισεν ὁ Α'λέξανδρος νὰ κάμυν εἰς τὴν Αἴγυπτον ςύ-

ςύλους τέσσαρους ὑψηλούς. καὶ τὸν ἔκαμαν τὸν ἕναν περιχρυσωμένον καὶ ὑψηλότερον, καὶ ἰςόρισε τὸν ἑαυτόν του μὲ καθαρὸν μάλαμα, καὶ εἰς τὸν δεύτερον τὸν Πτολεμαῖον, καὶ εἰς τὸν τρίτον, τὸν Ἀντίοχον, καὶ εἰς τὸν τέταρτον, τὸν Φιλόνην, καὶ τὸν ἐδικόν του τὸν ἔκαμε, καὶ ἔβλεπε μέσα εἰς τὸ κάςρον.

Πῶς ἦλθεν ὁ Δάρειος εἰς τὸν Εὐφράτην ποταμόν.

ΚΑὶ ὥρισεν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ χαλάσου τὸ κάςρον· καὶ ἔκαμε τὸν Φίλιππον αὐθέντην πάσης γῆς Αἰγύπτου· καὶ εὗρε πολλὰ βλυσίδια, καὶ ὅλα τὰ ἐμοίρασεν εἰς τὰ ςρατεύματά του. καὶ ὁ Δάρειος ἦλθε μὲ τὰ ςρατεύματά του εἰς τὸν Εὐφράτην ποταμὸν, καὶ ἔςειλε καταπατητάδες εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ ἡ βίγλα τοὺς ἐπίασε, καὶ ἤφερέ τους εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ εἰπέν του, ὅτι ἔρχεται ὁ Δάρειος μὲ φουσάτα πολλὰ κατεπάνω σου. Καὶ πάραυτα ἔφθασαν μαντατοφόροι εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ εἶπαν. ὅτι ἔφθασεν ὁ Δάρειος, καὶ ἐπίασε τὸν Εὐφράτην ποταμόν. καὶ ὡς ἤκουσεν, ὥρισε καὶ ἔγραψαν

ψαν εἰς τὰ φυσάτα τυ, ϗ ηὗρε Καβαλλαραίυς ἑξακόσιαις χιλιάδες, ϗ πεζὺς ἑκατόν. ϗ ὁ Δάρειος εἶχε χίλιαις χιλιάδες Καβαλλαραίυς, ϗ ἄλλυς τόσυς πεζύς. ϗ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐτυράννισεν ὁ Ἀλέξανδρος τὺς καταπατητάδες τῦ Δαρείυ, ϗ ὡμολόγησαν τὴν ἀλήθειαν, πῶς ὁ Δάρειος ἔχει πολλὰ ςρατεύματα. ϗ τότε ἀργὰ ἀνέβη εἰς ὑψηλὸν βυνὶ, ϗ ὥρισε νὰ ἀνάψυν πολλαῖς φωτίαις· ϗ εἶδαν οἱ ἄνθρωποι τὸ πλῆθος τῶν φωτιῶν, καὶ ἐθαύμασαν. ϗ τὸ ταχὺ ἄφησε τὺς καταπατητάδες, ϗ εἶπέ τυς νὰ εἰπῦν τῦ Δαρείυ, ὅτι πρέπει Βασιλεὺς μὲ τὸν Βασιλέα νὰ πολεμήσωμεν οἱ δύω ὁμῦ· ἐσεῖς δὲ εἰς τὸν πόλεμον νὰ μὴν ἔλθετε, ὅτι ἔχυν συνήθειαν οἱ Μακεδονῖται, ϗ δὲν ἀφίνυν ἄνθρωπον ζωντανόν. ϗ ὥρισε καὶ ἐφιλοδώρησάν τυς ἅρματα Μακεδονικὰ, ϗ εἶπέ τυς· ἐὰν ἔλθετε εἰς τὸν πόλεμον μὲ ταῦτα τὰ ἅρματα, νὰ εἶσαι ἐνδεδυμένοι, διὰ νὰ μὴ σᾶς σκοτώσουν οἱ Μακεδονῖται, ϗ νὰ εἰπῆτε τῦ Δαρείυ τὰ ὅσα εἴδετε, καὶ ἄφησέ τυ καὶ ὑπῆγαν.

Καὶ ἐπῆγαν οἱ καταπατητάδες εἰς τὸν Δάρειον, ϗ ὡμολόγησαν ὅ, τι καὶ

ἂν εἶδαν μὲ τὰ ὀμμάτιά τως, κὴ ἐπαινῶσαν τὸν Α᾽λέξανδρον πολλά. καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ Δάρειος ἐθυμώθη, κὴ ὥρισε νὰ κόψουν τοὺς καταπατητάδες διὰ νὰ μὴ διηγοῦνται, κὴ ἀκούσῃ τὸ στράτευμα τῶν Περσῶν, κὴ φοβηθῇ, καὶ εὐθὺς ἐπρόσταξε νὰ ἑτοιμασθοῦν διὰ νὰ κινήσουν εἰς τὸν πόλεμον.

Πῶς ἔστειλε τὸν Μίγαντα κατὰ τοῦ Α᾽λεξάνδρου. κὴ Συμβουλὴ τῶν Α᾽ρχόντων.

ΟΙ᾽ αὐθεντάδες τῆς Περσίας εἶπαν. δὲν εἶναι πρέπον Βασιλεῦ νὰ πολεμήσῃς ἐσὺ μὲ τὸν Α᾽λέξανδρον. διότι εἶναι ἕνας ἅρπαγος, κὴ μικρότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς Βασιλεῖς ὁποῦ ἔχεις ὑποκάτω εἰς τὴν Βασιλείαν σου. καὶ ὁ Δάρειος ὥρισε νὰ κράξουν τὸν μέγαν Βοϊβόντα τὸν Μίγαντα, καὶ εἶπέ του· ἔπαρε ἀπὸ τοὺς Πέρσας ἑξακόσιαις χιλιάδες στρατείαν, καὶ σύρε, καὶ ὁποῦ εὕρῃς τὸν Α᾽λέξανδρον νὰ μοῦ τὸν φέρῃς ἐδῶ δεμένον, εἰ δὲ καὶ κάμῃ νὰ φύγῃ, νὰ τὸν κυνηγήσῃς κατapόδι εἰς ὅλον τὸν Κόσμον. Ε᾽παρε ἀκόμι καὶ ἀπὸ τοὺς Μήδους διακόσιαις χιλιάδες, κὴ ἀπὸ τοὺς

Αἰθίοπας διακόσιαις χιλιάδες, κ̀ πεζοὺς τοξότας ἑκατὸν χιλιάδες, καὶ σῦρε εἰς τὸ ἰδικόν μου ῥιζικόν. καὶ ἐπῆρεν ὁ Μίγας τὰ φουσάτα καθὼς τὸν ἐπρόσταξεν ὁ Δάρειος, καὶ ἀπέρασε τὸν Εὐφράτην ποταμὸν, καὶ εἶδον τὸν Ἀλέξανδρον, κ̀ ἑτοιμάσθηκαν νὰ πολεμήσουν.

Ὁμιλία Ἀλεξάνδρου, ὅταν εἶδε τὸν Μίγαν.

ΚΑὶ ὡς εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος τὸ φουσάτον τοῦ Μίγαντος, ὥρισε καὶ ἐκαβαλλίκευσαν ὅλοι, κ̀ ἐλάλησε φωνῇ μεγάλῃ πρὸς τὸ στράτευμά του, καὶ εἶπεν· Ὦ θαυμαστοὶ, καὶ ἀνδρειωμένοι Μακεδόνιοι, κ̀ Παμφλαγόνες, καὶ Λακεδαιμόνιοι, ἀκούσατε ὅλοι· ἡ σκέπη τοῦ μεγάλου Θεοῦ Σαβαώθ, ὁποῦ μᾶς ἐβοήθησε, καὶ ἐπήραμεν τὴν Ῥώμην, καὶ ὅλα τὰ νησία, τὴν Ἱερουσαλὴμ, κ̀ τὴν Αἴγυπτον, κ̀ ἕως τὸν μέγαν Βασιλέα Δάρειον ἤλθαμεν· καὶ ἐὰν αὐτὸν νικήσωμεν, φήμην μεγάλην θέλομεν λάβῃ. εἰ δὲ νικήσει μας, εἰς ὅλον τὸν Κόσμον θέλει μᾶς κυνηγήσῃ. ἀμὴ κάλλιον εἶναι εἰς ἡμᾶς τὴν σήμερον

ρον ἡμέραν νὰ ἀποθάνωμεν ὅλοι ε
τὸν πόλεμον, παρὰ νὰ φύγωμεν ἀπ
τὺς Πέρσας.

Γνωμικόν.

ΚΑὶ τῶν φρονίμων ἀνθρώπων,
ἀνδρειωμένων, κάλλιον εἶναι θάν
τος τιμημένος, παρὰ ζωὴ ἄχρηστ
ἀμὴ νὰ τὸ ἠξεύρετε, ὅτι θέλομεν τ
τζακίσει ὀγλίγωρα, ὅτι ὁ Βασιλε
δὲν εἶναι μὲ αὐτὺς, καὶ κάθε στρ
τευμα χωρὶς τὸν Βασιλέα εἶναι ἀποι
φαλισμένον, καὶ ἡμᾶς ὁ Θεὸς μᾶς
δωκεν, ὅπυ καὶ ἂν ἐπήγαμεν, ἐνικ
σαμεν. Ἀμὴ τῶρα παρακαλῶσας ἀ
τὺς πολέμυς, ὁπῦ ἐπολεμήσαμεν ἕ
τῶρα, ὡς δυνόμεθεν, ἂς ἀγωνισθε
μεν, ὅτι τὸ φυσάτον ὁπῦ ὑπάγει πρ
θυμον εἰς τὸν πόλεμον εἶναι ἀνδρειωμ
νον. κ᾽ ἔτζι νὰ κάμετε καὶ ἐσεῖς, δ
νὰ φανῆτε ἀνδρειωμένοι. καὶ παρευθ
ἐκαβαλλίκευσεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ
βαλε τὴν περικεφαλαίαν εἰς τὴν κεφαλ
τυ, καὶ ἐδιαμοίρασε τὰ φυσάτα τυ ε
τρία μέρη, κ᾽ ἐκίνησαν. καὶ ὁ Ἀλ
ξανδρος ἀτός τυ ἤρχετο ὄπισθεν μετ
τάξιν τυ, καὶ ἀπέστειλε τὸν Ἀντίοχ
καὶ τὸν Πτολεμαῖον εἰς δύω τάξεις,

πάραυτα ἐπῆγαν κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ ἐκτύπησαν μὲ τὰ κοντάρια, καὶ τὰ ἐτζάκισαν, καὶ εὔγαλαν τὰ σπαθία, καὶ ἐκτυπήθησαν κατὰ πρόσωπον, καὶ οἱ Πέρσαι δὲν ἐδυνήθηκαν νὰ βαςάξουν τὰ ἀκονισμένα σπαθία τῶν Μακεδόνων. καὶ ἔδωκαν ὀπίσω, καὶ ἔφυγαν εἰς τὸν τόπον τους. καὶ ὁ Ἀλέξανδρος κυνηγῶντας τοὺς Πέρσας, ἦλθεν ἕως εἰς τὸ κονάκι τοῦ Δαρείου.

Πῶς ἔφυγεν ὁ Δάρειος.

ΚΑὶ ὡσὰν εἶδεν ὁ Δάρειος τὸ ςράτευμά του τζακισμένον, ἐκαβαλλίκευσεν εἰς ἕνα ἄλογον ὀγλίγωρον, καὶ ἔφυγεν. καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ὥρισε καὶ ἔθαψαν ὅσους καὶ ἂν ἐσκοτώθησαν ἀπὸ τὸ ςράτευμα τοῦ Δαρείου, καὶ ὅσους ἐπίασε ζωντανοὺς τοὺς ἀπόλυσε. Καὶ ἐπαράγγειλέ τους νὰ εἰποῦν τοῦ Δαρείου τὰ τοιαῦτα λόγια· Ὅτι κάλλιον σοῦ εἶναι Βασιλεῦ Δάρειε νὰ αὐθεντεύῃς τῆς Περσίας, καὶ νὰ δίδῃς χαράτζιον, παρὰ νὰ κάμῃς ἄλλον πόλεμον μὲ τοὺς Μακεδονίτας. διότι σοῦ ἐσκότωσαν τὸν ἀνδρειωμένον Μίγαντα, καὶ θέλουν σκοτώσῃ καὶ ἐσένα. Καὶ ἐσηκώθη ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἐπέρασε τὸν Εὐφράτην

πο-

ποταμὸν, ϰ̉ ἐπρόσαξε καὶ ἐχάλασαν τα γεφύρια ὅλα τȣ̃ ποταμȣ̃. Καὶ ὁ Δάρειος εὐθὺς ἔγραψεν ἐπισολαῖς εἰς ὅλον τȣ τὸ Βασίλειον νὰ συναχθȣ̃ν εἰς τὴν Βαβυλῶνα. καὶ ἐμαζώχθησαν ὅλοι, καὶ ἔγραψαν τὸ φȣσάτον, ϰ̉ εὑρέθηκαν δύω φοραῖς χίλιαις χιλιάδες, ϰ̉ ἐκίνησαν κατεπάνω τȣ̃ Ἀλεξάνδρȣ,

Πῶς εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος τὸ φȣσάτον τȣ̃ Δαρείȣ, καὶ ἐφοβήθη.

Ο' Ἀλέξανδρος ὡς εἶδε τὰ σρατεύματα τȣ̃ Δαρείȣ τόσον πολλὰ, ἐπῆρε μέγαν φόβον εἰς τὴν καρδίαν τȣ, ϰ̉ δὲν ὡμολόγησε τινός. Ἀμὴ ἐπεριπάτει μέσα εἰς τὸ φȣσάτον, καὶ ἔλεγεν, ὦ ἀνδρειωμένοι μȣ Λακεδαιμονῖται ϰ̉ Μακεδαιμονῖται, πᾶς ἄνθρωπος ὁπȣ̃ νὰ φεύγῃ, γλίγωρα τὸν πιάνȣν, ϰ̉ ἀπὸ τῶν Λεόντων τὴν φωνὴν πολλὰ ζῶα ψοφȣ̃ν. ἔτζη ϰ̉ αὐτοὶ μόνον νὰ ἀκȣ́σȣν, ὅτι ὑπάγωμεν καλεπάνω τȣς, ἀπὸ τὸν φόβον τȣς ἀποθαίνȣν· ϰ̉ ἡμεῖς τῶρα ἀρχίσαμεν νὰ τȣ̀ς κυνηγȣ̃μεν, ϰ̉ νὰ τȣ̀ς σκοτώνωμεν. ὅτι αὐτὸ ἔγινε συνήθεια νὰ φεύγȣν ἀπὸ ἡμᾶς, ϰ̉ νὰ νικῶνται. ἀλήθεια ϰ̉ ὁ Δάρειος πολὺ σράτευμα ἔφερε, ἀμὴ τὸ ἐδικόν μας εἶ-

ναι καλορρίζικον, ϰὴ πάντοτε νικᾷ. ἀρχὴ ϰὴ πρῶτον ἐσκοτώσαμεν τὸν μέγαν προστάτορα Μίγαντα, ϰὴ τὸν Δάρειον αὐτὸν θέλομεν σκοτώση. ϰὴ τῶρα θέλω σᾶς ἰδεῖ τί ἀνδρείαν ἔχετε, καὶ θέλετε τὴν δείξει. Αὐτοὺς τοὺς λόγους εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἐκίνησε μὲ χίλιαις χιλιάδες στρατὸν ὅλοι ἀρματωμένοι.

Ὁρισμὸς Ἀλεξάνδρου.

ΚΑὶ ὥρισεν ὁ Ἀλέξανδρος, ϰὴ ἐδιαλάλησεν εἰς ὅλον του τὸ φουσάτον, ὅτι εἴ τις πεζεύσει πρὶν νὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος, νὰ δέρνεται ὡσὰν ἄπιστος, ϰὴ νὰ θανατώνεται ὡς ἀποστάτης, ϰὴ ἂς ἔχῃ αὐτὸς τὰ κρίμα.

Ὄνειρον Ἀλεξάνδρου.

ΑΥ̓τὴν τὴν ὥραν ἐκοιμήθη ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του τὸν Προφήτην Ἱερεμίαν, καὶ εἶπέ του· σύρε τέκνον μου Ἀλέξανδρε κατεπάνω τοῦ Δαρείου, ϰὴ μὴν ἔχῃς ἔγνοιαν, ὅτι ἔχεις βοηθὸν τὸν Θεὸν τοῦ Οὐρανοῦ ϰὴ τῆς Γῆς· καὶ βάσα εἰς τὸ κεφάλι σου τὸ λιθαρόπουλον, ὁποῦ σοῦ ἔδωκα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ· καὶ ἔχει πάντοτε τὸν

τῦν σε νὰ ἐπικαλῆς τὸν Θεὸν τῦ Οὐρανῦ κ) τῆς Γῆς Σαβαὼθ, κ) θέλεις νικήσει τὸ φυσάτον τυ ὅλον, ὅσον κ) ἂν ἔρχεται. καὶ ἀνέςη ἀπὸ τὸν ὕπνον ὁ Ἀλέξανδρος μὲ χαρὰν μεγάλην, καὶ τὴν αὐγὴν ἐκίνησεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ὥρισε νὰ λαλήσουν τὰ ὄργανα ἀπὸ τὰ δύω μέρη, καὶ τὰ φυσάτα τυ τὰ ἐμοίρασεν εἰς τρία μέρη. καὶ ὁ Δάρειος ὡσὰν εἶδε τὸν Ἀλέξανδρον, τὰ ἔκαμε καὶ αὐτὸς εἰς τρία μέρη.

Πῶς ἐπολέμησαν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ὁ Δάρειος.

ΚΑὶ ἐκτύπησαν τὰ ςρατεύματα μὲ τὰ κοντάρια, καὶ μὲ τὰ σπαθία, κ) ἦτον ὁ κτύπος τῶν κονταρίων καὶ τῶν σπαθίων, καὶ ὁ χρεμετισμὸς τῶν ἀλόγων τόσος, ὁπῦ ἠκύετο εἰς πολὺν τόπον· καὶ τόσον κόψιμον, καὶ αἱματοχυσία ἔγινεν αὐτὴν τὴν ἡμέραν, ἀπὸ τὸ ταχὺ ἕως τὸ βράδυ, ὁπῦ ἐτρόμαξε καὶ ἡ Γῆ, τόσον ὁπῦ τὸ αἷμα ἔτρεχεν ὡσὰν ποταμός.

Φυγὴ τῶν Περσῶν.

ΚΑὶ οἱ Πέρσαι δὲν ἠμπόρεσαν νὰ βαςάξουν τὸν πόλεμον, ϗ ἔδωκαν νὰ φύγουν εἰς τὸν τόπον τους, ϗ οἱ Μακεδονῖται τοὺς ἐδίωχναν τρία ἡμερώνυκτα, ϗ ἐσκοτώθησαν ἀπὸ τοὺς Πέρσας ἑκατὸν τέσαρες χιλιάδες, ϗ ἀπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου πέντε χιλιάδες, ϗ ἐπίασαν ζωντανοὺς διακόσιαις χιλιάδες, καὶ ἤφεραντους εἰς τὸν Ἀλέξανδρος, καὶ εἶπέ τους· πλέον εἰς τὸν πόλεμον νὰ μὴν ἔλθῆτε, ἂν θέλετε νὰ ἔχετε τὴν ζωήν σας, καὶ ὥρισε καὶ ἀπόλυσαίτους ὅλους.

Περὶ τῆς φυγῆς τοῦ Δαρείου:

Ο Δὲ Δάρειος ὁ Βασιλεὺς ἔφυγε μὲ ἑκατὸν ςρατιώτας ὀγλίγωρους καὶ βαλλαραίους, ϗ ἐσέβη εἰς τὸ κάςρον τῆς Περσίας, ϗ ὁ Ἀλέξανδρον ἔφθασεν εἰς τὸ κάςρον τῆς Βαβυλωνίας· οἱ δὲ Βαβυλώνιοι ἐξέβησαν εἰς πόλεμον, ϗ δὲν τὸν ἄφησαν νὰ τεντώσῃ εἰς τὸ κάςρον. ὅτι ἡ Βαβυλῶνα ἦτον κατὰ πολλὰ μεγάλον κάςρον, ϗ ἔτρεχαν ὁ Εὐφράτης ποταμὸς ἀπὸ τὴν μέσην τοῦ κάςρου, καὶ ἐξέβαινε, ϗ ἔτρεχεν ὁλόγυρα τὴν Βα-

βυλῶνα, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἐπῆγε, ϗ ἐτέντωσεν ἀπάνω τȣ̃ κάςρȣ.

Πῶς ἐπῆρεν ὁ Ἀλέξανδρος τὴν Βαβυλῶνα.

ΚΑὶ ὥρισεν ὁ Ἀλέξανδρος, ϗ ἔσκαψαν αὐλάκια μέσα ἀπὸ τὸ φουσάτον, καὶ ἔκαμε πολλὰ βαθέα, καὶ πλατέα, ὅσον νὰ σέβῃ τὸ νερὸν τȣ̃ ποταμȣ̃, καὶ ἦσαν ἑτοιμασμένοι.

Οἱ δὲ Βαβυλώνιοι εἶχαν μίαν βραδίαν ἑορτὴν μεγάλην τȣ̃ Θεȣ̃ τους τοῦ Ἀπόλλωνος, ϗ ἐπῆγαν μὲ ταῖς γυναῖκες ϗ τὰ παιδία τȣς νὰ προσκυνήσουν εἰς τὸν Ναόν· ϗ ὁ Ἀλέξανδρος αὐτὴν τὴν νύκτα ἐγύρισε τὸν ποταμὸν εἰς τὰ αὐλάκια, καὶ ὠλιγόςευσε τὸ νερὸν τȣ̃ ποταμȣ̃, ϗ ἐσέβη μὲ τὸ φουσάτον του εἰς τὴν Βαβυλῶνα· καὶ ὥρισε ϗ ἔβαλαν ςίαν ὁλόγυρα τῆς Βαβυλῶνος. ϗ ὡς εἶδαν οἱ Βαβυλώνιοι τὴν πονηρίαν τȣ̃ Ἀλέξανδρȣ, ἐπροσκύνησάν τον, καὶ ἐβόησαν φωνὴν μεγάλην, ϗ εἶπαν. Ἀλεξάνδρε Βασιλεῦ, ἐλέησαί μας διὰ τὸν Θεὸν, ϗ μὴν μᾶς ὀργισθῇς. Εὐθέως ὡς ἤκȣσε, τȣς ἐλυπήθη, καὶ ἔςειλε καὶ ἔσβυσε τὴν φωτίαν, καὶ ἔπαυσεν ἡ καῦσις.

Πῶς εὐφήμισαν οἱ Βαβυλώνιοι τὸν Ἀλέξανδρον.

ΤΟ'τες οἱ Βαβυλώνιοι εἶπαν τὴν πρέπυσαν φήμην τῦ Βασιλέως, πολλὰ τὰ ἔτη σῦ Βασιλεῦ τῆς Οἰκυμένης ὅλης· καὶ ἤφεράν τυ δῶρα πολλὰ, κὴ ἐξέβαλαν καὶ τὸ χρυσάφι τῦ Δαρείυ, τάλαντα δύο χιλιάδες, καὶ ἄλογα τῦ ςαύλυ χίλια, καὶ Λέοντες ἑκατὸν μὲ ἅλυσες ἀργυραῖς, κὴ Πάρδυς τοῦ κυνηγίυ χιλίυς, καὶ ἄτια ἀράπικα πεντακόσια κὴ πολλὰ ὀγλίγωρα, καὶ κλοντύρια χρυσᾶ δύο χιλιάδες. ὁμοίως κὴ κύπαις χίλιαις, κὴ ἄλογα ἁρματωμένα χιλιάδες τρεῖς μὲ τῶν ὀψαρίων τὰ πετζία, ὁπῦ δὲν τὰ περνᾶ σίδερον. ἤφεράν τυ καὶ τὸ ἐπανωφόρι τοῦ Ξέρξυ τῦ Βασιλέως τῆς Περσίας, ὁπῦ ἦτον μὲ τῶν ὀφιδίων τὰ ὀνύχια ἐγκοσμημένον, καὶ μὲ πολύτιμα λιθαρόπυλα. ἤφεράν τυ καὶ τὸ ςέμμα τῦ Σοσόγχυ τοῦ Βασιλέως, ὁπῦ ἔγινε κὴ αὐτὸς τῦ Κόσμυ ὅλυ Βασιλεύς· ἤφεράν τυ καὶ τὴν τράπεζαν τῦ Βασιλέως Δαρείυ, ὁπῦ ἦτον καμωμένη ἀπὸ ζαφύρια, πρᾶγμα πολύτιμον, καὶ ὅταν ἔτρωγεν ἐκεῖνο εἰς αὐτὴν, ποτὲ κακὴν καρδίαν δὲν εἶχε,

καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐςάθη εἰς τὴν Βα-
βυλῶνα ἡμέρας τριάκοντα.

Πῶς ἐλυπήθη ὁ Δάρειος κ(αὶ) τὰ πολλά.

ΚΑὶ ὁ Δάρειος σὰν ἤκουσεν, ὅτι ἐπῆρεν ὁ Ἀλέξανδρος τὴν Βαβυλῶνα, ἐπικράνθη πολλὰ μέσα εἰς τὴν καρδίαν τȣ, λέγοντας, Ὢ τί ἔπαθα ἐγὼ ὁ ἄθλιος· κ(αὶ) πῶς τὸν ἐμαυτόν μȣ ὕψωσα ἕως τὸν Οὐρανὸν, κ(αὶ) ἐπιγείȣς ἀνθρώπȣς δὲν ἐκαταδεχόμȣν νὰ συντύχω, κ(αὶ) τῶρα ἔπεσα κάτω ὡσὰν ἀχαμνότερος τȣ̃ Κόσμȣ ὅλȣ. κ(αὶ) ὁ Ἀλέξανδρος ἐπερίλαβε τὸ Βασίλειόν μȣ ὅλον. Ἀμὴ καλὰ λέγει ὁ λόγος· ὅποιος ἄνθρωπος πέρνει μὲ ἀδικίαν, ὕστερον πληρώνει μὲ ἔλλειψιν κ(αὶ) στενοχωρίαν, κ(αὶ) μὲ δάκρυα. κ(αὶ) ὁ Σολομὼν εἶπεν· ὅπȣ εἰς τὴν ἀρχὴν χαρὰ γίνεται, ὕστερον γίνεται θλίψις καὶ στενοχωρία. κ(αὶ) ὡς ἤκȣσαν οἱ ἄρχοντες, ὅτι θλίβεται ὁ Δάρειος, εἶπαν παρηγορῶντάς τον.

Παρηγορία τȣ̃ Δαρείȣ.

ΩΘαυμαστὲ Βασιλεῦ κ(αὶ) ἐνδοξότατε, ἐσὺ ἠξεύρεις πόσαι χαράτζιαν

ἤρχονται ἀπὸ τὸν Φίλιππον, καὶ ἀπὸ τοὺς Βασιλεῖς ὅλους· καὶ μὴ πικραίνεσαι, ὅτι τὸ καράβι τὸ μεγάλον ὅταν τὰ πολεμᾷ πολὺς ἄνεμος δυνατὰ, κινδυνεύει ἕως νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν λιμένα. Ἔτζι εἶναι καὶ τὸ Βασίλειον τὸ μέγα. ὅμως ἐχθὲς ἐνίκησεν αὐτὸς, αὔριον θέλομεν νικήσει ἡμεῖς αὐτὸν, ὅτι οἱ Πέρσαι πολλὴν δύναμιν καὶ καβάλλαν ἔχουν.

Πῶς ἕνα ἀρχοντόπουλον ἔβαλε βουλὴν νὰ σκοτώσῃ τὸν Ἀλέξανδρον.

ΚΑὶ εὐθὺς ἐξέβη ἕνα ἀρχοντόπουλον ὀνόματι Ἄβυασος, ἠγαπημένον τοῦ Δαρείου, καὶ εἶπεν. ὑψηλότατε Βασιλεῦ, πᾶς ἄνθρωπος πρέπει νὰ εὑρίσκεται εἰς τὴν ϛενοχωρίαν τοῦ αὐθεντός. καὶ ἐγὼ βλέποντας ἐτοῦτην τὴν ἀνάγκην, ἐπαρακινήθηκα νὰ χάσω τὴν ζωήν μου, διὰ τὴν ἀγάπην σου· νὰ πηγαίνω νὰ φανεύσω τὸν Ἀλέξανδρον, διὰ νὰ ἐλευθερώσω τὸ Βασίλειόν σου.

Ἀπόκρισις Δαρείου.

Ο Δὲ Δάρειος τοῦ ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν· ἠγαπημένε μου Ἄβυασε, ἐὰν ἐσὺ φονεύσῃς τὸν Ἀλέξανδρον, ὅλην

τὴν Περσίαν τὴν ἐλευθερώνεις· κὴ ὁ θάνατος ὁ ἐδικός σου θέλει εἶναι ζωὴ ὅλης τῆς Περσίας. κὴ θέλει μείνῃ τὸ ὄνομά σου ὡσὰν νὰ εἶσουν ζωντανὸς καὶ καλλίτερα· κὴ τὸ Βασίλειόν μου ἀπὸ τὸ χέρι σου θέλει μοῦ γένῃ δοσμένον, κὴ θέλει ἀκουσθῇ ἡ φήμη σου εἰς ὅλον τὸν Κόσμον.

Πῶς ὑπῆγεν ὁ Ἄβυασος.

ΚΑὶ παρευθὺς ὑπῆγεν ὁ Ἄβυασος, κὴ ἐσέλλωσε τὸ ἄλογόν του, καὶ ἁρματώθη καλὰ, καὶ ἐκαβαλλίκευσε, κὴ ἔβαλεν ἐπάνω κλίβανον σημάδι τῆς Μακεδωνίας, καὶ ἐπῆγε καὶ ἐσμίχθη μὲ τὸ στράτευμα τοῦ Ἀλεξάνδρου, κὴ ὁ Ἀλέξανδρος ἁρματωμένος εἶχε καβαλλικεύσῃ, καὶ ἔγραφε τὸν στρατόν. κὴ ὁ Ἄβυασος ἦλθε κοντὰ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, κὴ ἔσυρε τὸ σπαθὶ, καὶ ἦλθε νὰ τὸν κτυπήσῃ εἰς τὰ ὀμμάτια, καὶ δὲν τὸν ἐπίτυχεν, μόνον ἔδωκεν εἰς τὴν περικεφαλαίαν καὶ ἔκοψε τὴν κορυφήν της, κὴ ἔφθασεν εἰς τὸ κεφάλι κὴ ἐξύρισέ το ὡσὰν ξυράφι. ἐγνώρισεν εὐθὺς ὁ Ἀλέξανδρος, ὅτι δὲν ἦτον πανουργία ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐδικούς του, κὴ εἶπε· δὲν μοῦ τὸ ἔδωκε χέρι

Μα-

Μακεδονικὸν, ἀμὴ ἀπὸ τὲς ἀνάνδρους Πέρσας εἶναι. ϗ εὐθὺς ἅρπαξαν τὸν Ἄβυσσον, ϗ ἐπῆράν τȣ τὸ σπαθὶ ἀπὸ τὸ χέρι τȣ. ϗ ἐξαρμάτωσάν τον, ϗ ἤφεράν τον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ϗ εἶπέ τȣ ὁ Ἀλέξανδρος· πόθεν εἶσαι ἄνθρωπε; ϗ τὸ ὄνομά σȣ πῶς σȣ τὸ λέγȣν; καὶ αὐτὸς εἶπε· τὸ [ὄνομά μȣ λέγεται Ἄβυσσος, καὶ εἶμαι ἀπὸ τὴν Περσίαν, πρῶτον ἀρχοντόπȣλον τȣ Δαρείȣ, ϗ διὰ τὴν ἀγάπην τȣ ἦλθα νὰ σὲ φονεύσω, καὶ νὰ χαθῶ καὶ ἐγὼ αὐτὴν τὴν ὥραν, διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ὁ αὐθέντης μȣ, ϗ ὅλη ἡ Περσία ἀπὸ τὸ ἐδικόν σȣ φυσᾶτο. ϗ ὁ Ἀλέξανδρος τὸν εἶπεν· ὦ ἄτυχε Ἄβυσσε, διὰ τὴν ἀγάπην τȣ αὐθεντός σȣ ἔκαμες τέτοιαν δȣλείαν; ἐγὼ τῶρα ἤθελα εἶμαι χαμένος ἀπὸ τὸ χέρι σȣ. ϗ πῶς λέγεις νὰ μείνῃς πλέον ζωντανός; ϗ ὁ Ἄβυσσος εἶπεν· ἐγὼ ἤθελα νὰ κάμω τὸ θέλημα τȣ αὐθεντός μȣ διὰ νὰ χαρῇ, ϗ διὰ λόγȣ μȣ ὡς ἤθελαν οἱ Θεοὶ ἤθελε γένη.

Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος εἶπεν· ἄνθρωπον ὁπȣ φυλάγει ὁ Θεός, ἀνθρώπου χέρι δὲν δύναται νὰ τὸν βλάψῃ, ἢ νὰ τὸν σκοτώσῃ· ἀμὴ ἐσὺ σήμερον νὰ

εἶ-

ῦσαι χαμένος. καὶ ὁ Ἄβυασος ἀπεκρίθη ϗ εἶπεν· εἰς τὸ χέρι τῆς Βασιλείας σου εἶμαι, καὶ κάμε ὅπως ὁρίζεις. ϗ ὁ Ἀλέξανδρος εἶπεν· ἐπειδὴ διὰ τὸν αὐθέντην σου ἔβαλες τὴν ζωήν σου εἰς θάνατον, ϗ ἔκαμες τοιαύτην δουλείαν, ὁποῦ δὲν τὴν ἔκαμεν ἄνθρωπος, χαρίζω σου, τὴν ζωὴν, ϗ σύρε εἰς τὸν Δάρειον τὸν Βασιλέα, ϗ εἰπέ του· ἄνθρωπον ὁποῦ τὸν ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς, ἀνθρώπου χέρι δὲν δύναται νὰ τὸν σκοτώσῃ. ϗ ἂς γυρίσῃ τὴν καρδίαν του τὴν ὑψηλόφρονα. ϗ ἂς προσκυνήσῃ, καὶ ἂς μοῦ φέρῃ χαράτζιον καὶ φουσάτον, ϗ ἂς κάθεται εἰς τὴν Περσίαν, καὶ ἂς βασιλεύῃ. καὶ ὁ Ἄβυασος ἐπροσκύνησε, καὶ ἐδιάβη εἰς τὸν Δάρειον, καὶ ὡμολόγησεν, ὅσα ἔκαμεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. τότε ὁ Δάρειος ἔσεισε τὸ κεφάλι του, καὶ εἶπεν· ἐσὺ Ἄβυασε ἐπλήρωσες εἴτι μοῦ ἔταξες. ἀμὴ εἴτι θέλουν οἱ Θεοὶ, ἐκεῖνο γίνεται. ϗ ὁ Ἄβυασος εἶπε· νὰ ἠξεύρῃς Βασιλεῦ, ὅτι ἐγὼ τὴν καρδίαν σου ἔκαμά την μὲ τὸ σπαθί μου, ϗ ἐθανατώθηκα διὰ ἀγάπην σου, καὶ ἄλλην ζωὴν δὲν ἔχω νὰ δώσω πλέον διὰ ἀγάπην σου, ϗ προσκυνῶ τὴν Βασιλείαν σου, ϗ ὑπάγω

νὰ

νὰ δυλεύσω ἐκεῖνον ὁπῦ μῦ ἐχάρισε τὴν ζωήν μυ, κ' ἑτοιμάζετο νὰ κινήσῃ νὰ ὑπάγῃ.

Γνωμικόν.

ΚΑὶ ὁ Δάρειος ἐλυπήθη κ' εἶπε· τῦ καλοῤῥοίζικυ ἀνθρώπυ, κ' οἱ Θεοὶ κ' οἱ ἄνθρωποι τῦ βοηθῦν, καὶ τῦ κακοῤῥοίζικυ κ' οἱ ἄρχοντές τυ ἀφίνυντον κ' φεύγυν. κ' ὅποιος ἄνθρωπος ὑψώνεται πολλὰ, ὀγλήγορα πέφτει κάτω· κ' ὁ Α'βυσος ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν Α'λέξανδρον, κ' τῦ ἐπράγγειλεν ὁ Δάρειος νὰ τῦ εἰπῇ ὗτως.

Α'λέξανδρε Βασιλεῦ, μὴν ὑψώνεσαι τόσον πολλὰ, ὅτι ὅποιος ὑψώνεται πολλὰ, ὀγλήγωρα πίπτει κάτω. κ' ὁ Σόσονχος ὁ Βασιλεὺς ἦτον ὅλου τῦ Κόσμου Βασιλεὺς, κ' ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Παράδεισον ἀπὸ τὴν ὕψωσίν τυ, κ' οἱ Θεοὶ ἄφησαν ἐκείνους τὺς ἀνθρώπους, κ' τὸν ἐσκότωσαν ἀντάμα μὲ τὰ φουσάτα του. κ' ὁ Βασιλεὺς τῆς Περσίας Ξέρξης ἀπὸ τὴν ὑπερηφανίαν τυ τὴν πολλὴν, ἐσκοτώθη ἀπὸ τῦ Δαφναίονος τὺς ἀνθρώπους, κ' ἐχάθη. ὁμοίως κ' ἐγὼ ὑψώθηκα, κ' τώρα παιδεύομαι ἀπὸ τὺς ἐχθρούς μου. κ' ἐσὺ Α'λέξανδρε μὴν ὑ-

 ψώ-

ψώνεσαι τόσον πολλά, ϗ ὕστερον πέσεις κάτω. ϗ ἐὰν θέλῃς νὰ ἔχωμεν ἀγάπην, καὶ ὁμόνοιαν, σώνει σου ὁ τόπος ὅλος τῆς Δύσεως, ϗ τῆς Ε'λλάδος, ϗ τὸ πατρικόν σου, ϗ ἀναπαύου. εἰδὲ ϗ δὲν σοῦ ἀρέσῃ τοῦτο, ἡμεῖς κάλλιον ἔχομεν νὰ ἀποθάνωμεν ὁμοῦ μὲ τὸ Βασίλειόν μας παρὰ νὰ σὲ προσκυνήσωμεν. Διάτι Βασιλεὺς δὲν προσκυνᾷ ἄλλον Βασιλέα. καὶ ὅταν σκοτωθῇ ὁ ἕνας, εἰρηνεύει ὁ ἄλλος· καὶ ἐὰν δὲν σοῦ ἀρέσῃ καθὼς σοῦ παραγγέλω, ἂς εἶσαι ἕτοιμος διὰ πενῆντα ἡμέρας νὰ πολεμήσωμεν μὲ τοὺς Πέρσας, ὁποῦ μοῦ ἀνέμειναν τοὺς ἀσαλεύτους, ϗ ἀνδρειωμένους, ϗ ἐσένα μὲ τὰ φουσάτα σου θέλομεν ἀφανίσῃ, ἢ ἡμεῖς ὅλοι καθὼς εὑρισκόμεσθεν νὰ χαθοῦμεν παντελῶς, καὶ οἱ Θεοὶ τὸ δίκαιον εἰς τὸ χέρι τους τὸ ἔχουν. ϗ ὅπου ὁρίσουν θέλουν τὸ δώσῃ. ϗ ἐδιάβη ὁ Α'βυασος εἰς τὸν Α'λέξανδρον.

Πῶς ἐπῆγεν ὁ Α'βυασος εἰς τὸν Α'λέξανδρον.

ΚΑὶ ὡσὰν ἐπῆγεν ὁ Α'βυασος εἰς τὸν Α'λέξανδρον, ὅ, τι εἶπεν ὁ Δάρειος, ὅλα τὰ ἀνήγγειλε τοῦ Α'λεξάν-

ξάνδρου. ϗ ὡσὰν τὰ ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἔσεισε τὸ κεφάλι του ϗ εἶπε· τὸ Βασίλειον εἶναι πολλὰ γλυκὸν, ϗ διὰ τὸ ὁποῖον πρέπει κάθε Βασιλεὺς νὰ μάχεται καθὼς ἠμπορεῖ, ϗ κατὰ ταῖς ἀποκρίσες ὁπȣ̃ μοῦ κάνει ὁ Δάρειος, εἶναι πολλὰ ἀδύνατον νὰ εἰρηνεύσωμεν. ὅμως ὁ Θεὸς ἂς δώσῃ τὴν εἰρήνην.

Ὄνειρον ὁπȣ̃ εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος.

ΑΥ'τὴν τὴν νύκτα εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος ὄνειρον, ὅτι ἦλθεν ὁ Προφήτης Ἱερεμίας, καὶ ἦτον ἐνδεδυμένος ἀρχιερατικὴν ςολὴν, ὡσὰν τὸν εἶδεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ϗ εἶπέ του· ἐγλήγωρα ὕπαγε εἰς τὸν Δάρειον ἀποκρισάρης, ϗ καταπάτησαί τον, ὁμοίως καὶ τὰ ςρατεύματα τῆς Ἰνδίας, ὁποῦ ἔρχουνται καταπάνω σου. ϗ ἐὰν σὲ γνωρίσουν, ὁ Θεὸς θέλει σὲ φυλάξῃ. ϗ ὁ Ἀλέξανδρος ἐξύπνησε, καὶ ὥρισε καὶ ἦλθεν ὁ Πτολεμαῖος, καὶ ὁ Φιλόνης, ϗ ὁ Ἀντίοχος, καὶ εἶπέ τους τὸ ὄνειρον, ϗ ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ, καὶ ἐπαράγγειλέ τους τὰ τοιαῦτα.

Ἐὰν μȣ̃ πέσῃ κίνδυνος, ϗ χαθῶ, ὅλα τὰ Βασίλεια τȣ̃ Κόσμου νὰ τὰ μοιράσετε ἀνάμεσόν σας. καὶ τὸ σκαμνὶ

τῆς

τῆς Μακεδονίας νὰ τὸ φυλάξετε καλὰ, νὰ στέκεται εἰς τὸ ὄνομάμου. κ᾽ αὐτοὶ δὲν τὸν ἄφιναν νὰ ὑπάγῃ, καὶ ἐγένετο θρῆνος πολύς· κ᾽ αὐτὸς τὰς εἶπεν· ἐὰν ὁ Θεὸς θέλῃ νὰ χαθῶ, ὅλα τοῦ Κόσμου τὰ χέρια δὲν δύνονται νὰ μὲ γλυτώσουν, κ᾽ ἐὰν ὁ Θεὸς μὲ φυλάξῃ, ὅλα τῆς Περσίας τὰ χέρια δὲν δύνονται νὰ μὲ σκοτώσουν.

Πῶς ὑπῆγεν ὁ Ἀλέξανδρος Ἀποκρισιάρης εἰς τὸν Δάρειον.

ΚΑὶ ἐκίνησεν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ ὑπάγῃ Ἀποκρισάρης εἰς τὸν Δάρειον, κ᾽ ἐνδύθηκε Περσικὴν φορεσίαν κ᾽ εἰς τὸ κεφάλιτου ἔβαλε χαλμοῦτζαν μὲ χρυσομάργαρον, κ᾽ μὲ λιθαρόπουλα ἐγκοσμημένον, κ᾽ ἐπάνω εἰς τὴν φορεσίαν του ἔβαλε τάμπαριν φοινικιότικου, κ᾽ αὐτὸ μὲ τῆς Ἀσπίδας τὰ κερατόπουλα, κ᾽ μὲ χρυσαῖς φόλαις μεγάλαις. κ᾽ ὁ Δάρειος ἤκουσεν ὅπου ἔρχεται Ἀποκρισάρης, κ᾽ ἐποίησε σύναξιν μεγάλην κ᾽ θαυμαστὴν, διὰ νὰ φανῇ θαυμαστὸς Βασιλεύς. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος εἰσέβη εἰς τὸ παλάτι τοῦ Δαρείου, κ᾽ ἔδωκε τὴν Ἐπιστολὴν, κ᾽ εἶπεν. Ὁ αὐθέντης μου ὁ Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος πολλὰ χαιρετᾷ

τὴν

τὴν Βασιλείαν σου, καὶ εἶπέ μου νὰ ἀναγνώσῃς τὴν Ἐπιστολὴν, καὶ νὰ μοῦ δώσῃς τὴν ἀπόκρισιν, καὶ ὁ Δάρειος ἐκάθονταν εἰς ἕνα θρόνον ὑψηλὸν βήματα τέσσαρα.

Καὶ τριγύρω του ἦσαν ὡσὰν Ἀγγελικὰ πρόσωπα, καμωμένα μὲ λαμπάδες, καὶ τὸ παλάτιον ὅλον περιχρυσωμένον, καὶ ἐστολισμένον ὡραιότατα· καὶ ἦσαν καὶ τέσσαρες στύλοι εἰς τὴν μέσην τοῦ παλατίου, καὶ εἶχαν τέσσαρα λιθάρια, καὶ ἔφεγγαν τὴν νύκτα ὡσὰν λαμπάδες εἰς ὅλον τὸ παλάτιον. καὶ οἱ ἄρχοντες ἔστεκαν καὶ ἐθαύμαζαν τὴν ὡραιότητα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ τὴν φορεσίαν ὁποῦ ἐφόρει, καὶ ἐπρόσταξεν ὁ Δάρειος νὰ ἀναγνώσουν τὴν Ἐπιστολὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου μεγαλοφώνως, καὶ ἔγραφεν οὕτως.

Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου.

Ἀλέξανδρος ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων, καὶ τοῦ Κόσμου ὅλου Αὐτοκράτωρ μὲ δύναμιν τῆς ἄνω προνοίας τοῦ Θεοῦ. Ἠξεύρεις καλὰ Βασιλεῦ Δάρει, ὁποῦ ἔπερνες ἀπὸ τὸν πατέρα μου χαράτζιον· ἐκεῖνος πρὶν νὰ ἀποθάνῃ μὲ ἔστειλε Βασιλέα, καὶ ἐσὺ μὲ ἀτίμησες

ἀπὸ

ἀπὸ τὴν ὑψηλοφροσύνην σου, καὶ ἀπὸ τὴν κακήν σου γνώμην, καὶ ἤθελησες διὰ νὰ στείλῃς ἄλλον νὰ αὐθεντεύῃ εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἐμένα νὰ μὲ εὐγάλῃς ἀπὸ τὸν πατρικόν μου θρόνον. καὶ ὥρισες ἀκόμι νὰ μὲ φέρουν εἰς τὴν αὐλήν σου, διὰ κάποιον παιδίον νὰ σὲ δουλεύω, καὶ ἐγὼ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ ἰδοὺ ὁπου ἦλθα εἰς ἐσένα ἄνδρας· καὶ ὡς καθὼς ἤθελες νὰ μὲ ἀδικήσῃς ἐσύ, νὰ μὲ εὐγάλῃς ἀπὸ τὸν πατρικόν μου θρόνον, ἐγὼ δὲν σὲ εὐγάνω, ἀμὴ κάθου καὶ αὐθέντευε τὴν Περσίαν, καὶ δίδε μου χαράτζιον, καὶ μὴν εἶσαι κακόβουλος, καὶ γύρισαι τὸ κεφάλι σου, καὶ πέσε προσκύνησαί με, εἰ δὲ μὴ κανεὶς δὲν ἤθελε γλυτώσῃ ἀπὸ τοὺς στρατιώτας σου. ὁμοίως καὶ ἐσὺ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Μακεδόνων, ὡσὰν μοῦ φαίνεται νὰ γένῃ, καὶ ἂς εἶσαι ἕτοιμος διὰ δεκαπέντε ἡμέρας μὲ ὅλα τὰ φουσάτα σου εἰς τὸν ποταμὸν τῆς Ἀρμενίας νὰ πολεμήσωμεν, ὅτι ἐγὼ ἔρχομαι κατεπάνω σου ἀνδρειωμένα, καὶ ὄχι ὡσὰν παιδί; καὶ πῶς ἐσοχάζεσουν ἐσὺ διὰ νὰ σὲ δουλεύσω. Αὐτὴν τὴν Ἐπιστολὴν ἤκουσεν ὁ Δάρειος, καὶ εἶπεν ἔμπροσθεν εἰς τοὺς Ἄρχοντας, ἀπαντέχαίνετε Ἄρχοντες τὴν

τόσην ὕψωσιν ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν, καὶ καύχησιν;

Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἔσεκεν ἔμπροσθεν εἰς τὸν Δάρειον, καὶ ἀποκρίθη καὶ εἶπεν. ἡ Μακεδονία πρέπει τὴν σήμερον νὰ ὑψώνεται, διὰ τὸν ἄξιον Βασιλέα ὁπῦ ἔχει, καὶ διὰ τὺς ἀνδρείους καὶ φρονίμυς στρατιώτας. καὶ ἐκεῖ ἕνας μέγας ἄνθρωπος ἀπὸ τὺς Πέρσας τοῦ εἶπε· διατί συντυχαίνεις ἔτζη τῦ Βασιλέως; καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη. μέγαν αὐθέντην ἔχω, καὶ αὐτόβυλός τυ Ἀποκρισάρης εἶμαι, καὶ συντυχαίνω ἀντὶς τῦ αὐθεντός μυ, καὶ ἐπαραμέρισεν ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὸν τόπον ὁποῦ ἔσεκε, καὶ εἶπε· δότε μυ ἄλλην Ἐπιςολὴν νὰ ὑπάγω. καὶ ὁ Δάρειος εἶπε πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον· ἂς ἦσαι ἕτοιμοι βράδυ εἰς τὸν δεῖπνον, ἕως νὰ γράψωμεν τὴν Ἐπιςολήν. καὶ ἐκάθησεν ὁ Δάρειος εἰς τὸν δεῖπνον μὲ ὅλους τὺς Βασιλεῖς, καὶ αὐθεντάδες ὁπῦ εἶχε. Καὶ τὸν Ἀλέξανδρον τὸν ἐκάθησεν εἰς τὸν τόπον τῶν Ἀποκρισαρίων ἀντίκρυς τυ· καὶ ἤφεραν τὸ φαγητὸν, καὶ ἐδειπνῦσαν, καὶ κερνῶντας τὸν Δάρειον, ἐκέρασε καὶ τὸν Ἀλέξανδρον· καὶ ὡσὰν ἔπιε τὸ κρασὶ, τὸ ἀσημένιον ποτήριον

τὸ ἔβαλεν εἰς τὸν κόρφον τε, ϗ ὁ Κερνάτορας τὸ ὡμολόγησε τῦ Δαρείυ, ϗ ὁ Δάρειος τῦ εἶπε. κέρασαι με ἄλλο ποτήριον, ϗ ἐκέρασε μὲ ἄλλο ποτήριον, ϗ πάλιν δεύτερον ἐκέρασε τὸν Α'λέξανδρον, ϗ αὐτὸς ὁμοίως ὡς ϗ πρῶτον ἔβαλέ το εἰς τὸν κόρφον τε. ϗ ἕνας ἀπὸ τὲς αὐθεντάδες τῦ εἶπε· διατί τὸ κάνεις αὐτὸ εἰς τὴν Βασιλικὴν τράπεζαν ὦ ἄνθρωπε; ὁ δὲ Α'λέξανδρος εἶπεν· ὅτι ὁ αὐθέντης με ἔχει τέτοιαν συνήθειαν, ὅτι ὅποιος ξένος καθίσει εἰς τὴν τράπεζάν τε, πρῶτον, ϗ δεύτερον ποτήριον ὀπῦ νὰ πίῃ, τῦ τὸ χαρίζει. Καὶ ἐθαύμασαν οἱ Α'ρχοντες τὴν τόσην σε ἀποκοτίαν. τότε ὁ Καντορκέσης, (τὸν ὁποῖον εἶχε ςείλῃ ποτὲ ὁ Δάρειος, νὰ αὐθεντεύσῃ τὴν Μακεδονίαν, ὅταν ἀπέθανεν ὁ Φίλιππος) ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν τράπεζαν, ϗ παγαίνει ϗ λέγει εἰς τὸ αὐτὶ τῦ Δαρείε. νὰ ἠξεύρῃς Βασιλεῦ, αὐτὸς ὁ Α'ποκρισάριος εἶναι ὁ Α'λέξανδρος, καὶ ἔγινη τὸ θέλημά σε καθὼς ἤθελες· ϗ ἐχάρη ὁ Δάρειος χαρὰν μεγάλην, καὶ εἶπεν· ἐὰν εἶναι ὁ λόγος σε ἀληθινὸς, τὴν σήμερον ἡμέραν ἐξαναγεννήθηκα τῦ Κόσμε ὅλε Βασιλεύς.

Καὶ ἴσως ἐγύρισεν. ἡ τύχη μου πάλιν εἰς ἐμένα. ἀμὴ δὲν τὸ πιςεύω, νὰ κρεμασθοῦν τοῦ Κόσμου ὅλα τὰ κεφάλεα εἰς μίαν τρίχα. ὁ Κανταρκούσης εἶπε· τὸ κεφάλι μου νὰ κόψῃς, ἐὰν δὲν εἶναι αὐτός. καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ὡσὰν εἶδεν, ὅτι ἐσυμβουλεύονταν, ἐννόησε, καὶ πρὶν νὰ τὸν πιάσουν, ἔβαλε τὸ χέρι του εἰς τὴν περικεφαλαίαν, καὶ εὔγαλε τὸ δακτυλιόν του, ὁποῦ τὸ εἶχε πάρει εἰς τὴν Τρωάδα τῆς Βασίλισσας τῆς Κλεοπάτρας, ὁποῦ εἶχε λιθαρόπουλο πονηρὸν, καὶ ἔβαλέ τα εἰς τὸ δάκτυλόν του· καὶ ὁ Δάρειος, ὡσὰν τοῦ εἶπεν ὁ Κανταρκούσης τοὺς λόγους τούτους, ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, καὶ εἶπε τοῦ Ἀποκρισάρη· Ὦ ἄνθρωπε, πολλοὶ μοῦ λέγουν, ὅτι ὁμοιάζεις τὸν Ἀλέξανδρον. καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν ὦ Βασιλεῦ Δάρειε, ἐγὼ διατί παρομοιάζω τὸν αὐθέντην μου τὸν Ἀλέξανδρον, εἶμαι πολλὰ ἠγαπημένος του, καὶ ἔχω περισσοτέραν τιμὴν ἀπὸ ὅλους, καὶ πολλοὶ Ἄνθρωποι λανθάνονται, καὶ μὲ προσκυνοῦν, φαίνοντάς τους, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ Δάρειος τοὺς λόγους τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἔπεσεν εἰς μέγαν λογισμὸν, τί νὰ κάμῃ νὰ μὴν

ἐν-

ἐντροπιαθῇ ὕστερα. ϗ ἀπὸ τὴν πίκραν του ἀνέμποξε. τὴν τράπεζαν μὲ τὸ ποδάριτου, ϗ ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν δεῖπνον, καὶ ἐπῆρε τὰ φανάρια, καὶ ταῖς λαμπάδες, καὶ ἐισέβη εἰς τὸ παλάτε νὰ συμβουλευθῇ. ϗ ὁ Ἀλέξανδρος ἀνέμεινεν εἰς τὴν τράπεζαν μὲ μερικὲς ἄρχοντας εἰς τὸ σκοτάδι·

Πῶς ἔφυγεν ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὰ χέρια τȣ Δαρείου.

ΚΑὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἔνδυσε τὴν φορεσίαν του, ϗ ἔρρωσέ την, ϗ τὴν περικεφαλαίαν τȣ τὴν ἔβαλε ὡσὰν προσκέφαλον, τάχα πῶς θέλει νὰ κοιμηθῇ, καὶ ἀφορμὴ ἐκαμώθη, πῶς ὑπάγει ἔξω πρὸς χρείαν ὕδατος, ϗ περσευθὺς ἐξέβη, ϗ ἔδραμεν εἰς τὴν πόρταν τȣ παλατίου, ϗ εὐγάνει τὸ ἕνα ποτήριον ἀπὸ τὸν κόρφον του, καὶ εἶπε τȣ πορτάρη. κράτει αὐτὸ τὸ ποτήριον τοῦ Βασιλέως, καὶ ἄνοιξαι, ὅτι ἔστειλέ με νὰ ὀρδινιάσω τὰς βίγλας τȣ φουσάτου, καὶ παραυτα. τȣ ἄνοιξε. καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν ἄλλην πόρταν τȣ κάστρου, καὶ εὔγαλε τὸ ἄλλο ποτήριον, καὶ εἶπε τȣ πορτάρη· κράτει αὐτὸ τὸ ποτήριον τȣ Βασιλέως, καὶ ἄνοιξαι ὀγλίγωρα, ὅτι

μὲ ἔστειλε νὰ κράξω τοὺς Βοϊβοντάδες νὰ ἔλθουν μέσα εἰς τὴν βουλὴν τοῦ Βασιλέως, ϗ ἄνοιξέ τους παρευθὺς, ϗ ὕπηγε τρέχωντας εἰς τὸν τόπον, ὅπου εἶχε τὸ ἄλογόν του, ϗ ἐκαβαλλίκευσε, καὶ ἔφυγεν ὅσον ἐδυνήθη· καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ ποτάμι τῆς Ἀρμενίας, καὶ ηὗρέ το παγωμένον, καὶ ἐπέρασε. καὶ ηὗρε καὶ τὸν Ἀντίοχον, ϗ τὸν Φιλώνην, καὶ τὸν Πτολεμαῖον, ὅπου ἐκαρτεροῦσαν μὲ διάφορον φουσάτον. καὶ ἄρχισε νὰ διηγῆται, πῶς τοῦ ἐπανέβη ἡ γνωριμία εἰς τὸν Δάρειον.

Συμβουλὴ Δαρείου.

Ο Δάρειος ὕπηγεν εἰς τὸ παλάτι του καὶ ἔκραξε τοὺς δώδεκα συμβούλους του, ϗ εἶπέ τους· ὁ Ἀποκρισάρης αὐτὸς εἶναι ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ τί λέγετε νὰ κάμωμεν; καὶ αὐτοὶ εἶπαν· ἐὰν εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος ἀληθινός, ἐλεημονήθησαν οἱ Θεοὶ τῆς Περσίας ϗ ἐσένα, ϗ ἡμᾶς. ϗ ὁ Δάρειος ἐπρόσταξε τὸν Καντορκέση νὰ ὑπάγουν νὰ πιάσουν τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ ἄναψαν λαμπάδες, ϗ ἐπῆγαν νὰ τὸν εὕρουν, ϗ δὲν τὸν ηὗραν. ϗ ἐρώτησαν καὶ τινὰς δὲν τὸν εἶδε, μόνον τὴν φορεσίαν

τυ εὑρῆκαν, κ᾽ εἶπαν· ἐτὑτην τὴν ὥραν ἦλθεν ἕνας ἄνθρωπος, καὶ ἔδωκέ μας τὰ δύω ἀργυρᾶ ποτήρια τῦ Βασιλέως, κ᾽ εἶπέ μας, ἀνοίξατε ὀγλήγορα, ὅτι μὲ ἔςειλεν ὁ Βασιλεὺς νὰ διορθώσω ταῖς βίγλαις καλλίτερα, κ᾽ νὰ κράξω κ᾽ τὺς Βοϊβοντάδες εἰς τὴν βυλὴν τῦ Βασιλέως. τότε ὁ Καντάρκυσης. κ᾽ ὁ Κρίσης ὁ Βασιλεὺς, ὡσὰν εἶδαν τὴν πονηρίαν τῦ Α᾽λεξάνδρυ, ἐπῆραν τριακοσίυς ἀνθρώπυς Καβαλλαραίυς, κ᾽ ἔδραμαν κατόπιν· καὶ ἕως τὸ εὔγαλμα τῦ Η῾λίυ ἦλθαν εἰς τὸ ποτάμι, κ᾽ εἶδαν τὸν Α᾽λέξανδρον ἀπερασμένον μὲ τὺς ἐδικύς τυ. κ᾽ ἔπεσαν εἰς λογισμὸν μέγαν, κ᾽ ἐντροπὴν, κ᾽ φόβον.

Α᾽πόκρισις Α᾽λεξάνδρυ.

Α᾽Πεκρίθη ὁ Α᾽λέξανδρος κ᾽ λέγει τυς· τί γυρεύετε ἄνθρωποι; ἄνεμον διώχνετε; καὶ τὸν ἄνεμον τινὰς δὲν τὸν φθάνει· ἐσεῖς βλέπετε μὲ τὰ ὀμμάτιάσας, ὅτι τῶν Μακεδόνων τὰ ἄλογα δὲν τὰ κρατῦν, ὐδὲ βυνὰ ὐδὲ ποτάμια, τί ἀκολυθεῖτε; Α᾽μὴ σύρτε νὰ εἰπῆτε τῦ Βασιλέως Δαρείυ· τὴν τιμὴν ὁπῦ μᾶς ἔκαμεν, εὐχαριςῦμέν τοι, Α᾽μὴ ὄχι ἕως τὸ τέλος, καὶ ἃς εἶναι

ἕτοιμος εἰς τὸ ποτάμι διὰ πόλεμον. ϗ αὐτοὶ ἐδιάβησαν ὀπίσω. ϗ τὸ ποτάμι ἦτον τέτοιας λογῆς, κάθε νύκτα ἐπάγωνε, ϗ τὴν ἡμέραν ἀνέλυε.

Λύπη Δαρείȣ.

Ὁ Δάρειος ὡς ἤκȣσε τὴν τέχνην τȣ̃ Ἀλεξάνδρȣ, ἔκλαυσε, ϗ εἶπε· ἴδετε ἄρχοντες, πόσον τέχνασμα μᾶς ἔκαμεν ὁ Υἱὸς τȣ̃ Φιλίππȣ; τὸν τόπον μας ὅλον ἐπῆρε, καὶ τὸ Βασίλειόν μας ὅλον τὸ ἐκαταπάτησε, ϗ τὸ ἐπερίλαβε, καὶ ἡμεῖς τῶρα τί νὰ γένωμεν; καὶ ὥρισε νὰ γράψȣν χαρτὶ παραπονετικὸν εἰς τὸν Πόρον τὸν Βασιλέα τῆς Ἰνδίας, ϗ ἔγραψεν ȣ̔́τως.

Ἐπιςολὴ Δαρείȣ εἰς τὸν Πόρον.

Εἰς τὸν Βασιλέα τὸν ὑψηλότατον παρὰ ὅλȣς τȣ̀ς Βασιλεῖς τῆς Γῆς, ὁπȣ̃ εἶναι Κύριος τῶν αὐθεντάδων τῆς Οἰκȣμένης, ϗ ἐπίγειος Θεὸς τῆς Ἰνδίας, ἡ δεξιάσȣ εἶναι ςερεὰ εἰς ὅλα τὰ Βασίλεια τῆς γῆς. Ἐγὼ ὁ Δάρειος τῆς Περσίας ὁ ἐλεεινὸς καὶ κακότυχος τὴν σήμερον γράφω, ϗ προσκυνῶ τὴν Βασιλείανσȣ. ἠξεύρεις το καλὰ, πῶς εἶμεν αὐθέντης ἐπάνω εἰς τριάντα

Βα-

Βασιλεῖς κὴ τῶρα ἐσηκώθη ἕνας ἀπὸ τὰς ἀχαμνοτέρυς ἀνθρώπυς, ὁ Ἀλέξανδρος, κὴ ἐπῆρε τὸ Βασίλειόν μυ ὅλον, κὴ τὴν Ἱερουσαλὴμ. καὶ τὴν Αἴγυπτον, κὴ τὴν βαβυλῶνα, κὴ ἐσμίξέντα μὲ τὴν Δύσιν, κὴ οἱ Πέρσαι ἐφοβήθησαν, κὴ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὰς ἀντιςαθῦν. δύω φοραῖς ἐπολεμήσωμεν, κὴ ταῖς δύω μᾶς ἐνίκησαν· κὴ παρακαλῶ τὴν Βασιλεῖαν συ νὰ μῦ δώσῃς βοήθειαν νὰ πολεμήσωμεν ἀκόμι τρίτον, ἢ νὰ τὸν σκοτώσωμεν, ἢ νὰ σκοτωθῦμεν ἡμεῖς παντελῶς.

Πῶς ἐλυπήθη ὁ Πόρος, καὶ ἔςειλε βοήθειαν τῦ Δαρείυ.

Ο Πόρος ὁ Βασιλεὺς εἶδε τὴν Ἐπιςολὴν τῦ Δαρείυ, καὶ ἔσεισε τὸ κεφάλι τυ, κὴ εἶπε· ποτὲ δὲν εὑρίσκεται χαρὰ, νὰ μὴν ἀνακατωθῇ, κὴ θλίψις. ὁ Δάρειος ἐγίνετο ἴσος μὲ τοὺς Θεὺς, κὴ ἐπωνομάζετο ἐπίγειος Θεὸς, κὴ τώρα διώκεται ἀπὸ τὰς Μακεδόνας, ὁπῦ ὁ Φίλιππος ἦτον δῦλός τυ. κὴ ἐθαύμασε, καὶ ἔκραξεν ἕνα ἄρχοντα ἀπὸ τὰς ἄρχοντάς τυ, καὶ εἶπέ τυ, ἔπαραι τέσαρες φοραῖς χίλιαις χιλάδες ςρατὸν, καὶ σύρε εἰς βοήθειαν τῦ Δαρείυ,

ρείυ, καὶ τὸν Ἀλέξανδρον νὰ μὴ τὸν σκοτώσετε, μόνον φέρετέ μυ τον ζωντανὸν, νὰ τὸν ἰδῶ τί ἄνθρωπος εἶναι· ὅτι πολλαὶ μῦ τὸν λέγυν φρόνιμον, ἢ ἐπιτήδειον, ἢ ἀνδρειωμένον. Καὶ ἐκίνησαν τὰ φυσάτα τῆς Ἰνδίας εἰς βοήθειαν τῦ Δαρείυ. καὶ ὡς ἤκυσεν ὁ Δάρειος, ὅτι ἦλθαν τὰ φουσάτα τῆς Ἰνδίας, ἐσύναξε ἢ αὐτὸς τὰ φουσάτα του τῆς Περσίας, ἢ ἔγραψέ τα, ἢ ηὗρέ τα, χίλιαις χιλιάδες, καὶ ἐκίνησεν εἰς τὸν πόλεμον. ἢ ἔστειλεν ὁ Δάρειος νὰ καταπατήσουν τὰ φουσάτα τῦ Ἀλεξάνδρου. Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ὡσὰν εἶδε τὺς καταπατητάδες, ἐπρόσαξε ἢ τὺς ἀνέβασαν εἰς ἕνα τόπον ὑψηλὸν, καὶ ὥρισε ἢ ἁρματώθηκαν τὰ φουσάτα του, ἢ ἐκαβαλλίκευσαν ἢ ἔκαναν τάγματα τάγματα. καὶ εἶδαν τὸ στράτευμα τοῦ Ἀλεξάνδου οἱ καταπατητάδες, καὶ ἐθαύμασαν, καὶ ἐπρόσαξεν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ τὺς δώσουν ἅρματα Μακεδονικὰ, ἢ εἶπέ τους· Ἰδὲ χαρίζω σας τὴν ζωὴν, ἢ σύρτε εἰς τὸν αὐθέντην σας, ἢ ἂν ἔλθῆτε εἰς τὸν πόλεμον, βαστᾶτε αὐτὰ τὰ ἅρματα, νὰ μὴ σᾶς σκοτώσουν οἱ Μακεδονῖται, ἢ ἄφηκέ τους ἢ ἐπῆγαν ἢ ἐρώτησάν τους οἱ ἄρχοντες

τῆς Ἰνδίας διὰ τὰ φουσάτα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ αὐτοὶ εἶπαν· ἡμεῖς καθῶς εἴδαμεν ἔτζη μαρτυροῦμεν, ἴδαμεν φουσάτα πολλὰ, καὶ ἀνδρειωμένα, καὶ ἔρχονται μὲ δύναμιν, καὶ ἀφοβίαν, καὶ τὰ ἄλογάτους εἶναι πολλὰ διαλεκτὰ, καὶ εἶναι ὅλα βαρβάτα. Καὶ ὡσὰν ἤκουσαν τὰ φουσάτα τῆς Ἰνδίας ἐδειλίασαν, καὶ ὡσὰν ἐγκαρεμένοι ἤρχονταν εἰς τὸν πόλεμον. καὶ ὁ Δάρειος ὠργίσθη τοὺς καταπατητάδες, καὶ ὥρισε καὶ ἔκοψαν ταῖς γλώσσαις των διὰ νὰ μὴν ἐπαινοῦν τὸν Ἀλέξανδρον.

Πόλεμος Ἀλεξάνδρου, καὶ τῶν Περσῶν.

ΚΑὶ μόνον ὅτι ἐσμίχθησαν τὰ φουσάτα, καὶ ἐκτυπήθησαν μὲ τὰ κοντάρια, ἔσυρεν ἄνεμος, καὶ ἐσηκώθη ὁ κοονιορτὸς τόσον, ὁποῦ ὁ Ἥλιος ἐσκοτίνιασε, καὶ ἀκούονταν ὁ κτύπος τῶν κονταρίων καὶ τῶν σπαθαρίων εἰς πολὺν τόπον, καὶ αὐτὴν τὴν ὥραν δὲν ἐγνωρίζετο τίς εἶναι Πέρσης, ἢ Ἴνδης, ἢ Μακεδών. καὶ ἔσυραν τὰ σπαθία τους οἱ Μακεδόνες ὡσὰν οἱ καλοὶ θερισαὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θέρους εἰς δάσεα χωράφια, καὶ ἐκατάσφαξαν πολλοὺς ἐκείνων

τὴν ἡμέραν· κὴ ὥσὰν ἐνύκτωσεν, ἐφοβήθησαν οἱ Ἴνδοι κὴ οἱ Πέρσαι, καὶ ἄρχισαν νὰ φύγουν, κὴ τὴν αὐγὴν πάλιν ἦλθαν εἰς τὸν πόλεμον. καὶ ὥσὰν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅτι ἐγύρισαν οἱ Ἴνδαι, δὲν ἠμπόρεσε νὰ βαςάξῃ, μόνον εἰσέβη εἰς τὸ ςράτευμα τῆς Ἰνδίας μὲ τὸ τάγμα του ἑκατὸν χιλιάδες, ὁπȣ̃ ἦσαν ὅλοι διαλεκτοὶ, καὶ ἔκαμε μεγάλους φόνους, καὶ πολλὺς. καὶ οἱ Ἴνδαι ὥσὰν εἶδαν τὸν Ἀλέξανδρον, ἔβαλαν νὰ φεύγουν.

Φυγὴ τῶν Ἰνδῶν.

ΚΑὶ ὥσὰν εἶδαν οἱ Πέρσαι τὰ φουσάτα τῆς Ἰνδίας, πῶς φεύγουν, ἄρχισαν καὶ αὐτοὶ νὰ φεύγουν, μὲ τὸ νὰ μὴν δύνωνται νὰ πολεμȣ̃ν. καὶ ὥσὰν εἶδεν ὁ Δάρειος πῶς φεύγουν τὰ φουσάτατου ἐξέχασε, καὶ ἔγινεν ἐκςατικὸς, καὶ ἄρχισε κὴ αὐτὸς νὰ φεύγῃ ὁ ἄθλιος. κὴ φεύγωντάς, ἔλεγεν· ὢ ἐγὼ ὁ ἄγνωςος Δάρειος, ὁπȣ̃ ὑψώνομουν ἕως τὸν Οὐρανὸν, κὴ τῶρα ὑδὲ εἰς τὴν Γῆν δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ζήσω, καὶ νὰ ςαθῶ. καὶ οἱ Πέρσαι ὅλοι ἔφυγαν, καὶ ἐπȣ̃γαν εἰς τὸ κάςρον τῆς Περσίας.

Θά-

Θάνατος Δαρείου.

ΚΑὶ τότε δύω ἠγεμονισμένοι τοῦ Δαρείου ὁ Κανταρχούσης, κ᾽ ὁ Ἀριοβαρζάνης ἔδραμαν, καὶ ἐκτύπησαν τὸν Δάρειον ἐκεῖ ἀπου ἔφευγεν, ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν μίαν μερέαν, κ᾽ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἄλλην, καὶ ἐπλήγωσάν τον. καὶ τὸν ἐκατέβασαν ἀπὸ τὸ ἄλογον, καὶ ἔρριξάν τον κάτω, κ᾽ ἔγδυσαν τὴν φορεσιάν του, κ᾽ ἐπῆράν την. καὶ ὁ Δάρειος ἀπέμεινε γυμνὸς, κ᾽ μὲ ὀλίγην ψυχήν. κ᾽ μανθάνωντας ὁ Ἀλέξανδρος τὸν σκοτωμὸν τοῦ Δαρείου, ἔστειλεν εὐθὺς μερικοὺς στρατιώτας, κ᾽ εἶπέ τους. σύρτε, καὶ εἰπέτε τῶν Περσῶν νὰ μὴ φεύγουν, ὅτι ὁ Δάρειος ἐσκοτώθηκε. εἰ δὲ κ᾽ φεύγουν, τὴν σήμερον θέλουν ἀποθάνῃ ὅλοι ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Μακεδόνων. ἔστειλε κ᾽ τὸν Φιλόνην εἰς τὸ φουσάτον τῆς Ἰνδίας, νὰ πάρῃ τὰ ἄλογά τους, κ᾽ αὐτουνοὺς νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν αὐθέντην τους τὸν Πόρον. καὶ ὑπῆγεν ὁ Φιλόνης, καὶ εἶπε τὸν ὁρισμὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τοὺς Ἰνδοὺς, κ᾽ παραυτα ὅλοι ἐπέζευσαν ἀπὸ τὰ ἄλογά τους, καὶ ἐπροσκύνησάν τον, κ᾽ παρέδωκαν τὰ φλάμπουρα, καὶ τὰ

ἄλο-

ἀλογάτυς, καὶ τὰ ἅρματά τους ὅλα, ϗ ἐπῆραν συμπάθον, ϗ ἐπῆγαν εἰς τὸν αὐθέντην τυς τὸν Πόρον γυμνοί. ϗ ἐπαράγγειλέ τυς ὁ Φιλόνης νὰ εἰπῦν τῦ Βασιλέως Πόρυ, νὰ κάθεται εἰς τὸ Βασίλειόν τυ νὰ φυλάγῃ τὸν τόπον τυ, ϗ ἄλλην δύναμιν νὰ μὴ δίδῃ. καὶ νὰ ἠξεύρῃ, πῶς ἐγὼ ὁ Φιλόνης, μὲ θέλημα τῦ αὐθεντός μυ τῦ Α᾽λεξάνδρυ, εἶμαι αὐθέντης ὅλης τῆς Περσίας. Καὶ οἱ Πέρσαι ἐξεχωρίσθηκαν ἀπὸ τὰ φουσάτα τῆς Ι᾽νδίας, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Φιλόνην, ϗ ἦλθαν εἰς μίξιν μὲ τὰ φυσάτα τῆς Μακεδονίας. ϗ ἐχάρηκαν χαρὰν μεγάλην, πῶς ἠξιώθηκαν νὰ δυλεύουν τὸν Α᾽λέξανδρον.

Πῶς ηὗρεν ὁ Α᾽λέξανδρος τὸ Δάρειον λαβωμένον.

ΚΑὶ ὁ Α᾽λέξανδρος ἔρχονται μὲ τὸ ςράτευμά τυ εἰς τὸν κάμπον τῆς Περσίας, καὶ ἐκεῖ ηὗρε τὸν Δάρειον, ὁπῦ ἐκείτετο εἰς τὸν κονιορτόν. καὶ εἶπεν ὁ Δάρειος μὲ ὀλίγην ψυχήν. Α᾽λέξανδρε Βασιλεῦ, πέζευσαι ὀγλίγωρα, καὶ ἔλα νὰ ἀκύσῃς ἀπὸ τὸ ςόμα μυ ἕνα λόγον· ϗ ὁ Α᾽λέξανδρος ἐγύρισε, ϗ εἶδέ τον, ϗ εἶπέ του. τίς

εἶσαι ἐσύ, ὦ ἄνθρωπε; ϗ ὁ Δάρειος ἀπεκρίθη· ἐγὼ εἶμαι ὁ Δάρειος. ὁ τροχὸς τοῦ χρόνου μὲ ὕψωσεν ἕως τὸν Οὐρανὸν, ϗ τὸ ῥιζικόν μου μὲ ἐκατέβασεν ἕως εἰς τὸν Ἅδην· ϗ ἐσὺ Ἀλέξανδρε αὐτός σου μὲ εἶδες μὲ τὰ ὀμμάτιά σου, ὅταν ἦλθες Ἀποκρισάρης, ϗ ἐνθυμήσου τὸν θάνατόν σου, ϗ μὴ με ἀφήσῃς εἰς τὸν κονιορτὸν νὰ ἀποθάνω, ὅτι δὲν εἶναι ἀνελεήμων, ὡσὰν οἱ Πέρσαι. Καὶ ὡσὰν ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς λόγους τοῦ Δαρείου ἐλυπήθη, ϗ ἐδάκρυσε, ϗ ἐπέζευσε, καὶ ἐβγαλε τὸ ἐπανωφόρι του, ϗ ἐσκέπασέ τον. καὶ ὥρισε τοὺς Μακεδόνας νὰ κάμουν ἕνα ἀλογόμαξον ἀργυρόχρυσον. ϗ νὰ τὸν βάλουν ἐπάνω, ϗ ἕως νὰ φέρουν τὸ ἀλογόμαξον ἔβαλάν τον εἰς ξύλα, ϗ ἐβάστα ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὴν μίαν μερέαν, ἕως ἕνα τοξόβολον, καὶ εἶπεν· ἐγὼ Βασιλικὴν τιμὴν σοῦ ἔκαμα, ἂν ϗ ἦσουν ϗ ἐχθρός μου· ὅμως δός μου τὴν εὐχήν σου. ϗ ἔβαλέτον εἰς τὸ ἁμάξι, ϗ ἐπῆγέ τον εἰς τὸ κάστρον.

Πῶς

Πῶς ὁ Ἀλέξανδρος ἐκάθισεν εἰς τὸν Θρόνον τοῦ Δαρείȣ.

ΚΑὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐνεδύθη φορεσίαν πολύτιμον, κ᾽ ἔβαλεν εἰς τὸ κεφάλι τȣ τὸ σέμμα τȣ Σολομῶντος τοῦ Βασιλέως Ἱερȣσαλὴμ κ᾽ ἐδιάβη εἰς τὸ κάστρον τῆς Περσίας, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ παλάτι τȣ Δαρείȣ, κ᾽ ἐκάθισεν εἰς τὸν θρόνον τȣ, ὁ ὁποῖος θρόνος ἦτον ἐγκοσμημένος μὲ πολύτιμα λιθαρόπετλα. ἦτον κ᾽ ὑψηλὸς βήματα τέσσαρα. κ᾽ ἦλθαν οἱ Περσαῖοι οἱ ἄρχοντες, κ᾽ οἱ λοιποὶ, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Ἀλέξανδρον μὲ μεγάλην φωνὴν, κ᾽ τὸν ἐπολυχρόνισαν.

Πῶς ὁ Ἀλέξανδρος ἔλαβε τὴν Ῥοξάνδραν εἰς γυναῖκα.

ΚΑὶ ὁ Δάρειος ἦτον συμμὰ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, κ᾽ ἐπρόσαξε, κ᾽ ἤφεραν τὴν θυγατέρα τȣ τὴν Ῥοξάνδραν, κ᾽ ἐπῆρέ την ἀπὸ τὸ χέρι, κ᾽ ἔδωκέ την τοῦ Ἀλεξάνδρου, κ᾽ εἶπε· δέξου Ἀλέξανδρε τὴν πλαγχνικήν μου θυγατέρα Ῥοξάνδραν. κ᾽ ὁ Ἀλέξανδρος ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν θρόνον του, καὶ ἐπῆρέτην ἀπὸ τὸ χέρι, κ᾽ ἐκάθισε μὲ ταύτην

εἰς τὸν θρόνον τοῦ Δαρείυ. καὶ εὔγαλε τὸ ςέμμα ἀπὸ τὸ κεφάλι τυ, κ᾽ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ κεφάλι τῆς Ῥοξάνδρας· καὶ ἡ Ῥοξάνδρα εὔγαλε τὸ δακτυλίδι της ἀπὸ τὸ δάκτυλόν της, κ᾽ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ χέρι τῦ Ἀλεξάνδρυ. Καὶ εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος. ἴδες Βασιλεῦ Δάρειε, πῶς ἡ θυγατέρασυ θέλει βασιλεύσει τὸν Κόσμον ὅλον μετ᾽ ἐμένα, καὶ γύρισαι τὴν πικραμένην συ καρδίαν εἰς χαράν. κ᾽ ὡσὰν εἶδεν ὁ Δάρειος τὴν θυγατέρα τυ μὲ τὸ ςέμμα τῦ Ἀλεξάνδρυ, ἐχάρη, κ᾽ τὺς εὐχήθη, καὶ εἶπεν· οἱ αὐθεντάδες κ᾽ οἱ Βασιλεῖς τῆς Γῆς νὰ σὲ προσκυνήσυν Ἀλέξανδρε, κ᾽ νὰ βασιλεύσῃς ὅλην τὴν Οἰκουμένην. καὶ ἐπῆρε κ᾽ τὴν γυναῖκά του ὁ Δάρειος, κ᾽ παρέδωκέ την τῦ Ἀλεξάνδρυ, κ᾽ εἶπε· δέξου τὴν γυναῖκά μου ἀντίτυπα τῆς μητρός συ τῆς Ὀλυμπιάδος, Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε. Καὶ ἐπαρήγγειλεν ὁ Δάρειος, καὶ εἶπε· ἀγάπα Ἀλέξανδρε τὺς Πέρσας, ὅτι εἶναι καὶ πολλὰ ἐμπιςευμένοι εἰς τὸν αὐθέντην τυς· κ᾽ τὺς φονιάδες μυ νὰ τὺς φονεύσῃς καθὼς πρέπει· κ᾽ μὲ τὺς λόγυς τύτυς ἐξεψύχησε.

Πῶς

Πῶς ἔθαψε τὸν Δάρειον, ϗ ἐκρέμασε τὰς φονεῖς.

ΤΟ'τε ὁ Α'λέξανδρος μὲ ὅλους τὰς αὐθεντάδες, ϗ ὅλον τὸ φουσάτον ἔθαψε τὸν Δάρειον μὲ τιμὴν πολλήν. καὶ ἐπρόςαξε καὶ ἐδιαλάλησαν, ὅτι ὅποιος ἐσκότωσε τὸν Δάρειον, νὰ ἔλθη νὰ τὰ δώσω ὅ,τι ἀξία θελήσει. ϗ ἦλθαν οἱ φονεῖς τὰ Δαρείκ, ϗ εἶπέ τας· διατί ἐφονεύσετε τὸν Βασιλέα σας; καὶ αὐτοὶ ἀπεκρίθησαν, καὶ εἶπαν. ὁ Θάνατος αὐτὰ σὲ ἔκαμε Βασιλέα τῆς Περσίας. ϗ ὁ Α'λέξανδρος τὰς εἶπε. τὸν αὐθέντην σας τὸν φυσικόν, ὁπᾶ σᾶς ἀνάθρεψε, ϗ σᾶς ἐτίμησε, τὸν ἐσκοτώσατε· ἀμὴ ἐμένα τὸν ξένον, τί μοῦ θέλετε κάμει; ϗ ἄρισεν ὁ Α'λέξανδρος, ϗ ἐκρέμασάν τους ἐπάνω εἰς τὸν τάφον τὰ Δαρείκ.

Πῶς ὁ Α'λέξανδρος ἐςεφανώθη τὴν Ρ'οξάνδραν.

ΚΑὶ μετὰ ταῦτα ἐπῆρεν ὁ Α'λέξανδρος τὰς Βασιλεῖς, ϗ ἄρχοντας, ϗ εἰσέβη εἰς τὸ παλάτι, καὶ ἐςεφανώθη τὴν Ρ'οξάνδραν, μετὰ τὴν συνήθειν τοῦ καιρᾶ ἐκείνου· ἡ ὁποίαν ἦτον

εὐ-

εὔμορφη κὶ πολλὰ, ὁποῦ εἰς ὅλον τὸν Κόσμον δὲν εὑρίσκετο ὐδὲ θέλει εὑρεθῆ, ὁμοίως κὶ εἰς τὴν φρονημάδα. Καὶ ὅταν ἐτελείωσε τὺς γάμυς, ἐπρόσαξε κὶ ἄλλαξαν τὰ φορέματα τὰ φουγέτα, κὶ οἱ Πέρσαι ἔβαλαν Μακεδονικὰ, καὶ οἱ Μακεδόνες ἔβαλαν Περσικὰ, κὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ παλάτι τὸ Βασιλικόν. κὶ ἐπρόσαξε νὰ λογαριάσυν τὸν βίον τοῦ Δαρείου, κὶ εὑρῆκαν δώδεκα σέρναις ὅλον χρυσάφι ἀγνὸν, καὶ εἴκοσι ὀσπήτια γεμάτα ἀσήμι, καὶ δώδεκα πύργυς φλωρία. κὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ κάμυν λογαριασμὸν εἰς τὸ μέτρον πόσα εἶναι, καὶ εὑρῆκαν καὶ ἑκατὸν χιλιάδες ἄλογα τῦ σαύλου θρεμμένα, κὶ τριακόσιαις χιλιάδες στρατιωτικά. εὑρῆκαν πετρίταις, κὶ γρύπες τοῦ κυνηγίυ χιλίυς, καὶ Λέοντας τῦ κυνηγίου μαθημένους πεντακοσίυς. κὶ αὐτῦ εἰς τὸν κάμπον τῆς Περσίας ἔγραψε τὰ φυσάτα τυ ὅλα, κὶ εὑρῆκέ τυς τέσσαρε φοραῖς χίλιαις χιλιάδες Καβαλλαρέυς, κὶ ἔκαμεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Περσίαν χαίροντας, καὶ κυνηγῶντας χρόνον ἕνα καὶ ὡσὰν ἔφθασεν ὁ χρόνος· ἐκίνησε μὲ τὰ φυσάτα τυ κατεπάνω τοῦ Βασιλέως τῆς Λυδίας, τὸν Κρίσην. καὶ ὁ

Κρί-

Κρίσις αὐτὸς δὲν ἐκαταδέχθη νὰ προσκυνήσῃ τὸν Ἀλέξανδρον. καὶ οἱ ἄνθρωποι μικροί τε καὶ μεγάλοι ἐσυμβυλεύθηκαν, καὶ ἐπίασάν τον, καὶ ἔδεσάν τον, καὶ ἤφεράν τον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον δεμένον, καὶ ἤφεράν τυ καὶ τόσον χρυσίον, ὁπῦ δὲν ἐφάνη εἰς ὅλον τὸν Κόσμον· καὶ ὅλον τὸ ἐμοίρασεν εἰς τὸ φουσάτο τυ. καὶ ἀπ' αὐτῦ ἐκίνησε δεξιὰν μερέαν, καὶ ὅλαις ταῖς γλώσσαις ἐπερίλαβε, καὶ ἕως τὴν ἄκραν τοῦ Κόσμυ ἔφθασε.

Πῶς εὑρῆκεν ἀνθρώπυς ἀγρίους, ὥσπερ ζῶα.

ΚΑὶ εὑρῆκεν ἀνθρώπυς ἀγρίυς ὥσπερ ζῶα ἀγριοπρόσωπα ἀνθρωπόμορφα, καὶ ἀπ' αὐτῦ ἐπεριπάτησεν ἡμέρας δεκαπέντε καὶ ηὗρεν ἔρημον τόπον. καὶ ἦσαν ἐκεῖ γυναῖκες ἀγρίαις, καὶ ὑψηλαῖς ὀργίαις τρεῖς, καὶ εἶχαν πλάταις ὡσὰν Βυβαλίων, καὶ τὰ μαλλιά τυς ἔλαμπαν ὡσὰν ἄςρα. καὶ ἦλθαν εἰς τὸ φουσάτον, καὶ ἐσκότωσαν πολλὺς, ὥςε νὰ φθάσῃ ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἐσκότωσαν, καὶ πολλαῖς γυναῖκες. Καὶ ἀπ' αὐτῦ ἐπεριπάτησαν ἡμέρας πενῆντα, καὶ ἦλθαν εἰς ἕνα τόπον, ὁποῦ

εἶχαν σπήλαια μεγάλα, ϰ) ἐκατοικῦσαν μύρμιγκες ὁπῦ ἔπερναν εἰς τὸ χάος τῦ σπηλαίυ ἕνα ἄλογον. καὶ ὥρισεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἔβαλαν χοντροπάλαμον ςεγνὸν εἰς τὰ σπήλαια, ϰ) ἔβαλαν φωτίαν, ϰ) ἐκάησαν πολλοί. Καὶ ἀπὸ αὐτῦ ἐπεριπάτησεν ἡμέρας ὀκτὼ, καὶ ἦλθεν εἰς ποτάμι πλατὺ ἕως ἥμισει ἡμέρας περιπάτημα· καὶ ἦλθέ τυ λογισμὸς μέγας, πῶς νὰ τὸ περάσῃ, καὶ ὥρισε καὶ ἔκαμαν μονόξυλα, ϰ) διὰ ἑξῆντα ἡμέρας ἀπέρασεν ὅλον τὸ φυσάτον. ϰ) ἀφ' ϰ ἀπέρασεν εὐρῆκεν ἀνθρώπους μίαν πήχην. ὁπῦ λέγονται Πυθικοὶ καὶ ἦλθαν ϰ) ἐπροσκύνησαν τὸν Ἀλέξανδρον· ϰ) ἤφεράν τυ μέλι ϰ) φοινίκια πολλά.

Πῶς ἔκτισὲν ὁ Ἀλέξανδρος κάςρον. ϰ) ἔκαμε Βασιλέα.

Καὶ ἔκτισεν ὁ Ἀλέξανδρος ἐκεῖ κάςρον, ϰ) ἄφηκεν ἀπ' αὐτυνὺς ἕνα Βασιλέα, ϰ) ἐρμήνευσέ τυς νὰ πορεύωνται ἀνθρωπινά. καὶ νὰ πιςεύυν τὸν Θεὸν τοῦ Οὐρανῦ καὶ τῆς Γῆς. ϰ) ἀπ' αὐτοῦ ἐσυκώθη, καὶ μετὰ βίας ἐξέβησαν ἑκατὸν ἡμέρας, ἀπὸ τὸν τόπον τῶν Πυθικῶν, ϰ) τόσον μέλι ϰ) φοινίκια εὔγα-

εὔγαλαν, ὅτι ἕνα χρόνον ἔσωσε τὸ φυσάτον· κ᾽ ἀπ᾽ αὐτῦ ἦλθεν εἰς ἕνα κάμπον πλατὺν, καὶ εἰς τὴν ἄκραν τῦ κάμπου ἦτον λίμνη κρύα, ὥσπερ τῦ χειμῶνος τὸν πάγον, κ᾽ τὸ νερὸν της ἦτον γλυκὺ ὡσὰν ζάχαριν.

Περὶ τῦ ςύλου τῦ Σοσόγχυ.

ΚΑὶ ηὗρεν ἐκεῖ ἕνα ςύλον, κ᾽ εἶχε τὸ πρόσωπον ἱςορισμένον μὲ χρυσάφι, καὶ γράμματα γλυπτὰ, κ᾽ ἔλεγαν ἔτως. ἐγὼ εἶμαι ὁ Σόσονχος ὁ ποτὲ Βασιλεὺς ὁλουνῦ τῦ Κόσμυ, κ᾽ ὑψώθηκα πολλὰ, κ᾽ ἠθέλησα νὰ εὗρω τὴν ἄκραν τῆς Γῆς. καὶ ἦλθα, κ᾽ ἔπεσα εἰς ἐτῦτον τὸν κάμπον μὲ τὰ φυσάτα μυ, κ᾽ ἔςειλαν οἱ Θεοὶ τὺς ἀγρίυς ἀνθρώπυς, καὶ ἐσκότωσαν καὶ ἐμένα κ᾽ τὺς ἀνθρώπους μυ ὅλυς· κ᾽ εἴτις ἔλθῃ ἕως ἐδῶ, πλέον ὀμπρὸς νὰ μὴν ὑπάγῃ, ὅτι τίποτας καλὸν δὲν θέλει ἰδῇ. καὶ ἦτον ὁ κάμπος γεμάτος κεφαλαῖς κ᾽ κόκαλα ἀνθρώπινα· καὶ ἀνέγνωσε τὰ γράμματα ὁ Ἀλέξανδρος, κ᾽ εὔγαλε τὸ ἐπανωφόριτυ, καὶ τὰ ἐσκέπασε, καὶ ἔβαλε καὶ τὸ ςέμμα τυ ἐπάνω, διὰ νὰ μὴν ἰδῇ ἄλλος τὰ γράμματα, καὶ φοβηθῇ τὸ φυσάτον. Καὶ

οἱ

οἱ μεγιςάνοι τὸν ἐρωτῦσαν τί γράφυν·
τὰ γράμματα εἰς τὸν ςύλον αὐτὸν, ϗ
αὐτὸς τὺς ἔλεγε. γράφυν ὅτι εἶναι ἔμ-
προσθέν μας εὔμορφος τόπος, ϗ ἄλλα
πολλὰ καλά. ϗ ἔκαμέ τυς μὲ τὸν λό-
γον αὐτὸν νὰ ὑπάγυν ὀμπρός. καὶ ἀπ'
αὐτῦ ἐπεριπάτησεν ἡμέρας δύω, ϗ ἦλ-
θεν εἰς ἕνα βυνὸ ὑψηλὸν, καὶ εἶδεν
ἀχήμυς ἀνθρώπυς ϗ ὑψηλὺς ὀργίαις
δύω, ϗ τὸ κορμί τους ἦτον ὅλον μα-
λιαρὸν, ϗ ἔβλεπαν πρὸς τὸ φουσάτον
ἄγρια, ϗ δὲν ἔφευγαν. καὶ εἶπάν το
τῦ Ἀλεξάνδρυ, καὶ ἐπῆγεν ἀτός του
νὰ τὺς ἰδῇ, καὶ αὐτοὶ ἐπηδῦσαν ἀπὸ
τόπον εἰς τόπον, ϗ χωρὶς φόβον ἐκοί-
ταζαν τὸ φουσάτον. ϗ εἶδέ τους ὁ Ἀ-
λέξανδρος ϗ ἐτρόμαξε, καὶ εἶπε μὲ
τὸν νῦν τυ· Ἐτῦτοι εἶναι οἱ ἄγριοι ἄν-
θρωποι ὀπῦ ἐφόνευσαν τὸν Σόσοεχον τὸν
Βασιλέα μὲ τὸ φουσάτον τυ, ϗ ὥρισε
νὰ ἁρματωθῦν τὰ φουσάτα, ϗ ἔκαμε
νὰ τὺς ἀκαρτερέσυν ἔμπροσθεν· καὶ
ἐπῆραν ϗ μίαν γυναῖκα, καὶ ἔβαλάν
την κοντὰ εἰς τὺς ἀγρίυς ἀνθρώπους,
νὰ ἰδῦν τί θέλυν τὴν κάμει. ϗ ἐκατέβη
ἕνας ἀπὸ τὺς ἀγρίυς ἀνθρώπυς, ϗ ἐ-
πίασε τὴν γυναῖκα, ϗ ἄρχισε νὰ τὴν
τρώγῃ. ϗ ἡ γυναῖκα ἐφώναξε δυνατὰ

ϗ ἔδραμαν, ϗ ἐγλύτωσάν την, ϗ ἐκεῖνοι τὸν ἐσκότωσαν μὲ τὰ κοντάρια. ϗ ἀπὸ τὸν πόνον τȣ ἐφώναξε πολλὰ ϗ δυνατὰ, καὶ ἤκȣσαν ὅλοι οἱ ἄγριοι ἄνθρωποι, καὶ ἔφθασαν κατεπάνω τȣ̃ φȣσάτȣ πλῆθος πολὺ, ϗ ἄρματα δὲν εἶχαν, μόνον μὲ ξύλα καὶ λιθάρια ἐπολεμȣ̃σαν· ϗ ἐδίωξαν τὰ φȣσάτα τȣ̃ Ἀλεξάνδρȣ ἕως τȣ̃ Σοσόγχου τὸν ςύλον. ϗ ἐκεῖ ἔφθασεν ὁ Ἀντίοχος μὲ τὸ φȣσάτον τȣ, ϗ τοὺς ἤφερεν εἰς τὸν κάμπον διώχνωντας, ϗ σφάζωντας. ἐπίασαν ἕνα ζωντανὸν, καὶ ἤφεράντον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον δέκα χρονῶν παιδὶ, ϗ ἦτον ὑψηλότερος ἀπὰ τȣ̀ς ἀνθρώπȣς τȣ̃ φȣσάτȣ δύω πήχαις. ϗ ἐσκότωσαν ἀπὸ τȣ̀ς ἀγρίȣς ἀνθρώπȣς μυριάδες ἑκατόν· καὶ οἱ ἄγριοι ἄθρωποι εἶχαν συνήθειαν, ὅποιον ἐξαιματώνασι τὸν ἔτρωγαν ἄλλοι· καὶ τῇ ἐπαύριον εὐρῆκεν ὁ Ἀλέξαιδρος ἀπὸ τὸ φȣσάτον τȣ δύω χιλάδες σκοτωμένȣς. ϗ ἐσυνάχθησαν οἱ μεγιςᾶνοι. ϗ οἱ ἄρχοντες τῆς Μακεδονίας, ϗ εἶπαν τȣ̃ Ἀλέξανδρȣ, σώνει μας ὁ θάνατος ὁπȣ̃ ἐλάβαμεν ἀπὸ τȣ̀ς ἀγρίȣ̀ς ἀνθρώπȣς, ϗ μὴν θέλῃς, νὰ χαθȣ̃μεν ὅλοι ἐδῶ εἰς τὴν ἄκραν τῆς Γῆς, ὁπȣ̃ μᾶς ἤφερες, νὰ δώσωμεν

μὲν κακὸν θάνατον εἰς ἐτῦτον τὸν ξένον τόπον ἀμνημόνευτοι· καὶ τὸ ςράτευμα πλέον δὲν δύναται νὰ σὲ ἀκολυθᾶ, διατὶ φοβᾶται. ἢ ὡσὰν ἤκυσαν ὁ Ἀ'λέξανδρος τὺς λόγυς τύτους, ἐλυπήθη πολλὰ, ἢ εἶπε πρὸς τὸ φυσάτον τῦ.

Λόγοι Ἀ'λεξάνδρυ πρὸς τὺς Μακεδόνας.

Ω̉ Ἠ'γαπημένοι μου, καὶ ἀνδρειωμένοι μου Μακεδόνες, ἀκόμη ἂς ἔχω· τὴν βοήθειάν σας· ὅτι ὀλίγον εἶναι ἀκόμη νὰ φθάσωμεν τὴν ἄκραν τῆς Γῆς, ἢ μὲ τὴν βοήθειαν τῦ Θεοῦ ὀγλήγορα πηγαίνωμεν εἰς τὸν τόπον μας νὰ ἀναπαυθῶμεν. ἢ ἐξέβησαν ἀπὸ τὺς ἀγρίους ἀνθρώπυς, καὶ ἐδιάβησαν εἰς ἄλλον τόπον εὔμορφον μὲ πωρικὰ πολλὰ ἢ διάφορα, καὶ ηὗραν καὶ δύω ςύλους ἀπὸ ἀγνὸν μάλαμα ἐγκοσμημένους, ἢ εἰς τὸν πρῶτον ςύλον ἦτον ἱςορισμένον τὸ πρόσωπον τῦ Ἡ'ρακλέυς, ἢ εἰς τὸν δεύτερον ἦτον τῆς Σεβίρας τῆς Βασίλισσας, καὶ ὡσὰν εἶδεν ὁ Ἀ'λέξανδρος τὰ πρόσωπα ἱςορισμένα, ἔκλαυσε πολλὰ, ἢ εἶπεν· ὦ Ἡ'ράκλει Βασιλεῦ, ἢ Σεβίρα Βασίλισσα, ὁπῦ ἦςε εἰς τὸν Κόσμον ὡραιότατοι, ἢ ὀνόμα-

μασοί, ϗ ἤλθετε εἰς τὸν ξένον Κόσ-
μον, ϗ ἀποθάνετε. καὶ ηὗρεν ἀσῆμ
ϗ μάλαμα εἰς τοὺς σύλους τοῦ Ἡρακλέ
πολὺ, ϗ ὅλον τὸ ἐμοίρασεν εἰς τὰ φου-
σάτον του, ϗ ἔκαμεν ἐκεῖ ἡμέρας ἕξ.
Καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐσηκώσεν μὲ τὰ φουσάτο
του, ϗ ἐπεριπάτησεν ἡμέρας δέκα, ϗ
ἐκεῖ εὐρῆκεν ἀθρώπους παράξενους με
χέρια ἕξ, καὶ ποδάρια ἕξ, ϗ ἦλθαι
νὰ πολεμήσουν τὸν Ἀλέξανδρον, ϗ ἐσ
κότωσαν ἐξ αὐτῶν πολλοὺς, ϗ ἐπίασ
καὶ ζωντανοὺς πολλοὺς, ϗ ἤθελε νὰ τοὺ
εὐγάλῃ εἰς τὸν Κόσμον διὰ θαῦμα. ϗ
διὰ νὰ μὴν ἰξεύρῃ τί εἶναι τὸ φαγητό
τους ἀπέθαναν ὅλοι ἀπὸ τὴν πεῖναν
ϗ ἀπ' αὐτοῦ ἐδιάβη ἡμέρας δέκα, ϗ
ἦλθεν εἰς ἕνα τόπον, ὅπου ἦτον οἱ Σκυ-
λοκέφαλοι, καὶ τὸ κορμί τους ἦτον ἀν-
θρωπινὸν, ϗ τὸ κεφάλι τους ἦτον σκύ-
λινον, καὶ ἡ φωνή τους ἀνθρωπινή. ϗ
ἐπεριπατοῦσαν ὡσὰν σκυλία, καὶ ἐσ-
κότωσεν ὁ Ἀλέξανδρος πολλοὺς ἀπ
κείνους. ϗ μετὰ βίας ἐδιάβη διὰ δέκα
ἡμέρας ἀπὸ τὸν τόπον τους, ϗ ἐπῆγε
εἰς ἕνα τόπον κοντὰ εἰς τὴν Θάλασ-
σαν, ϗ ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν, καὶ νὰ
ἀναπαυθοῦν. ἐκεῖ ἐψόφισεν ἑνὸς στρα-
τιώτου τὸ ἄλογον, ϗ ἔσυράν το κοντὰ

εἰς

εἰς τὴν Θάλασσαν, καὶ τὴν Νύκτα ἐκεί-
νην ἐξέβη μία καραβίδα καὶ τὸ ἔφαγεν.
καὶ ἔμαθαν καὶ ἡ ἄλλαις καὶ ἐξέβησαν
μίαν Νύκτα, καὶ ἐπῆραν ἄλογα πολ-
λὰ καὶ ἀνθρώπους, καὶ ἐσέβασάν τους εἰς
τὴν Θάλασσαν, καὶ ἐχάλασαν πολὺ φου-
σάτον. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐσηκώθη καὶ ἐδιά-
βη εἰς ἄλλον τόπον κοντὰ εἰς τὴν Θά-
λασσαν καὶ ηὗρε πωρικὰ πολλὰ κάθε
λογῆς. καὶ ἐστάθη εἰς αὐτὸν τὸν τόπον
διὰ νὰ ἀναπαυθοῦν τὰ φουσάτα του.

Περὶ τοῦ νησίου τῶν μακάρων.

ΚΑὶ εἶδεν ἕνα νησὶ μέσα εἰς τὴν
Θάλασσαν, καὶ ἐπρόσαξε τοὺς μα-
στόρους, καὶ ἔκαμαν μονόξυλα, καὶ εἰ-
σέβησαν εἰς τὸ νησί· καὶ ἦλθαν οἱ ἄν-
θρωποι τοῦ νησίου, καὶ τὸν ἐπροσκύνη-
σαν, καὶ εὐφήμησάν τον, καὶ εἶπαν,
πολλὰ τὰ ἔτη τοῦ Ἀλεξάνδρου Βασιλέως
ὅλου τοῦ Κόσμου, καὶ τί ἤθελες πρὸς ἡ-
μᾶς Ἀλέξανδρε, ὁποῦ εἴμεσθεν ἄλοι
γυμνοὶ καθὼς μᾶς βλέπεις; καὶ τί νὰ
πάρῃς ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος
εἶπέ τους· τίποτες ἀπὸ ἐσᾶς δὲν θέλω
μόνον νὰ ἰδῶ τὸν τόπον ἦλθα ἐδῶ.
θέλω νὰ μοῦ δείξετε, πῶς ηὑρέτε τὸ

ὄνομά μου, ὁπῦ ποτὲ δὲν μὲ εἴδατε, ἢ πῶς συντυχένετε εὔμορφα Ῥωμαϊκὰ, ὁποῦ εἶσθε ἐδῶ εἰς τὸν ξένον τόπον; καὶ αὐτοὶ ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπαν· ἡμεῖς ἀπὸ πολλὰς χρόνυς τὸ ἠξεύρομεν, πῶς ἤθελες νὰ ἔλθης ἐδῶ νὰ μᾶς ἰδῆς, καὶ νὰ σὲ ἰδῶμεν. ἐπειδὴ ὁ Βασιλεὺς Ἡράκλης μὲ τὴν Συβίραι τὴν Βασίλισσαν ὁπῦ ἦτον Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἢ ἔκριναν μὲ πᾶσαν δικαιοσύνην, καὶ ὕστερα ἀφ' ὃ ἄρχισαν νὰ κάμουν οἱ Ἕλληνες τὰς ἀσελγίας, ἢ τὰς παρανομίας, εἶδε τὴν ἀκαθαρσίαν τους, καὶ ἔκαμε κάτεργα χοντρὰ πεντακόσια, ἢ ἐσύναξεν ὅλυς τὺς φρονίμους, ἢ διαλεκτὲς ἀπὸ τὸ Βασίλειόν τυ, ἢ εἰσέβη εἰς τὰ κάτεργα, ἢ ἐξέβη ἀπὸ τὸν παράνομον τόπον, ἢ Κόσμον μὲ ὅλυς τὺς φρονίμους, καὶ ἦλθε ἢ ἐκατήντησεν αὐτῦ ὁπῦ εἶδες τὺς σύλυς, καὶ ἔζησαν χρόνους πολλὺς καὶ καλὺς; καὶ ἀπέθαναν ἢ οἱ δύω, καὶ ἰσώρασάν τυ εἰς τὺς σύλους ὁπῦ εἶδες. Καὶ ὁ Ἡράκλης ὁ Βασιλεὺς ἐπροφήτευσε, καὶ εἶπέ μας τὸ ὄνομά σου, καὶ πῶς θέλεις ἔλθη ἐδῶ· καὶ εἰς τὸν θάνατόν του ἔκαψε τὰ καράβια ὅλα, διὰ νὰ

μὴ

μὴ γυρίσωμεν ὀπίσω εἰς τὸν ἁμαρταλὸν Κόσμον. ϗ ἡμεῖς ἀρχίσαμεν νὰ κάνωμεν τὰς παρανομίας ὡσὰν ἤμασθεν μαθημέναι τὸν πρῶτον καιρὸν, ϗ εἶδεν ὁ Θεὸς τὰς παρανομίας, καὶ ὠργίσθηκέ μας, ϗ ἔςειλε τὲς ἀγρίους ἀνθρώπους ϗ ἐσκότωσάν μας, καὶ ὅσοι ἐγλυτώσαμεν, εἰσέβημεν εἰς τὸ νησὶ τῦτο, ϗ ζῶμεν μὲ τὰ πωρικὰ ταῦτα, ϗ μὲ γραμματικὴν σοφίαν. καὶ ἔπαρε Ἀλέξανδρε ἀπὸ ἐδῶ σοφὲς διαλεκτὲς, ὅτι θέλεις ὑπάγῃ εἰς τόπους ἀγρίους, ϗ θέλῃς ξεχάσῃ, ϗ δὲ θέλῃς ἠξεύρῃ τί νὰ κάμῃς. ϗ ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος τὲς λόγους ἐκείνες, ἐθαύμασε καὶ εἶπε· παρὰ χρυσάφι, καὶ ἀσῆμι τιμιώτερα εἶναι τὰ γράμματα· Διότι ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος εἰς δύσκολον τόπον γλυτώνει χίλιαις χιλιάδες ἀνθρώπους, ϗ ὁ μωρὸς χάνει ἄλλαι τόσαις· ϗ ἐρώτησε τὲς σοφοὺς, ϗ εἶπεν· ἔχομεν πόλεμον ὀμπρός; ϗ αὐτοὶ ἀπεκρίθησαν, ἀπὸ ἐδῶ καὶ ὀμπρὸς πόλεμον δὲν ἔχομεν. ἀμὴ ἐκεῖ ὁπῦ τρέχει ὁ Ὠκεανὸς ποταμὸς, εἶναι τὰ νησία τῶν μακάρων, καὶ εἶναι ἄνθρωποι, ὁποῦ ζοῦν εἰρηνικὰ ἀπὸ τὸν Θεὸν, ϗ ὁ νοῦς τους εἶναι γυκτὸς ϗ ἡμέ-

μέρας πρὸς τὸν Θεόν· καὶ ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς εἶπε· καὶ πόθεν ἐσυνάχθησαν αὐτοί; καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα εἶχαν ἐντολὴν διὰ τὸ ξύλον, ὅπου ἦτον μέσα εἰς τὸν Παράδεισον, νὰ μὴ φάγουν, καὶ αὐτοὶ ἐπαρήκουσαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔφαγαν, καὶ ἐξωρίσθηκαν ἀπὸ τὸν Παράδεισον, καὶ ἦλθον εἰς τὸν τόπον αὐτόν, καὶ ἔκαμαν χρόνους ἑκατόν, καὶ πάντοτε τὸ βλέμμα του τὸ εἶχαν πρὸς τὸν Παράδεισον, καὶ ἔκλαιαν πικρά, καὶ ἐγέννησαν δύω Υἱούς, τὸν Κάϊν καὶ τὸν Ἄβελ, καὶ ἐφθόνησεν ὁ Διάβολος, καὶ ἔβαλε τὸν Κάϊν καὶ ἐσκότωσε τὸν Ἄβελ τὸν ἀδελφόν του, καὶ ἐθρηνοῦσαν πολλὰ ὁ Ἀδάμ, καὶ ἡ Εὔα διὰ τὸν φόνον τοῦ Ἄβελ. καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὸν πολὺν καὶ ἀπαρηγόρητον θρῆνον, καὶ ἔστειλεν Ἄγγελον, καὶ εἶπε· διατί κάνετε τόσον θρῆνον; καὶ ἐβαρέθη ὁ Θεὸς ἀπὸ ἐσᾶς· ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν Γῆν τὸν ἔπλασε, καὶ πάλιν εἰς τὴν Γῆν τὸν ἀπέστειλε, καὶ ὅλοι ἐκεῖ σεβαίνουν, ὅσοι ἐγεννήθησαν, καὶ γεννηθοῦν, καὶ ὁ Θεὸς σᾶς θέλει δώσῃ ἄλλον Υἱὸν τὸν Σὴθ, ἀντὶς τοῦ Ἄβελ, καὶ ἐσεῖς νὰ ἐξεβῆτε ἀπὸ τὸν τόπον

τοῦτον, καὶ σύρτε νὰ κατοικήσετε εἰς ὅλον τὴν Οἰκουμένην, καὶ ἀφ' οὗ τελειωθοῦν πέντε χιλιάδες καὶ πεντακόσιοι χρόνοι, παρευθὺς πάλιν θέλετε ἰδεῖ τὸν Παράδεισον, καὶ τοὺς ἑρμήνευσε, καὶ ἔθαψαν τὸν Ἄβελ, καὶ μετὰ καιρὸν ἐγεννήθη ὁ Σήθ, καὶ ἀνετράφη. καὶ ἐτεκνοποίησεν εἰς τὸ νησὶ αὐτὸ τῶν Μακάρων, καὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ μάκαρες ἀπὸ τὴν γενεὰν τοῦ Σήθ. καὶ εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος πρὸς τοὺς σοφοὺς, πόθεν νὰ ὑπάγωμεν ἐκεῖ; καὶ ἐκεῖνοι ἔδειξάν του, καὶ ἐπεριπάτησεν ἡμέρας ἕξ, καὶ ἦλθεν εἰς ἕνα βουνὶ ὑψηλὸν, καὶ ἀνέβη ἐπάνω, καὶ εἶδε τὸ νησὶ τῶν μακάρων. καὶ ὥρισε καὶ ἐποίησαν στύλον, καὶ ἱστώρισαν τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ ἐκράτει σπαθὶ εἰς τὸ χέρι του, καὶ ἔδειχνε τὸ νησὶ τῶν μακάρων. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐσηκώθη, καὶ ἐπεριπάτησεν ἡμέρας ἕξ, καὶ ἦλθεν εἰς ἄλλον βουνὶ ὑψηλὸν πολλά. καὶ εἰς τὸ γέρμα τοῦ βουνοῦ, ηὗρεν ἄνθρωπον δεμένον μὲ ἄλυσον, καὶ ἦτον ὑψηλὸς ὀργιαῖς εἴκοσι, καὶ πλατὺς ὀργιαῖς δέκα, καὶ ἀκούετο ὁ κλαυθμός του τριῶν ἡμερῶν δρόμον, καὶ ὡσὰν τὸν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ τὰ φουσσάτα του, ἔφριξαν. Καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἦλθεν εἰς ἄλλο βουνὶ ὑψηλότερον,

καὶ ηὗρε μίαν γυναῖκα δεμένην καὶ αὐτὴν μὲ ἅλυσον, καὶ ἦτον καὶ αὐτὴ ὑψηλὴ ὀργιαῖς εἴκοσι, καὶ πλατεῖα ὀργιαῖς δέκα, καὶ ἦτον ἕνας ὄφις τυλιγμένος εἰς τὰ ποδάριά της, καὶ τὴν κεφαλήν τῦ τὴν εἶχε εἰς τὸ ςόμα της, καὶ δὲν τὴν ἄφινε νὰ συντύχῃ, καὶ ἀπ᾽ αὐτῦ ἐπεριπάτησεν ἡμέρας ὀκτὼ, καὶ ηὗρε λίμναις πολλαῖς καὶ μεγάλαις, καὶ ἤκυσεν ἀνασεναγμὺς πικρὺς καὶ πολλὺς, καὶ δὲν ἐγρίκα πόθεν ἔρχονται, καὶ εἶχαν ἡ λίμναις ἐκεῖναις ὀφίδια πολλά· καὶ ἐφάνη τῦ Ἀλεξάνδρυ, ὅτι εἶναι ἡ κόλασις τῶν ἁμαρτωλῶν, ὁπῦ κολάζονται, καὶ ὀλίγον ἐδιάβη, καὶ ηὗρε τὸν Ὠκεανὸν ποταμὸν, καὶ εἶδε τὸ νησὶ τῶν μακάρων, καὶ ἐτέντωσεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ποταμῦ. καὶ ἦτον τὸ νησὶ μακρὰν ἀπὸ τὴν Γῆν μίλια εἴκοσι, καὶ ὥρισε τὺς μαςόρυς, καὶ ἔκαμαν κάτεργα, καὶ εἰσέβη εἰς τὸ νησὶ. μὲ τὸν Ἀντίοχον, καὶ μὲ τὸν Πτολεμαῖον, καὶ εἶχε τὸ νησὶ ἐκεῖνο πωρικὰ πολλὰ, καὶ ἀναρίθμητα, τὰ ὁποῖα ἄλλα ἀνθῦσαν, καὶ ἄλλα ἔφθαναν, καὶ ἦτον τὸ νησὶ ἱςορισμένον μὲν τὴν ξυλοκαρπίαν, τὰ ὁποῖα δὲν τὰ εἶδεν ὀφθαλμὸς ἀνθρώπου, καὶ ὁ καρπὸς ἐκείτετο εἰς τὴν Γῆν πολὺς, καὶ

εἰς

εἰς τὰς λόγκας τῶν δένδρων ἐκάθονταν πελία περιαστὰ πολλαῖς λογαῖς, καὶ ἐλαλοῦσαν εὔμορφα, καὶ ὁ κελαδισμός των ἦτον χαρᾶς καὶ λύπης ἀνταμωμένος· καὶ εἰς ταῖς ῥίζαις τῶν δένδρων ἔτρεχαν κρύαις βρύσαις, καὶ τὸ νερὸν τους ἦτον γλυκὺ ὥσαν ζάχαρι. καὶ ἐσυναπάντησεν ἕνα ἀπὸ τοὺς μακάρους ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ εἶπεν· ἂς εἶναι εἰρήνη εἰς ἡμᾶς ἀδελφέ, καὶ ἐκεῖνος τὸν ἀπεκρίθη, εἰς ὅλους ἂς εἶναι εἰρήνη Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε. καὶ ὁ Ἀλέξανδρος πάλιν ἀπεκρίθη, καὶ τοῦ εἶπε νὰ συντύχουν, καὶ ἐκεῖνος πάλιν εἶπεν· ὕπαγε ἔμπροσθεν εἰς τοὺς προεστοὺς μας ὁποῦ σὲ ἀπαντεχαίνουν, καὶ θέλουν σὲ ὑπάγη εἰς τὸν Βασιλέα μας τὸν Εὐαήνθην, καὶ αὐτὸς σοῦ θέλη ὁμολογήση περὶ τῆς ψυχῆς σου, καὶ τῆς ζωῆς σου, καὶ τοῦ θανάτου σου. καὶ ἐξέβησαν πολλοὶ ἄνθρωποι εἰς συναπάντησιν τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ὅλοι εἰς τὸ σόμα τὸν ἐφιλοῦσαν, καὶ τοῦ ὡμολογοῦσαν τὰ ὅσα θέλουν τοῦ συνέβη· καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐθαύμασε μὲ τὸν νοῦν του, καὶ ἔλεγε, τάχα ἄνθρωποι νὰ εἶναι ἐτοῦτοι, ἢ Ἄγγελοι; καὶ ἐπῆγαν τον εἰς τὸν Βασιλέα τὸν Εὐαήνθην, καὶ ὁ Βασιλεὺς Εὐαήνθης ἐκάθετο ὑποκάτω εἰς

 ἕνα

ἕνα δένδρον κάρπιμον, καὶ ὑποκάτω τοῦ δένδρου ἔτρεχε βρύσις. καὶ τὸ στρῶμμα, καὶ τὸ σκέπασμά του ἦτον ἀπὸ τὰ φύλλα τοῦ δένδρου. καὶ ὡσὰν εἶδε τὸν Ἀλέξανδρον, ἔσεισε τὸ κεφάλι του, καὶ εἶπε. διατί ἦλθες πρὸς ἡμᾶς Ἀλέξανδρε Βασιλεῦ; ἀπὸ τὸν μάταιον καὶ ἁμαρτωλὸν Κόσμον; καὶ ἐπίασέ τον ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ἐκάθισέ τον κοντά του, καὶ εἶπε· χαῖρε Ἀλέξανδρε ὅλωνῶν ἡ κεφαλή, ὅταν θέλης πάρῃ τὸν Κόσμον ὅλον, θέλης ἀκολουθήσῃ τὸν Ἀντάνην. Ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος ἐθλίβη ἐκ ψυχῆς, καὶ εἶπέ του· διατί μοῦ εἶπες τέτοιον λόγον, ὁ Εὐανύθης εἶπε· τοῦ μεγάλου, καὶ φρονέμου ἀνθρώπου δὲν πρέπει νὰ τοῦ ὁμολογοῦν τὴν ἐξήγησιν τοῦ λόγου. καὶ ὁ Ἀλέξανδρος εἶπεν. ὁρίζῃς νὰ φέρουν φαγητὸ ἀπὸ τοῦ τόπου μας ὁποῦ ἔχομεν; καὶ ὁ Εὐανύθης εἶπεν. ἂς φέρουν. καὶ ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε τοῦ Ἀντιόχου, νὰ φέρουν ψωμὶ καθαρὸν, καὶ κρασί. καὶ ἤφερε καὶ ἴδετα ὁ Εὐανύθης, καὶ δὲν τὰ ἐδέχθη· ἀμὴ εἶπεν· ἡμεῖς τέτοιαν τροφὴν δὲν τρώγομεν· ἀμὴ τὸ φαγητόν μας εἶναι ἀπὸ τὸ ξύλον ὁποῦ θεωρεῖς ἐπάνω μου, τὸ πιοτόν μας εἶναι ἀπὸ τὴν βρύσιν, ὁποῦ

βλέπεις ἐμπροσθέν μου, καὶ ἡ φορεσία μας εἶναι ἀπὸ τὰ φύλλα τοῦ δένδρου, καὶ ὁ νοῦς μας εἶναι εἰς προσευχὴν νυκτὸς καὶ ἡμέρας πρὸς τὸν παντοκράτορα Σαβαώθ, καὶ ἡ ζωή μας εἶναι πολλὴ εἰς τὸ τόπον ἐτοῦτον, καὶ ὅταν ἔλθη τὸ τέλος μας, ὑπάγομεν εἰς καλλίτερον τόπον, καὶ κόλασιν ποτὲ δὲν ἔχωμεν, μόνον χαρὰ ἀείποτε, καὶ ὑμνοῦμεν καὶ ψάλλομεν τὸν Θεόν. καὶ ἐσὺ Ἀλέξανδρε εἶσαι ὁ πρῶτος, ὁποῦ ἦλθες ἐδῶ εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὸν ἁμαρτωλὸν Κόσμον· ὁποῦ ἐδῶ ἀπὸ ἐσᾶς καμία ψυχὴ δὲν εὑρίσκεται. καὶ ὁ Ἀλέξανδρος εἶπεν· ὅσα μοῦ εἶπες, ὅλα καλὰ καὶ εὔμορφα εἶναι. ἀκόμι δεῖξαί μου, πῶς εἶναι ἡ γέννησίς σας, ὁποῦ γυναῖκες δὲν ἔχετε ἐδῶ; ὁ Εὐαίθης εἶπε, καὶ εἰς ἡμᾶς εἶναι γυναῖκες. ἀμὴ δὲν εἶναι ἐδῶ, μόνον εἶναι εἰς ἄλλο νησί, ἓξ ἡμέρας παρεμπρός, καὶ κάθε χρόνον ὑπάγομεν μίαν φορὰν ὡσὰν τὰ ζῶα, καὶ κάμνομεν ἀντάμα μὲ ταῖς γυναῖκες τριάντα ἡμέρας, καὶ ὡσὰν γεννηθῇ τὸ παιδίον, εἰ μὲν καὶ εἶναι ἀρσενικόν, μετὰ ἕνα χρόνον τὸ λαμβάνει ὁ πατήρ του, καὶ φέρνειτο εἰς ἡμᾶς. Εἰδὲ καὶ εἶναι θηλυκόν, στέκεται μὲ τὴν μη-

τέρασε ἕως νὰ ὑπανδρευθῇ. καὶ ὁ Ἀλέξανδρος λέγει· ἐὰν ὁρίσῃς νὰ ἤθελα ἰδῇ καὶ ἐγὼ τὸ νησὶ ἐκεῖνον. καὶ ὁ Εὐάνθης εἶπε· τὸ νησὶ θέλεις τὸ ἰδεῖς, ἀμὴ μέσα τίποτας δὲν θέλεις ἰδεῖ. καὶ εἰς τὸ κτίσμα τὸ χαλκοῦν θέλεις ὑπάγεις, ἀμὴ μέσα μὴ βυληθῇς νὰ κοιτάξῃς, ὅτι πλέον ζωὴν δὲν ἔχεις. καὶ ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἐπίστευσε τὺς λόγυς του, καὶ ἐδιάβη εἰς τὸ νησὶ, καὶ τίποτες δὲν εἶδε μέσα, καὶ ἐδιάβη καὶ εἰς τὸ κτίσμα τὸ χαλκοῦν, καὶ τὸ ἐπερπάτησεν ὁλόγυρα, καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ τηρήσῃ μέσα, εἰς τὸ ὁποῖον μόνον ὁ Θεὸς ἠξεύρει τί ἦτον μέσα. καὶ ὐχὶ ἄνθρωπος. καὶ ὡσὰν δὲν εἶδεν τίποτες ἐκεῖ ὁ Ἀλέξανδρος, ἐγύρισε πάλιν εἰς τὺς μακάρυς, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν Βασιλέα Εὐάνθην, καὶ εἶπέ τυ· δεῖξαί μας Βασιλεῦ φρονιμώτατε, ἀπ' ἐδῶ καὶ ὀμπρὸς τί εἶναι; καὶ αὐτὸς τῦ εἶπεν, εἰς ἐκεῖνο τὸ βυνὶ, ὁπῦ βλέπεις, πῶς εἶναι σολισμένον μὲ ξυλοκαρπίαν πανεύμορφον, ἐκεῖ εἶναι ὁ τόπος ὁπῦ λέγεται Ἐδὲμ, ὅπου ὁ Θεὸς ἀτός τυ ἐφύτευσε τὸν Παράδεισον, καὶ αὐτοῦ ἔπλασε τὸν Ἀδὰμ, καὶ τὴν Εὔαν, καὶ ἔβαλέ τυς νὰ φυλάγυν τὸν Παράδεισον, καὶ

ἐφ-

ἐφθόνησεν ὁ Διάβολος, καὶ ἑρμήνευσέ τους καὶ ἔφαγαν ἀπὸ τὸ ξύλον τὸ ἐμποδισμένον ἀπὸ τὸν Θεὸν, καὶ ἐξωρίσθησαν ἀπὸ τὸν Παράδεισον. Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος εἶπεν. εἶναι, μπορετὸν νὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ καὶ ἐγώ; καὶ ὁ Εὐάνθης εἶπεν, ἀδύνατον εἶναι νὰ ὑπάγῃ ἡ ψυχὴ ἀντάμα μὲ τὸ κορμὶ εἰς τὸν Παράδεισον, καὶ μάλιστα ὁποῦ αὐτὸ τὸ βουνὶ εἶναι ὑψηλὸν καὶ μέγα, καὶ ἔχει χαλκωματένιον κτίσμα ὁλόγυρα, καὶ ἄνωθεν τοῦ κτίσματος στέκονται Ἄγγελοι ἑξαπτέρυγοι, καὶ ἔχουν ἅρματα πύρινα, καὶ δὲν δύνεται τινὰς νὰ ἰδῇ μέσα· ἀμὴ στρέψε Ἀλέξανδρε ὁπόθεν ἦλθες.

Πῶς εὐγῆκεν ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὸ νησὶ τῶν μακάρων.

ΚΑὶ ὄντας ἐμίσευσεν ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὸ νησὶ τῶν μακάρων, ἦλθαν ὅλοι, καὶ ἐφίλησάν τον, καὶ μὲ πολλὴν τιμὴν τὸν ἐσυνεύγαλαν. καὶ ὁ Ἀλέξανδρος εἶπέ τους· ἐὰν δὲ ἤθελα λυπηθῇ τοὺς Μακεδόνας νὰ μὴ χαθοῦν εἰς τὴν ξενιτείαν, ἤθελα ἀπομένει ἐδῶ μετ᾽ ἐσᾶς, καὶ ἤθελα ζῇ Ἀγγελικὴν ζωήν. καὶ ὁ Εὐάνθης τὸν εἶπε

σύρε Ἀλέξανδρε εἰς εἰρήνην ἀπὸ ἡμᾶς κ̀ θέλεις πάρει ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ ὕστερον θέλης εἰσέλθη εἰς τὴν μητέρα σου τὴν γῆν, κ̀ εἰς τὴν ἀνάστασιν ὅλοι ἀντάμα θέλομεν εὑρεθῆ, καὶ κάθε εἷς καθὼς κάμη θέλη εὕρη. κ̀ ἐξέβη ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὸ νησὶ τῶν μακάρων, κ̀ ἐπῆγεν εἰς τὰ φουσάτα του, κ̀ ἐσύναξέ τους ὅλους, καὶ ὅσα εἶδεν ὅλα τοὺς τὰ ὡμολόγησεν.

Περὶ τῶν τόπων τοῦ σκότους.

Μισεύωντας δὲ ἀπὸ τὸ νησὶ τῶν μακάρων, ἐπεριπατοῦσαν ἡμέραις δέκα, κ̀ ηὗραν ἕνα κάμπον πλατὺν κ̀ μέγαν, κ̀ εἰς τὴν μέσην του ἦτον ἕνα χάος βαθὺ κ̀ πλατὺ ὁποῦ ἐκρατοῦσεν ἀπὸ μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην, καὶ ἠμποροῦσαν να ἀπεράσουν, καὶ ἐπρόσταξεν ὁ Ἀλέξανδρος κ̀ ἔκαμαν ἕνα γεφύρι πολλὰ μεγάλον, κ̀ ἐδιάβηκεν μὲ τὰ φουσάτα του, εἰς τὴν μέσιν δὲ τοῦ γεφυρίου ἔγραψε τὰ παρόντα γράμματα. διὰ προσταγῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Βασιλέως ἐκτίσθη τὸ παρὸν, κ̀ ἐδιάβη μὲ τὰ φουσάτα του ὄντας ἐξῆλθεν ἐκ τῆς Γῆς τῶν μακάρων.

Ὕστε-

Ὕστερον δὲ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπεριπατοῦσαν ἡμέραις τέσσαρες, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν σκοτεινὴν Γῆν. κὴ ἐκεῖ ὥρισεν ὁ Ἀλέξανδρος, κὴ ἤφεραν φοράδαις, ὁποῦ εἶχαν πουλάρια μικρὰ, καὶ ἄφηκαν τὰ πουλάρια ἔξω, καὶ ἐσέβησαν εἰς τὸ σκότος κὴ ἐπεριπάτησαν ἕως εἴκοσι τέσσαρες ὥρας, καὶ ἐκεῖ ἐδιαλάλησαν εἰς ὅλον τὸ φουσάτον, ὅτι πᾶς εἷς νὰ πεζεύσῃ νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸ χῶμα τῆς Γῆς ἐκείνης, καὶ ὅσοι ἐπῆραν, ὅταν ἐξέβησαν ἔξω, εἶδαν τὸ χῶμα, καὶ ἦτον ὅλον χρυσάφι, κὴ ἐπικράνθηκαν, πῶς δὲν ἐπῆραν περισσὸν, κὴ ἀπ' αὐτοῦ ἐπεριπάτησαν ἡμέρας τέσσαρας, κὴ ἐσυναπάντησεν ὁ Ἀλέξανδρος δύο πουλία ἀνθρωποπρόσωπα, κὴ πολλὰ εὔμορφα, τὰ ὁποῖα τοῦ ἐμίλησαν μὲ ἀνθρωπίνην φωνὴν, καὶ εἶπαν. Ἀλέξανδρε, διατί πειράζεις τὸν Θεὸν καὶ θέλει σὲ ὀργισθῇ εἰς τὸν ἐρημότοπον νὰ χαθῇς καὶ ἐσὺ, καὶ τὸ φουσάτον σου ὅλον; μόνον κάμε ἐτοῦ ὁποῦ σοῦ λέγομεν, καὶ γύρισε ἀπὸ δεξιὰ, καὶ σύρε πάλιν νὰ ἀκολουθήσῃς τοὺς συνηθισμένους σου πολέμους, ὅτι καρτερεῖ σε ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰνδίας νὰ πολεμήσετε, καὶ ἐγύρισε δεξιὰ ὁ Ἀλέξα-

ξανδρος, καὶ ἐπεριπάτησεν ἡμέρας ὀκτώ· καὶ φθάνωντας εἰς μίαν λίμνην, ἐτένταισε νὰ ἀναπαυθῇ, καὶ οἱ μαγειροὶ ἄρχισαν διὰ νὰ μαγειρεύσεν, καὶ ἐπῆραν, κὴ ἔβαλαν ςεγνὰ ὀψάρια πολλὰ εἰς τὴν λίμνην, καὶ ἀφικάν τα ὀλίγον νὰ βραχῦν, καὶ αὐτὰ ἀνέζησαν, καὶ ἔφυγαν εἰς τὴν λίμνην.

Καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος, πῶς ἀνέζησαν τὰ ὀψάρια, ἐθαύμασε καὶ ἐξεπλάγη. καὶ ὥρισε καὶ ἐκολύμβησαν ὅλα τὰ φυσάτα τυ μὲ τὰ ἄλογά τυς μέσα εἰς τὴν λίμνην, καὶ ἐδυναμώθησαν ἀπὸ τὸν κόπον τὸν πολύν. καὶ ἀπ' αὐτῦ ἐπεριπάτησεν ἡμέρας δύω, καὶ ἦλθεν εἰς ἄλλην λίμνην, ὀπῦ εἶχε τὸ νερὸν γλυκὺ ὡσὰν ζάχαρι, καὶ εἰσέβη ὁ Ἀλέξανδρος νὰ κολυμβήσῃ, κὴ ἦλθεν ἐπάνω τυ ἕνα ὀψάρι μέγα, καὶ αὐτὸς ἔφυγεν ἔξω, κὴ τὸ ὀψάριον κυνηγῶντάς τον ἐξέβη ἔξω, καὶ αὐτὸς τὸ ἐκαβαλίκευσε, καὶ ἐσκότωσέ το, καὶ εἶπε, καὶ ἔχισάν το, καὶ εὑρῆκαν μέσα ἕνα λιθάρρι πολύτιμον, καὶ ἦτον ὡσὰν χυνάριον αὐγὸ, καὶ ἔλαμπεν ὥσπερ τὸν ἥλιον, καὶ ὥρισε καὶ ἔβαλάν το εἰς τὸ φλάμπυρόν τυ, καὶ ἐβαςῦσάν το εἰς τὸν Ἀλέξανδρον ὡμπροςὰ

σὰ ὡσὰν φανάρι. καὶ ἀπ᾽ ἐκεῖ ἦλθαν εἰς ἄλλην λίμνην, καὶ ἔπεσαν νὰ ἀναπαυθοῦν, καὶ ὅταν ἐβράδιασεν ἐξέβησαν ἀπὸ ἐκείνην τὴν λίμνην γυναῖκες, κ᾽ ἔλεγαν τραγούδια πολλὰ εὔμορφα, εἰς τόσον ὁποῦ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ἐπέρνετο. κ᾽ ὡς ὁμοιάζει, ἐκείναις ἦτον αἱ ἀναράϊδες, ὁποῦ λέγουν τὴν σήμερον. κ᾽ ἀπ᾽ αὐτοῦ ἐπεριπάτησαν ἡμέρας ἕξ, καὶ ἦλθον εἰς ἕνα τόπον, ὁποῦ ἦτον λόγγος μέγας, καὶ ἐκεῖ ἐξέβησαν ἄλογ᾽ ἄνθρωποι πολλοὶ κατεπάνω τοῦ φουσάτου, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὴν μέσην κ᾽ ἀπάνω ἦτον ἄνθρωποι, ἀπὸ δὲ τὴν μέσην καὶ κάτω ἦτον ἄλογα. καὶ ἦτον ὅλοι τοξόταις, καὶ τὸ ξιφάρι τῆς σαΐτας ἦτον ἀπὸ λίθον ἀδαμάντινον, κ᾽ σίδερον δὲν εἶχαν παντελῶς, κ᾽ ἦτον πολλὰ ὀγλίγωροι ὡσὰν πετούμενα, κ᾽ ὡς τοὺς εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος, εἶπε τῶν Μακεδόνων· ἂς κάμωμεν μίαν πονηρίαν νὰ πιάσωμεν ἀπ᾽ αὐτοὺς νὰ τοὺς πάρωμεν εἰς τὴν Μακεδονίαν διὰ θαῦμα. κ᾽ ἐπρόσαξε νὰ κάμουν λάκκους νὰ τοὺς σκεπάσουν μὲ καλάμι χοντρὸ, καὶ ἀπέστειλεν ἀνθρώπους, νὰ τοὺς παρακινήσουν εἰς πόλεμον, καὶ αὐτοὶ μὴν ἠξεύροντες τὴν πονηρίαν

τῶν

τῶν ἀνθρώπων, ἔπεσαν εἰς τοὺς λάκκους καὶ ἐσκότωσαν δώδεκα χιλιάδες, καὶ ἐπῆραν καὶ ζωντανοὺς, καὶ τοὺς ἡμέρωσαν, ἄλλαις ἓξ χιλιάδες, καὶ ἠθέλησαν νὰ τοὺς εὐγάλουν εἰς τὸν Κόσμον, καὶ τόσον ἦτον ὀγλίγωροι, ὅτι δὲν τοὺς ἐγλύτωνε τίποτας, καὶ ὅπου καὶ ἂν ἐτόξευαν, δὲν ἀστοχῆσαν, καὶ τοὺς ἔδωκεν ὁλονῶν ἄρματα ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ τοὺς ἑτοίμαζε διὰ νὰ τοὺς ἔχῃ βοηθοὺς εἰς τοὺς ἐρχομένους πολέμους, ὁπόταν δὲ ἐξέβησαν εἰς τὸν Κόσμον κατὰ τύχην ἐφύσησεν ἄνεμος κρύος, καὶ ἀπέθαναν ὅλοι. μετὰ δὲ ἑξῆντα ἡμέρας ἦλθαν εἰς ἕνα ναὸν καὶ ἐπροσκύνησαν, εἰς τὸν ὁποῖον εὑρῆκεν ὁ Ἀλέξανδρος γράμματα, ὅπου ἔδειχναν τὸν θάνατόν του, καὶ ἐλυπήθη πολλά. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐσηκώθησαν, καὶ ἐπεριπάτησαν ἡμέρας δέκα, καὶ ηὗραν ἀνθρώπους μονοπόδαρους, καὶ εἶχαν οὐρὰν ὡσὰν πρόβατα, καὶ ἐπίασαν πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς, καὶ ἤφεράν τους εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς ἐρώτησε λέγων· πῶς εἶστε αὐτοῦ; καὶ αὐτοὶ τοῦ εἶπαν· Ἀλέξανδρε Βασιλεῦ, ἐλεημοσύνη σου καὶ ἄφες μας, ὅτι διὰ ἀδυναμίαν μας ἤλθαμεν ἐδῶ, καὶ ἐκρύφθημεν. καὶ ἀκούοντας ταῦτα τὰ

λό-

λόγια ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς ἄφησε διὰ νὰ πηγαίνουν, καὶ ἐπηδοῦσαν ἀπὸ λιθάρι εἰς λιθάρι, καὶ ἄρχισαν νὰ περιγελοῦν τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ ἔλεγαν· ὁ Ἀλέξανδρος ὅλον τὸν Κόσμον ἐπῆρέ τον μὲ τὴν φρονιμάδα του, καὶ ἡμεῖς τὸν ἐγελάσαμεν, καὶ μᾶς ἄφηκεν, ὅπου τὸ κρέας μας εἶναι νοστιμώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ πετούμενα, καὶ τετράποδα, καὶ τὸ κουφάρι μας γέμει πολύτιμα λιθαρόπουλα, καὶ χοντρὸ μαργαριτάρι, καὶ τὸ πετζί μας σίδερον δὲν τὸ ἀπερνᾷ. καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος ἐγέλασε καὶ εἶπεν· ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν γλῶσσάν του χάνει τὸ κεφάλι του. καὶ εὐθὺς ὥρισε καὶ ἁρματώθηκαν διακόσιαις χιλιάδες καβαλλαρέοι μὲ λαγωνικὰ, καὶ πάρδους, καὶ ζαγάρια, καὶ ἐτριγύρισαν ὅλον τὸ βουνὶ, καὶ ἀπόλυσαν τὰ ζαγάρια καὶ τοὺς Πάρδους, καὶ τὰ λαγωνικὰ, καὶ ἐπιάσαντους, καὶ τοὺς ἤφεραν ὅλους εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ ὥρισε καὶ ἔσφαξάντους, καὶ τοὺς ἔγδαραν, καὶ ἐσέγνωσαν τὰ πετζία τους καὶ εὐρῆκαν εἰς τὸ σκάφος τους πλοῦτον ἀναρίθμητον ἀπὸ πολύτιμα λιθαρόπουλα, καὶ μαργαριτάρι, καὶ ὥρισε τοὺς Πέρσας καὶ ἔφαγαν τὸ κρέας τους, καὶ ἔλεγαν, ὅτι νὰ ἦτον νοστιμώτερον ἀπὸ

ὅλα

ὅλα τὰ πετεινὰ, ᾗ τετράποδα. ᾗ ἀπ' αὐτοῦ ἐπεριπάτησεν ἡμέρας ἕξ, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Σύνορον τῆς Ἰνδίας, ᾗ ἐξέβη εἰς τὸν Κόσμον. εἶχε δὲ μῆνας ἕξ ἀφ' ὃ εἶδεν τὰ γράμματα εἰς τὴν Ἡλιέπολιν ὁπȣ̃ ἔδειχναν διὰ τὸν θάνατόν τȣ, ᾗ πάντοτε ἦτον λυπημένος, ᾗ ἐκεῖ ἐθυμήθη τȣ̀ς μονοποδάρȣς καὶ ἐγέλασε. ᾗ εἶδαν οἱ Μακεδόνες, ᾗ ἐχάρησαν, ᾗ ἐγέλασαν ᾗ αὐτοὶ, καὶ τὴν πίκραν ὁπȣ̃ εἶχεν ὁ Ἀλέξανδρος, δὲν τὴν ἤξευραν. ἔμαθε δὲ ὁ Πόρος ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰνδίας, ὅτι ἦλθεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὸ Σύνορόν τȣ. καὶ τȣ̃ ἔγραψεν Ἐπιστολὴν τοιαύτην.

Ἐπιστολὴ Πόρου πρὸς Ἀλέξανδρον.

Ὁ Παρος ὁμέγας Βασιλεὺς τῆς Ἰνδίας, ὁπȣ̃ λάμπει ὡσὰν Θεὸς, εἰς τὸν Ἀλέξανδρον τὸν Βασιλέα. ἤκȣσα διὰ λόγȣ σȣ, ὅτι τὸν Βασιλέα Δάρειον ἐσκότωσες, ᾗ ὑψώθης πολλὰ, ᾗ ἀπὸ τὴν ἀγνωσίαν σȣ τώρα ἦλθες καὶ εἰς ἐμένα. διὰ νὰ χαθῇς. καὶ δὲν θέλῃς τὸ πάθῃ ἀλλέως. Ἐσὺ καλὰ τὸ ἠξεύρῃς, ὅτι ἐγὼ ὡσὰν θυμωθῶ, ὅλοι ἡ γῆ μὲ τρομάζει, καὶ ὅλα

τοῦ Κόσμου τὰ Βασίλεια νὰ συναχθοῦν, δὲν δύνουνται νὰ μὲ ἀντισαθοῦν. καὶ ἐσὺ τί γνώμην ἔχεις; καὶ τί ἄνθρωπος εἶσαι ὁποῦ ἦλθες ἐδῶ νὰ πολεμήσῃς μετ᾽ ἐμένα διὰ νὰ χαθῇς; ἀμὴ ὡς ἀγροικῶ ἐβαρέθης τὴν ζωήν σου, καὶ διὰ τοῦτο ἦλθες. καὶ ἐὰν θέλῃς νὰ ἔχῃς τὴν ζωήν σου, καὶ νὰ σὲ συμπαθήσω, στεῖλέ μου χαράτζιον ἀπὸ ὅλον τὸν Κόσμον ὁποῦ ἐπῆρες, καὶ σύρε εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ βασίλευε. εἰδὲ μή, δὲν θέλῃς μου γλυτώσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας, καὶ μήτε ἡ Μακεδονία σὲ θέλει κρύψει, μήτε ἄλλος τόπος. καὶ ὡσὰν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος τὴν Ἐπισολήν. ἐγέλασεν, καὶ ἔγραψεν ἄλλην Ἐπισολὴν εἰς τὸν Πόρον, οὕτως.

Ἐπισολὴ Ἀλεξάνδρου πρὸς Πόρον.

Ἀλέξανδρος ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων, ὄχι μὲ τὸ ἐδικόν μου θέλημα, ἀμὴ μὲ τοῦ παντοκράτορος Σαβαὼθ, ὁποῦ ἔκαμε τὸν Οὐρανὸν, καὶ τὴν Γῆν, εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Ἰνδίας Πόρον ὁποῦ λέγει, πῶς λάμπει ὡσὰν ὁ Ἥλιος, καὶ γίνεται Θεὸς ἐπίγειος ὁ ὑττιδανὸς, ὁ Γαΐδαρος, ὁ τρελὸς, ὁ ἄτυχος ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου ὅλου. Γράφεις

φεις μου λοιπὸν, ὅτι ἐσκότωσα τὸν Δα-
ρεῖον, καὶ ὑψώθηκα πολλά, καὶ αὐτὸς
τέτοιας λογῆς ἐθεοποιεῖτο εἰς ὅλην τὴν
Περσίαν, ὡσὰν καὶ ἐσένα τῶρα εἰς τὴν
Ἰδίαν, καὶ ἐγὼ τὸν ἐσκότωσα μὲ τὴν
δύναμιν τοῦ παντοκράτορος Σαβαὼθ
τοῦ ἀπείρου τοῦ ἐστειλες καὶ ἐσοῦ βοήθειαν.
ἀμὴ δὲν ἐδυνήθης νὰ τοῦ βοηθήσῃς ὡς
ἀδύνατος, καὶ ἔχω ἐλπίδας πῶς καὶ
ἐσένα θέλω σκοτώσῃ, καὶ τοὺς Θεούς
σου θέλω τοὺς κατασυντρίψῃ. καὶ ἔρ-
χομαι ἀπάνω σου ὡσὰν εἰς ἕνα ἄτυχον
ἄνθρωπον, καὶ ὄχι εἰς Βασιλέα, ὅτι
ἐγὼ Θεὸν ἀόρατον δὲν πιστεύεις. ἀμὴ
λέγεις ὅτι εἶσαι ἀπός σου Θεός, τρελέ
καὶ ἄγνωστε. καὶ ὅσον ἐπαινᾶσαι ὅτι ἔ-
χεις φουσάτον πολύ, τόσον ἐγὼ ἔχω
δύναμιν νὰ σὲ νικήσω. καὶ ἂν δώσῃ
ὁ Θεός, καὶ πιάσω σε ζωντανόν, κα-
κὸν θάνατον θέλεις δώσει, καὶ θέλεις
ὑπάγει μὲ τοὺς Θεούς σου ἀντάμα νὰ κο-
λάζεσαι εἰς τὰ καταχθόνια τοῦ Ἅδου.

Λόγοι τοῦ Πόρου πρὸς τοὺς Μεγιστᾶνους του·

ΩΣ εἶδε δὲ ὁ Πόρας τὴν Ἐπιστο-
λὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου, εἶπεν εἰς
τοὺς Μεγιστᾶνους του· ἰδέτε ὁποῦ ὁ Ἀλέξαν-
δρος

δρας μιᾶς φοβερίζει, ὁπῦ ἐμένα τινὰς εἰς ὅλην τὴν Γῆν δὲν μοῦ ἀποκρίθη λόγον ποτὲ. ἀμὴ τὸ ὀγλιγωρότερον νὰ συναχθῶν ὅλα μυ τὰ φυσάτα. ἀκόμι ϗ εἰς τὺς ἄλλυς Βασιλεῖς τῆς Ἰνδίας σείλετε γράμματα νὰ ἔλθυν ὅλοι. ϗ αἰσὰν ἦλθαν, ἔγραψε τὰ φυσάτα του ὅλα, ϗ εὑρῆκέιτα πενῆντα φοραῖς χίλιαις χιλιάδες, ϗ Λέοντες ὅπου ἦσαν μαθημένοι τῦ πολέμυ δέκα χιλιάδες, ϗ Ἐλέφαντες τῦ πολέμυ μαθημένυς ἑκατὸν χιλιάδες. ϗ ἔφθασε καὶ ὁ Ἀλέξανδρος μὲ ὅλα του τὰ φυσάτα, ϗ ὡσὰν εἶδαν τὸ πλῆθος τῦ φουσάτυ οἱ Πέρσαι, ϗ οἱ Μακεδόνες, ἐφοβήθησαν, ϗ ἐσυμβυλεύθησαν νὰ παραδώσυν τὸν Ἀλέξανδρον ϗ αὐτοὶ νὰ γλυτώσυν τὴν ζωήν τὺς, ϗ ὁ Πτολεμαῖος τὸ ἔμαθε, ϗ τὸ εἶπε τῦ Ἀλεξάνδρυ.

Σύναξις τῦ φυσάτυ τῦ Ἀλεξάνδρυ.

ΚΑὶ ὡς τὸ ἤκυσεν ὁ Ἀλέξανδρος, ὥρισε· ϗ ἐσυμμαζώχθησαν τὰ φυσάτα τυ ὅλα ἔμπροσθέν τυ, ϗ εἶπεν· ὦ ἠγαπημένοι μυ Μακεδόνες, ϗ ἀπὸ ὅλαις ταῖς γενεαῖς ὑψηλότεροι, τὸν Κόσμον ὅλον ἐπήραμεν ϗ τὴν Οἰ-

κου-

ἡμμένην ἐπερίλάβαμεν, καὶ τὴν σήμερον ἐφοβηθήκατε ἀπὸ τὰς ἀνάνδρους Ἰνδοὺς, καὶ ἐὰν ἐγὼ ἐξέβηκα ἀπὸ τὴν καρδίανσας, καὶ ἡ ἀγάπησας ἔφυγεν ἀπὸ ἐμένα, κ̔ δὲν θέλετε νὰ πολεμήσετε, ἐτοῦτην τὴν ἡμέραν ἀτοίσας μετὰ χέριάσας μὲ ἐσκοτώσετε. καὶ ἐὰν ἤξευρα, ὅτι θέλετε εὐχαριστηθῆ καλλίτερα μὲ τὸν Πόρον τὸν Βασιλέα, ἐγὼ ἀτός μου ὑπάγω νὰ παραδοθῶ εἰς ταὶς χεῖράς του. ἀμὴ νὰ τὸ ἠξεύρετε, ὅτι ἐὰν πάθω ἐγὼ τίποτας κακὸν, ἀπὸ ἐσᾶς οὐδένας θέλει ἰδῆ τὴν Μακεδονίαν, ἢ νὰ ζήσῃ πλέον. ἐμένα σώνει με τρεῖς πῆχες Γῆς νὰ πέσω, ἀμὴ ἐσεῖς κακὴν ζωὴν θέλετε περάσει ἐδῶ εἰς τὸν ξένον τόπον μὲ δούλευσιν, κ̔ σκλαβίαν, καὶ ἀλήμονον εἰς ἐκείνους ὁποῦ παραδίδουν τὸν αὐθέντην τους, καθὼς ἐσεῖς ἐβουλήθητε νὰ μὲ παραδώσετε, μὰ ὕστερον κ̔ ἐσεῖς κακὸν θάνατον θέλετε δώσει. Ἐγὼ ἀτός μου ὑπάγω νὰ πολεμήσω μὲ τὸν Πόρον, Βασιλεὺς μὲ Βασιλέα κ̔ τὰ φουσσάτα μας ἂς στέκονται εἰς τὸν τόπον τους, κ̔ ἂν δώσει ὁ Θεὸς κ̔ τὸν σκοτώσω, θέλῃ φανῇ, ὅτι ἐγὼ μοναχὸς ἐπῆρα τὸν Κόσμον ὅλον, κ̔ οὐχὶ μὲ τὴν δύναμίν σας, εἰδὲ κ̔ σκοτώσει αὐτὸς ἐμέ-

ἐμέναι, ἐσεῖς καλὸν θάνατον θέλετε δώσει ἐδῶ εἰς τὸν ξένον τόπον.

Ἀπόκρισις τοῦ φουσάτου πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον.

Ὡς ἤκουσαν δὲ οἱ Μακεδόνιοι τοῦ Ἀλεξάνδρου τὰ λόγια, ἐταράχθησαν σφόδρα, καὶ εἶπαν: Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, κάλλιον ἔχομεν νὰ ἀποθάνωμεν ἡμεῖς ὅλοι σήμερον, παρὰ νὰ πάθῃς ἐσὺ τίποτες. ἡ ἐπιβουλὴ αὕτη δὲν εἶναι ἀπὸ ἡμᾶς, μόνον ἀπὸ τοὺς Πέρσας, ὅτι αὐτοὶ ἐφοβήθησαν ὡς γυναικώδεις ὁποῦ εἶναι. καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅτι ἀπὸ τοὺς Πέρσας ἦτον ἡ ἐπιβουλὴ, ἐθυμώθη, καὶ ὠργίσθηκέ τους, καὶ ἐπρόσταξε καὶ ἔνδυσάν τους γυναίκια ροῦχα, καὶ ἐτύλιξε τὰ κεφάλιά τους μὲ κόκκινα μαντύλια. (τὰ ὁποῖα φοροῦσιν ἕως τὴν σήμερον οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Ἀγαρηνοί.) καὶ ὥρισεν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ ἁρματωθοῦν τὰ φουσάτατου, καὶ εὑρῆκεν ἔξη φοραῖς χίλιαις χιλιάδες, καὶ ἔγραψεν εἰς τὴν Περσίαν εἰς τὸν Φιλόνην, καὶ τὸν Σέλευκον οὕτως.

Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου.

Ἀλέξανδρος ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων εἰς τοὺς ἠγαπημένους μου Φιλόνην καὶ Σέλευκον, ἂς ἠξεύρετε πῶς ὅλον τὸν Κόσμον ἐιδαμεν, καὶ ἐγυρίσαμεν ὑγιεῖς, καὶ ἤλθαμεν εἰς τὴν Ἰνδίαν, καὶ θέλομεν νὰ πολεμήσωμεν μὲ τὸν Πόρον, καὶ τὴν ὥραν ὁποῦ νὰ ἰδῆτε τὴν γραφήν μου, νὰ φθάσετε τὸ ὀγλιγωρότερον μὲ ὅλα τῆς δύσεως τὰ φουσάτα εἰς τὴν Ἰνδίαν. καὶ ὡσὰν ἔστειλε τὴν γραφὴν, ἐκίνησεν εἰς τὸν πόλεμον.

Κατασκευὴ Πόρου, καὶ Ἀλεξάνδρου.

Καὶ ὅταν ἐπλησίασαν τὰ δύω φουσάτα κοντὰ, ὁ Πόρος ἀπόλυσε δέκα χιλιάδες Λέοντας ἐπάνω εἰς τὸ φουσάτον τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἔβαλεν ὀμπρὸς εἰς τοὺς Λέοντας τέσσαρες χιλιάδες Βουβάλια, καὶ Βοΐδια ἀμάθητα, καὶ ἐσμίχθησαν οἱ Λέοντες μὲ τὰ Βουβάλια καὶ Βοΐδια, καὶ ἐπνίγονταν· τὰ δὲ φουσάτα του ὁ Ἀλέξανδρος τὰ ἔβαλεν εἰς τρεῖς τάξεις. ὁμοίως καὶ ὁ Πόρος τὰ ἔβαλε καὶ αὐτὸς εἰς τρεῖς τάξες. καὶ ἄρχισαν καὶ ἐκτυποῦσαν

σαν τὰ ὄργανα ϰ᾽ ἀπὸ τὰ δύω μέρη, ϰαὶ ἦλθαν ϰ᾽ ἀνταμώθησαν τὰ δύω φουσᾶτα, ϰ᾽ ἐϰϰοπήθησαν ἀπὸ τὸ, ταχὺ ἕως τὸ γέρμα τοῦ Ἡλίου, ϰαὶ τότε ἐχωρίσθησαν. ϰ᾽ εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον ἐσϰοτώθησαν ἀπὸ τοῦ Πόρου τὸ φουσάτον διαϰόσιαις χιλιάδες, ϰ᾽ ἀπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου χιλιάδες ἓξ ἥμισι, ϰ᾽ ἐπρόσαξεν ὁ Πόρος, ϰ᾽ ἦλθαν οἱ Βασιλεῖς, ϰ᾽ οἱ πρῶτοι ὅλοι διὰ νὰ ϰάμουν συμβούλιον, ϰ᾽ εἶπέ τους· πλῆθος πολὺ ἐσϰοτώθησαν ἀπὸ ἡμᾶς τώρα ὁποῦ ἐπολεμήσαμεν μὲ τοὺς Μαϰεδόνας, ϰαὶ τί πρέπει νὰ ϰάμωμεν; ϰ᾽ οἱ ἄρχοντες ἀπεϰρίθησαν, ὑψηλότατε Βασιλεῦ, ἀνθρώπους εἰς τὸν πόλεμον νὰ μὴν μεταστείλῃς, μόνον τοὺς μεγάλους Ἐλέφαντας ἂς ἑτοιμάσουν διὰ νὰ ὑπάγουν.

Πῶς ἔστειλεν ὁ Πόρος τοὺς Ἐλέφαντας εἰς τὸν πόλεμον.

ΚΑὶ εὐθὺς ἀπόλυσεν ὁ Πόρος ἑϰατὸν χιλιάδες Ἐλέφαντας, ϰ᾽ ἔϰαμεν ὡσὰν πύργον ἐπάνω τους, ϰ᾽ ἔστεϰαν ἐπάνω εἰς ϰάθε Ἐλέφαντα ἀπὸ εἴϰοσι ἁρματωμένοι. ϰ᾽ ὁ Ἀλέξανδρος ἤρχετο ϰατὰ πρόσωπον τῶν Ἐλεφάντων. ϰ᾽ ἐπρόσαξε ϰάθε ϰαβαλλάρην νὰ βάλῃ

κυδύνια εἰς τὸ ἄλογόν τυ, καὶ εἶχε ϗ πεζὺς ἀρματωμένυς διακόσιαις χιλιάδες, καὶ τὺς ἐπρόςαξε νὰ κόψουν τὰ ποδάρια τῶν Ἐλεφάντων. καὶ ἐσμίχθη τὸ πεζὸν φυσάτον τῦ Ἀλεξάνδρυ μὲ τὺς Ἐλέφαντας, καὶ ἄρχισαν νὰ κόπτυν τὰ ποδάρια τῶν Ἐλεφάντων· καὶ ὡσὰν ἤκυσαν ϗ τὰ κυδύνια οἱ Ἐλέφαντες ὁπῦ ἦτον εἰς τὰ ἄλογα, ἐσκιάχθηκαν, ϗ ἔδωκαν νὰ φύγυν ὀπίσω, καὶ τότε ἐσκότωσεν ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὸ φυσάτον τῦ Πόρυ χιλιάδες τριάντα, ϗ ἀπὸ τῦ Ἀλεξάνδρυ μόνον χιλιάδες δώδεκα. καὶ τότε ὁ Πόρος ἐπέρασε τὸν Ἀλφίον ποταμὸν μὲ τὰ καράβια, καὶ ἐτένтωσεν εἰς τὴν ἄκραν τῦ ποταμῦ, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἔμεινεν ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκραν, καὶ ἔβλεπεν ἕνας τὸν ἄλλον.

Περὶ τῦ Φιλόνη καὶ τῦ Σελεύκυ πῶς ἦλθαν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον.

ΚΑὶ ἐπάνω εἰς ἕξη ἡμέρας ἔφθασεν ὁ Φιλόνης καὶ Σέλευκος εἰς τὸν Ἀλέξανδρον μὲ τῆς δύσεως ὅλυς τὰ φυσάτα, τὰ ὁποῖα ἦτον πλῆθος ἀναρίθμητον, ὅλα ἀρματωμένα, ϗ ἤφεραν ϗ ἑκατὸν χιλιάδες ἄλογα τῦ ςαύλυ, ϗ τριάντα χιλιάδες καμήλια φορτωμένα

χρυσάφι διὰ ἔξοδον. καὶ ἐσάθη ὁ Φ
λόνης καὶ ὁ Σέλευκος, καὶ εἶπαν.
ἠγαπημένε αὐθέντη καὶ τοῦ Κόσμου
λου Βασιλεῦ, δὲν πρέπει νὰ σέκης α
τίκρυ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰνδίας, νὰ τ
βλέπης, ἀμὴ σύρε κατεπάνω του, κ
μὴν ἀργῆς, ὅτι ὁ Πῶρος ἔχει φυσά
πολλὰ παρὰ ἡμᾶς, καὶ βλέποντάς μ
θέλουν δυναμωθῆ, ἐὰν δὲν ὑπάγωμ
ἐπάνω τους μὲ τὸ ἀναπαυμένον φυσάτ
νὰ τοὺς βαρέσωμεν. καὶ ὁ Ἀλέξανδρ
εἶπε· τοῦ Πόρου τὸ φυσάτον εἶναι πολ
καὶ τὸ ποτάμι εἶναι ἀπέραντον, καὶ π
θέλομεν κάμη; καὶ ὁ Φιλόνης εἶπε
ἡ δεξιὰ τῶν Μακεδόνων εἶναι ἀσάλ
τη, καὶ τὰ ἄλογά τους δὲν τὰ κρατ
ποτάμι, μόνον στεῖλε με μὲ τὸ ῥιζικ
σου, ὅτι τὸ ἐδικόν σου, ῥιζικὸν μήτε β
νὰ, μήτε λόγγοι, μήτε μεγάλα π
τάμια τὸ κρατοῦν. καὶ δὲν πρέπει ἐσὲ
νὰ πολεμήσῃς μὲ τὸν Πόρον, ὅτι ἐ
εἶσαι τῆς Οἰκουμένης ὅλης Βασιλεῦ
ἀμὴ νὰ πολεμήσω ἐγὼ ὁποῦ εἶμαι
τὸ ἐδικόν σου ῥιζικὸν αὐθέντης τῆς Π
σίας, καὶ αὐτὸς εἶναι τῆς Ἰνδίας, κ
εἴμεσθεν παρόμοιοι. καὶ ὁ Ἀλέξανδ
εἶπεν· ὡσὰν ἀγρικᾶς, κάμε. καὶ ἔ
κε του χίλιαις χιλιάδες φυσάτου, κ

 εἰ-

εἶχε ϗ αὐτὸς ἄλλαις τόσαις, ϗ ἐπῆρε ϗ πεζὰς διακόσιαις χιλιάδες. ϗ ὥρισεν ὁ Φιλόνης, ϗ ἐπῆραν οἱ Καβαλλαραῖοι τὰς πεζὰς ὀπίσω κάπυλα, μὲ τὸ σπαθί τὰς μόνον, καὶ μὲ τὸ κοντάρι, καὶ ὅταν τὸ φυσάτον τῦ Πόρου ἐγεύοντο, τότε ὁ Φιλόνης ἐπέρνα τὸ ποτάμι, καὶ ἐπέρασεν εὔκολα, ϗ ὅταν ἀπέρασαν, ἔῤῥιξαν τὰς πεζὲς ἀπὸ τὰ ἄλογα.

Πόλεμος τῦ Φιλόνη.

ΚΑὶ ἐκτύπησεν ὁ Φιλόνης τὸ φουσάτον τῦ Πόρυ, καὶ τόσον κόψιμον ἔκαμαν οἱ Καβαλλαραῖοι, καὶ οἱ πεζοὶ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος ἔφριξε, ϗ εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος τὴν ἀνδραγαθίαν τῦ Φιλόνη, ϗ ἐθαύμασεν. ϗ ὥρισε καὶ ἁρματώθη τὸ φυσάτον τυ, καὶ ἔκαμαν ὥσαν τὸν Φιλόνην, καὶ ἐπολέμησαν τὰ φυσάτα τῆς Ἰνδίας πολλὰ ἀνδρειωμένα, ϗ ὕστερον ἐνικήθησαν, καὶ ἄρχισαν νὰ φεύγυν: ϗ ὁ Ἀλέξανδρος μὲ τὸ φυσάτον τυ τὰς ἐκυνηγᾶσεν, ϗ ὅσας ἔφθανε τὰς ἐσκότωνε, ϗ πολλὰς ἀπὸ αὐτὰς ἐπίασε ζωντάνυς, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον ἐσκοτώθησαν ἀπὸ τῦ Πόρυ τὸ φυσάτον χίλιαις χιλιάδες,

καὶ

καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου χιλιάδες τρεῖς καὶ ὀκτακόσιοι.

Θρῆνος τοῦ Πόρου.

ΚΑὶ ὁ Πόρος ἐκεῖ ὅπου ἔφευγεν, ἔλεγεν· ὢ ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος, οἱ μεγάλοι καὶ ὑψηλοὶ αὐθεντάδες ἔπεσαν, καὶ οἱ ἀδύνατοι ἐδυναμώθησαν, καὶ ἐζώσθηκαν τὴν δύναμιν τῆς Περσίας, καὶ ἐθανάτωσαν τὰ φουσάτα μου. ὁ Ἀλφιὸς ποταμὸς ὁ μέγας δὲν τοὺς ἐκράτησε, καὶ τί ἄλλο νὰ τοὺς κρατήσῃ; ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἦλθεν εἰς τὸ κονάκι τοῦ Πόρου, καὶ ἔστειλε τὰ φουσάτα του, καὶ ἐκούρσευσαν τὸν τόπον τῆς Ἰνδίας, ὁ δὲ Πόρος ὁ Βασιλεὺς ἐπῆγε καὶ εἰσέβη εἰς τὸ κάστρον τῆς Ἡλιούπολης, καὶ ἔγραψεν εἰς τοὺς Βασιλοῖς ὅλους ὅπου ἦτον ὁλόγυρα εἰς τοῦ Βορέως τὰ μέρη, καὶ ἔστειλεν Ἐπιστολαῖς οὕτως.

Ἐπιστολὴ Πόρου πρὸς τοὺς Βασιλεῖς τοῦ Βορέως.

ΘΕλετε ἠξεύρη ἠγαπημένοι μου Βασιλεῖς καὶ ἀδελφοί μου, ὅτι τὴν Οἰκουμένην ὅλην ἐπερίλαβεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ τὸν Δάρειον τὸν Βασιλέα ἐσ-

κότωσε, καὶ τρεῖς φοραῖς ἐπολεμήσαμεν, κὶ ὅλον μου τὸ πλῆθος κὶ τὴν δύναμίν μου ἐσκότωσε, καὶ τὸν Ἀλφιὸν ποταμὸν ἐπέρασε μὲ τὰ φουσάτα του, καὶ τὸν τόπον μου κουρσεύει κὶ χαλᾷ, καὶ παρακαλῶ σας, θέλετε ἔλθῃ εἰς βοήθειάν μου, ὅτι ἐὰν μὲ χαλάσῃ, ἐσεῖς νὰ τὸν ἀντισταθῆτε δὲν δύνασθε. καὶ ὡσὰν ἤκουσαν οἱ Βασιλεῖς τοῦ Πόρου ταῖς Ἐπιστολαῖς, ὅλοι ἐσυνάχθησαν διὰ νὰ τοῦ βοηθήσουν, κὶ ἤφεραν φουσάτα ἕξη φοραῖς χίλιαις χιλιάδες, κὶ ἦτον τοῦ Πόρου δύω φοραῖς χίλιαις χιλιάδες, κὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἦτον δέκα φοραῖς χίλιαις χιλιάδες. καὶ ἑτοιμάσθηκαν νὰ πολεμήσουν. κὶ ὅταν ἐσωνάχθηκαν τὰ δύω φουσάτα ἀντίκρυς, ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε τοῦ Φιλόνη: σύρε καταπάτησαι τὸ φουσάτον τοῦ Πόρου, κὶ ἰδὲ πόσον εἶναι: κὶ ὁ Φιλόνης εἶπε· πῶς νὰ τὸ καταπατήσω; κὶ ὁ Ἀλέξανδρος λέγει του: σύρε Ἀποκρισάρης μὲ τὴν Ἐπιστολὴν μου. κὶ ὥρισε κὶ ἔγραψαν τὴν Ἐπιστολὴν οὕτως.

Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν Πόρον.

Ἀλέξανδρος ὁ Βασιλεὺς κὶ αὐθέντης τῶν Βασιλέων εἰς τὸν Βασιλέα Πόρον,

ρου, πολλὰ χαιρετᾶσε. νὰ τὸ ἤξευρεις καλὰ, ὅτι πρόσκυνημένον κεφάλι ἀκονισμένον σπαθὶ δὲν τὸ κόπτει· κ' ἐὰν ἀγαπᾷς καὶ θέλεις τὴν ζωήν σε, δός μοι χαράτζιον καὶ δῶρα, καὶ ἔχε τὸ Βασίλειόν σε ὅλον, καὶ αὐθέντευε, κ' μὴν ὑπερηφανεύεσαι τόσον πολλὰ, ὅτι ὅποιος πολὺ ὑψώνεται, ὀγλίγωρα πίπτει κάτω. ἀμὴ ὡσὰν βλέπω, ἐσὺ ἔχεις ἔχθριτα τῶν στρατιωτῶν τῆς Ἰνδίας; καὶ θέλεις νὰ τὲς χάσῃς ὅλες. ἀμὴ ἐγὼ ἐπειδὴ θέλω κ' ἀγαπῶ τὴν ζωὴν τῶν Μακεδόνων, νὰ πολεμήσωμεν οἱ δύω μας σήμερον, καὶ ὄχι τὰ φουσάτα μας νὰ σφάζωνται, κ' εἴτις σκοτώσει τὸν ἄλλον, νὰ πέρνῃ τὰ φεσάτα ὅλα, καὶ νὰ βασιλεύῃ εἰς ὅλην τὴν Γῆν. εἰδὲ καὶ δὲν σοῦ βαστᾷ ἡ ψυχή σε νὰ πολεμήσῃς, δός μοι δῶρα κ' χαράτζιον, καὶ κάθε ἀναπαυμένος, κ' στεῖλέ με ἀπόκρισιν ποῖον θέλεις ἀπὸ τὰ δύω.

Καὶ ὡσὰν εἶδεν ὁ Πόρος τὴν Ἐπιστολὴν τε Ἀλέξανδρου. ὥρισε διὰ νὰ τὴν ἀναγνώσεν δυνατὰ, κ' ὡσὰν τὴν ἀνέγνωσαν, εἶπεν· ὅτι κ' ἐγὼ ποθῶ διὰ νὰ πολεμήσω ἀτός με μὲ αὐτὸν, κ' τὰ φεσάτα μας ἂς στέκωνται παρά-

μέρα. κ̀ ὡς ἤκουσεν ὅλον τὸ φουσᾶτον τῆς Ἰνδίας, ἐχάρη, κ̀ ὁ Πόρος κενοδοξᾶντας, εἶπε πρὸς τὸν Φιλόνην· ἐσὺ εἶσαι ὁ Φιλόνης ὁ αὐθέντης τῆς Περσίας, κ̀ ἀντίτυπος τοῦ Δαρείου; κ̀ ὁ Φιλόνης εἶπε· βέβαια ἐγὼ εἶμαι ὁ αὐθέντης τῆς Περσίας, κ̀ ὁ πλέον ἠγαπημένος τοῦ Ἀλεξάνδρου. καὶ ὁ Πόρος σείωντας τὸ κεφάλι εἶπεν· ἀπὸ τὴν σήμερον ἐσεῖς αὐθεντείαν δὲν θέλετε ἔχει πλέον. ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος θέλει πάρει θάνατον ἀπὸ τὰ χέρια μου, κ̀ ὕπαγε πές του ὅτι τὸν ἀκαρτερῶ εἰς τὸν κάμπον, διὰ νὰ πολεμήσωμεν οἱ δύο ἡμεῖς καθὼς ποθεῖ. κ̀ ἐπῆγεν ὁ Φιλόνης εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ εἶπε τὴν γνώμην τοῦ Πόρου. κ̀ ὡσὰν ἤκουσεν οὕτως, εὐθὺς ἁρματώθη κ̀ ἐκαβαλλίκευσε, καὶ ἐξέβη εἰς τὸν κάμπον, κ̀ ἐρώτησε τὸν Φιλόνην· πῶς νὰ ἐγροίκησες τὴν ἀνδρείαν τοῦ Πόρου; καὶ ὁ Φιλόνης τοῦ λέγει· τὸ κορμί του εἶναι μέγα κ̀ χοντρόν· ἀμὴ τὸ κρέας του εἶναι σάπιον, καὶ ἔχε θάῤῥος, ὅτι τὸ πρῶτον ὅπου νὰ τὸν φθάσῃς, σκοτώνεις τον. καὶ παρευθὺς ἐπῆρε τὸ κοντάρι του, κ̀ ἤρχετο εἰς τὸν Πόρον, κ̀ ὁ Πόρος ἐξέβη κ̀ αὐτὸς εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, κ̀ ὡσὰν εἶδαν ἕ-

 νας

νας τὸν ἄλλον, ἔτρεξαν τὰ ἄλογά τους καὶ ἐκτυπήθησαν μὲ τὰ κοντάρια, ϗ ἐτζακίσθηκαν ϗ τὰ δύω. ἔπειτα ἔσυρραν τὰ σπαθία τους. ϗ τότε εἰς τοῦ Πώρου τὸ φουσάτον ἐγίνετο θόρυβος, ϗ ἀνακάτωσις, καὶ ὁ Πόρος ἐγύρισε διὰ νὰ ἰδῇ πρὸς τὸ φουσάτον του, ϗ ὁ Ἀλέξανδρος ἐκτύπησε τὸ ἄλογόν του δυνατὰ πρὸς τὸν Πόρον, ϗ ἔδωκέ του δεξιὰ ϗ ἔσφαξέ τον, ϗ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸ ἄλογον τὸ Βουκέφαλον ἐπίασε τὸ ἄλογον τοῦ Πόρου ἀπὸ τὸ ἀντικέφαλον, ϗ ἔρριξέ το κάτω, καὶ ἔσωσεν Πόρος εἰς τὴν Γῆν, καὶ ἐξεψύχησε. καὶ ὡσὰν εἶδε τὸν θάνατον τοῦ Πόρου τῆς Ἰνδίας τὸ φουσάτον, ἔδωκαν νὰ φεύγουν, ϗ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸ ἐκυνήγησαν, καὶ ἐσκότωσαν ἀπὸ αὐτὸ τρεῖς χιλιάδες, ϗ ἐπίασαν ϗ ζωντανοὺς πολλούς. ϗ τὸ λείψανον τοῦ Πόρου τὸ ἔβαλεν εἰς χρυσὸν κρεββάτι, καὶ ἐπῆγέτο εἰς τὴν Ἡλιούπολιν, ϗ ἔβαλαν ἐπάνω του πολύτιμον ἀπανωφόρι, ϗ στέμμα πολύτιμον. ϗ ἡ Βασίλισσα ἡ Κλιτεμνίστρα ἀπέλυσε τὰ μαλλιά τους ἕως τὴν Γῆν, ϗ τὸ πολύτιμόν της φόρεμα ἔσχισε, ϗ μὲ δέκα χιλιάδες ἀρχόντισσαις τῆς Ἰνδίας ἦλθε καὶ ἐσυναπάντησε τὰ λείψανον τοῦ Πόρου

μὲ κλαυθμὸν κ᾽ ὀδυρμὸν, κ᾽ μὲ θλῖψιν μεγάλην. κ᾽ ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε τὸν Πόρον εἰς τὸ χρυσὸν κρεββάτι μὲ πολύτιμα ρῦχα σκεπασμένον, κ᾽ μὲ τιμὴν μεγάλην τὸν ἔθαψαν; κ᾽ ἐςάθη εἰς αὐτὸν τὸν κάμπον δώδεκα ἡμέρας. ἔπειτα εἰσέβη εἰς τὴν Ἡλιέπολιν εἰς τοῦ Πόρου τὸ Βασίλειον, κ᾽ εἶδε τόσον παράδοξα πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν δύναται νοῦς ἀνθρώπου νὰ τὰ συλλογισθῇ. ἦτον τὸ παλάτιόν του μέγα κ᾽ μακρὺ δοξόβολα τέσσαρα, ὁ τοῖχος ἦτον χρυσὸς, τὸ σκέπασμα ἦτον ἀργυρὸν, τῆς κλίνης οἱ ςύλοι ἦτον ὅλοι χρυσοῖ, κ᾽ ἐγκοσμημένοι μὲ πολύτιμα λιθαρέπουλα κ᾽ μὲ χοντρὸν μαργαριτάρι, καὶ εἶχεν ἱςορισμένους εἰς τὸ παλάτι τοὺς πολέμους τῶν Βασιλέων ὁλονῶν. κ᾽ εἶχε τοὺς δώδεκα μῆνας εἰς πρόσωπα ἀνθρώπινα εὔμορφα κατὰ τάξιν καθεξῆναν, κ᾽ ἔςεκαν ὁλόγυρα τοῦ παλατίου μανουάλια ἑκατὸν, κ᾽ ἦτον ὁλόχρυσα, κ᾽ πάντοτε ἦσαν ἀναμμένα νύκτα καὶ ἡμέραν. ἤφεραν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἑκατὸν χιλιάδες ἄτια ἁρματωμένα μὲ σκεπάσματα ἀπὸ σίρμα, κ᾽ δέκα χιλιάδες Λέοντες ὁποῦ ἐκυνήγα ὁ Πόρος, κ᾽ εἴκοσι χιλιάδες Πάρδους τοῦ κυνηγίου, κ᾽

τὸ τέρμα τοῦ Πόρου τὸ πολύτιμον ἀπὸ λιθαρόπουλα τοῦ ἀμαλίκου, καὶ ἄλλα πολλὰ πράγματα ἄξια, καὶ ἐστάθη ἐκεῖ ὁ Ἀλέξανδρος χρόνον ἕνα, διὰ νὰ ἀναπαυθοῦν τὰ φουσσάτα του ἀπὸ τοὺς πολέμους ὁποῦ ἔκαμεν.

Καὶ ὡσὰν ἀναπαύθηκαν καλὰ τὰ φουσσάτατου, καὶ ἐπλερώθη ὁ χρόνος, ἐσυκώθη ἀπὸ αὐτοῦ. καὶ ἠθέλησε διὰ νὰ πηγαίνῃ εἰς ταῖς Ἀμαζόναις, ταῖς γυναῖκες, ὁποῦ ἔχουν τὸ Βασίλειον μοναχαῖς χωρὶς Βασιλέα, καὶ ἦλθε κοντὰ εἰς τὰ σύνοράτους, καὶ ἀπὸ ἔστειλεν εἰς αὐταις Ἐπιστολὴν, καὶ ἔγραψεν οὕτως.

Ἐπιστολὴ Ἀλεξάνδρου πρὸς ταῖς Ἀμαζόναις.

Ἀλέξανδρος ὁ Βασιλεὺς καὶ Αὐτοκράτωρ ὅλου τοῦ Κόσμου, εἰς ταῖς γυναῖκες ταῖς Ἀμαζόναις χαίρειν. ἠκούσατε πῶς τὸν Δάρειον τὸν Βασιλέα τῆς Περσίας ἀφάνισα, ὁμοίως καὶ τὸν φρικτὸν Πόρον τῆς Ἰνδίας, καὶ πολλοὺς Βασιλεῖς ὁποῦ ἐδούλωσα, καὶ τοὺς ἔκαμα διὰ νὰ μὲ ἔχουν ὅλοι αὐθέντην τοος, καὶ νὰ μοῦ δίδουν ὅλοι χαράτζιον. καὶ ἐβουλήθηκα νὰ ἔλθω καὶ εἰς ἐ λόγου

σας,

καὶ, ὄχι διὰ νὰ σᾶς πολεμήσω, ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς ἰδῶ, ὅτι ἀπὸ πολλοὺς ἀκούω τὴν ἀνδρείαν σας, καὶ τὴν καλήν σας κυβέρνησιν ὁποῦ ἔχετε, καὶ ἂς ἦστε ἕτοιμαις, διὰ νὰ μὲ δεχθῆτε καθὼς πρέπει. καὶ αἱ Ἀμαζόναις ὥσὰν εἴδαν ἐκεῖνα ὁποῦ τοὺς ἔγραφεν ὁ Ἀλέξανδρος, εὐθὺς τοῦ ἔγραψαν καὶ αὐταῖς Ἐπιστολὴν, καὶ τὴν ἔστειλαν.

Ἐπιστολὴ Ἀμαζόνων πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον.

ἈΠὸ ταῖς Ἀμαζόναις ταῖς φρικταῖς καὶ ἀνδρειαμέναις εἰς τὰ ἅρματα, ὁποῦ ὁ Κόσμος ὅλος ἔχει γροικημένον τὸ ὄνομά μας, εἰς τὸν Βασιλέα Ἀλέξανδρον μηνοῦμεν ὅλαις μας, καὶ παρακαλοῦμεν τὴν Βασιλείαν σου, ὅτι, μὴν ἔλθῃς εἰς τοὺς τόπους μας. διατὶ ὁ τόπος μας εἶναι πολλὰ κακὸς, καὶ θέλεις κακοπαθήσει, καὶ ἐλπίζομεν πῶς θέλεις γυρίσει ἄπρακτος. διατὶ στεκόμεσθεν ἀνάμεσα δύω ποταμῶν, καὶ τὸ νησί μας τόσον εἶναι μεγα, ἀποῦ ἕνα χρόνον δὲν τὸ γυρίζει τινὰς, καὶ εἰς τὸ νησί μας ἄνδρας δὲν κατοικᾷ, μὰ ἀντίπερα εἰς τὸν ποταμὸν στέκουν ὅλοι καὶ φυλάγουν τὰ ζῶά μας, καὶ εἰς

καὶ

κάθε πέντε χρόνους ἔρχονται εἰς ἡμᾶς, καὶ ὅποια θέλει διὰ νὰ γεννήσῃ παιδία, πέρνει ἀπὸ ἕνα εἰς τὸ σπῆτί της, κ᾽ κάνουν ἀντάμα ἕως ἕνα χρόνον, κ᾽ ὅταν τελειώσῃ ὁ χρόνος, πάλιν πηγαίνουν διὰ νὰ φυλάγουν τὰ ζῶα, κ᾽ ὅταν ἔλθῃ πόλεμος εἰς ἐμᾶς, εὐθὺς ἀπερνοῦμεν τὸν ποταμὸν, καὶ ἀντάμα ἐρχόμεσθεν, καὶ τότες μᾶς ἀκολουθοῦν καὶ οἱ ἄνδρες μας διὰ νὰ μᾶς φυλάγουν ταῖς τένταις μας, καὶ νὰ μᾶς ὑπηρετοῦν. καὶ εἴμεσθεν παρὰ φύσιν δυναταῖς εἰς τὸν πόλεμον, καὶ εἰς τὰ ἄρματα, καὶ κανένα ἔθνος δὲν εὑρίσκεται νὰ μᾶς νικήσῃ, διατὶ εὐγάζομεν στράτευμα διαλεκτὸν παρέκει ἀπὸ ὀκτακόσιαις χιλιάδες. λέγομεν ἀκόμι καὶ αὐτο, ὅτι ὅποια λαβωθῇ εἰς τὸν πόλεμον, λαμβάνει μεγάλην τιμὴν ἀπὸ ταῖς ἄλλαις, κ᾽ ὅποια σκοτωθῇ τὴν ὑμνοῦμεν ὡσὰν Θεὸν, καὶ ὅποια ἤθελε κάμῃ ἀνδραγαθίαις μεγάλαις εἰς τὰ ξένα τὰ φουσάτα, ἔχει μεγάλαις τιμαῖς καὶ δῶρα ἄπειρα. καὶ ἐὰν ἔκαμες βουλὴν διὰ νὰ μᾶς πελεμήσῃς καὶ μᾶς νικήσῃς, καμίαν ἐντραπὴν δὲν θέλομεν ἔχῃ. διατὶ εἴμεσθεν γυναῖκες, καὶ παράξενον δὲν θέλει εἶναι. εἰδὲ καὶ

'ε νικήσωμεν, λογιάζομεν, πῶς θέ-
λεις λάβη μεγάλην κατηγορίαν ϗ ἐν-
ροπὴν ἀπὸ ὅλον τὸν Κόσμον, πῶς ἐ-
ικήθης ἀπὸ γυναῖκες· ϗ αὐτὸ ὁπῦ
ῦ γράφομεν, θέλεις τὸ ςοχασθῇ κα-
ὰ μὲ ὅλας τὰς συντρόφυς σου διὰ νὰ
ῇ τὸ μετανοήσῃς. ὅμως ἡμεῖς δὲν
αινάμεσθεν τόσον ἐναντίαις, ϗ γρά-
αι μας, ὅ,τι θέλεις διὰ νὰ σῦ ςεί-
ωμεν, χωρὶς νὰ κάμῃς τὸν κόπον ἐ-
ῶ, καὶ δός μας τὴν ἀπόκρισιν εἰς ἐτῦ-
ο ὁπῦ σῦ γράφομεν. διατὶ τὰ φου-
άτα μας ςέκυνται ἑτοιμασμένα. καὶ
ὰν ἀνάγνωσεν ὁ Ἀλέξανδρος τὴν
'πιςολὴν ἐγέλασε πολλὰ, καὶ ἔγρα-
εν ἄλλην, καὶ ἔςειλε πρὸς αὐταῖς.

Ἐπιςολὴ Ἀλεξάνδρυ πρὸς ταῖς Ἀμαζόναις.

Ὁ Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος ϗ Αὐτο-
κράτωρ ὅλυ τῦ Κόσμυ εἰς ταῖς
υναῖκες ταῖς Ἀμαζόναις, ὁπῦ λογιά-
τε νὰ ἦσθεν ἀνδρειωμέναις, χαίρειν.
γὼ ἐκέρδεσα ὅλον τὸν Κόσμον μὲ τὴν
ικὴν μυ βυλὴν, ϗ νὰ φοβηθῶ ἐσᾶς,
αι ἐντροπὴ μυ μεγάλη, ἀλλὰ μετ
ᾶς νὰ κάμω πόλεμον, ἐγὼ δὲν τὸ
ταδέχομαι. μόνον μὲ λόγον ἠθέλησα
νὰ

νὰ σᾶς φοβερίσω. Καὶ σᾶς λέγω, ὅτι νὰ μοῦ στείλετε χαράτζιον, καὶ χίλιαις πεντακόσιαις Α᾽μαζόναις ἀπὸ λόγου σας ταῖς πλέον εὐμορφότεραις μὲ ἄλλα τόσα ἄλογα διαλεγμένα, καὶ κάθε χρόνον νὰ ἀλλάσσωνται· ἀκόμι νὰ μοῦ στείλετε ἀπὸ τὰ πράγματα ὁποῦ εὑρίσκονται εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, νὰ εἶναι εὔμορφα καὶ ἄξια. καὶ ἂν δὲν θελήσετε νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε, θέλω ἔλθῃ αὐτοῦ μὲ ὅλα μου τὰ φουσάτα, καὶ καμίαν δὲν θέλω ἀφήσει ἀπὸ ἐσᾶς ζωντανήν. καὶ ὡσὰν εἶδαν ἡ Α᾽μαζόναις αὐτὰ ὁποῦ ἐμήνυσεν ὁ Α᾽λέξανδρος, τοῦ ἔγραψαν ἄλλην Ε᾽πιστολὴν καὶ τοῦ ἔστειλαν.

Ε᾽πιστολὴ Α᾽μαζόνων πρὸς τὸν Α᾽λέξανδρον.

Α᾽Πὸ ταῖς Α᾽μαζόναις ταῖς φρικταῖς καὶ ἀνδρειωμέναις εἰς τὸν περίφημον Βασιλέα Α᾽λέξανδρον μηνοῦμεν καὶ λέγομεν· ὅτι σοῦ ὑποταζόμεθεν, καὶ σοῦ δίδομεν τὴν ἐξουσίαν, ὅτι νὰ θελήσῃς νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν χώραν μας, εἴμεσθεν ἕτοιμαις διὰ νὰ σὲ δεχθοῦμεν, τὸ ὁποῖον μάλιστα τὸ ποθοῦμεν διὰ νὰ σὲ ἰδοῦμεν, καὶ ἀποφασίσαμεν διὰ νὰ σοῦ δίδωμεν κάθε χρόνον ἀπὸ ἑκατὸν κεν-

τηνάρια χρυσάφι, καὶ σοῦ πέβομεν καὶ Ἀμαζόναις διαλεκταῖς χίλιαις πεντακόσιαις, ἡ ὁποίαις εἶναι κατὰ πολλὰ ἀνδρείαις, καὶ τοὺς ἐδώσαμεν νόμον, ὅτι ὁποῖα ἤθελε μοιχευθῆ, νὰ λαμβάνῃ μεγάλην ἐντροπὴν ἀπὸ ταῖς ἄλλαις, καὶ νὰ τὴν ἔχωμεν ὡσὰν ἀσεβῆ· καὶ ὅταν πληρωθῇ ὁ χρόνος, θέλαμεν στείλει ἄλλαις αὐτοῦ, καὶ αὐταῖς νὰ γυρίσουν εἰς τοὺ λόγου μας, καὶ πάντα εἴμεσθεν ἕτοιμαις εἰς ἐκεῖνο, ὁποῦ νὰ μᾶς ὁρίσῃς νὰ σὲ ὑπακούσωμεν. καὶ ὡσὰν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος τὴν καλήν τους γνώμην, δὲν ἠθέλησε νὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν χώραν τους, ἀλλὰ ἐγύρισε, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐσυκώθη, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν Βάμητρον τὸν Βασιλέα τῆς Οὐρμελίας. καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ Βόμητρος, ὅτι ὑπάγει ὁ Ἀλέξανδρος κατεπάνω του, ἐσύναξε τὰ φουσάτα, καὶ εὑρῆκε τὰ ὀκτακόσιαις χιλιάδες ἀρματωμένους, καὶ ἐσηκώθη κατεπάνω τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἔστειλε καταπατητάδες νὰ πιάσουν τὴν Βίγλαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἔστειλε τὸν Σέλευκον μὲ χιλίους ἀρματωμένους, καὶ ἐκρύφθηκαν εἰς ἕνα τόπον, καὶ ὁ Βόμητρος ἤρχετο ἐπάνω εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ ὁ Σέλευκος τὸν ἐκτύπησεν. ἔ-

ξω-

ξαφνα, ἢ ἐτζάκισέ τε ὅλον τὸ φυσάτον, ἢ αὐτὸν τὸν ἐπίασε ζωντανὸν, ἢ ἤφερέ τον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ἢ ἐπρόσταξε νὰ τὸν κόψου μὲ ὅλα τὰ φουσάτα του.

Περὶ τῶν μιαρῶν ἀνθρώπων.

Ἀπὸ ἐκεῖ δὲ ἐσηκώθη καὶ ἐσῆλθεν εἰς ἕνα τόπον πετρώδη, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκατοικοῦσαν ἄνθρωποι μιαροὶ, δεκαεπτὰ φυλαῖς, ἢ κάθε φυλὴ ὡμιλοῦσε τὴν γλῶσσάν της, καὶ ὠνομάζονταν αἱ μιαραὶ γλῶσσαι· τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι ταιαῦτα· Γότθοι, Μαγγόθοι, Ἀνάγες, Ἀγῶκοι, Ἐνξούδθειοι, Ἀνθρωποφάγοι, Κυνοκέφαλοι, Φάρδειοι, Ἀλενέοι, Φυσονίκαιακ, Ἀσίνεοι. Δραραῖοι, Δεφαρεῖς, Φοτιναῖοι, Θελματαῖοι, Μαρμύθαι, καὶ Ἀγριμανθέοι. ἢ ὡσὰν εἶδαν τὸν Ἀλέξανδρον, ἔφυγαν εἰς τοῦ βαρέως τὰ μέρη, ἢ ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς ἐδίωξεν ἕως τοῦ βορέως τὰ βουνὰ τὰ μεγάλα. ἢ αὐτοῦ ηὗρε τόπον καλὸν, ὅτι τὰ βουνὰ ἐκεῖνα εἶχαν ὀλόγυρα σπήλαια, ἢ εἶχαν μόνον μίαν ἐμπασίαν, ἢ ἐσέβησαν μέσα αἱ γλῶσσαι ἐκεῖναι, ἢ εἰς ἐκείνην τὴν ἐμπασίαν ἐπίασεν ὁ Ἀλέ-

μέξανδρος νὰ τοὺς κτυπήσῃ, καὶ νὰ τοὺς κλείσῃ μέσα, καὶ πλέον εἰς τὴν Οἰκουμένην νὰ μὴν εὐγοῦν.

Καὶ ἐπρόσαξε, καὶ ἔκαμε θύραν χάλκινην μεγάλην, καὶ ὑψηλὴν, καὶ ἄλειψέτην μὲ Σιακύνθην. ὁ Σιακύνθης τέτοιας λογῆς εἶναι, ὅτι ὔτε σίδηρος τὸν πελεκᾷ, ὔτε ςία τὸν καίει. ἔκαμαν καὶ πῦργον ὑψηλὸν, καὶ τόσον μαςόροι ἦσαν ἐκεῖνοι, ὁπῦ ἔκαμαν ἕνα ὄργανον θαυμαςὸν, ἐπάνω τῆς κορυφῆς τῦ πύργου, καὶ ὅταν ἐκτύπα ὁ ἄνεμος, ἐλάλει ἐτῦτον τὸν λόγον, Ἀλέξανδρος ὁ Βασιλεύς. καὶ ἐκεῖνοι ὁπῦ ἦσαν μέσα ἀκύοντες τὴν φωνὴν, δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ εὔγυν νὰ ἔλθυν εἰς τὴν θύραν, καὶ εἶναι ἐκεῖ κλεισμένοι ἕως τὴν σήμερον.

Πῶς ἐπῆγεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὸ Βασίλειον τῆς θαυμαςῆς Κανδάκης.

ΚΑὶ ἐσυκώθη πάλιν ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Γῆν τῶν Ἀμαςριδῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον αὐθέντης ὁ Κονταυλέσης ὁ Υἱὸς τῆς Κανδάκης τῆς Βασίλισσας. αὐτὴ ἡ Κανδάκη ἡ θαυμαςὴ καὶ περιβόητος διὰ

τὴν ἀνδρείαν της, καὶ τιμὴν, καὶ πλοῦτον ὁπῦ εἶχεν, ἦτον συμπενθερὰ μὲ τὸν Πόρον τὸν Βασιλέα· κ᾽ εἶχε δύω Υἱὺς, τὸν Κονταυλῦση, κ᾽ τὸν Δορυφόρον· κ᾽ ὁ Δορυφόρος εἶχεν εἰς γυναῖκα μίαν θυγατέρα τῦ Πόρυ. ἔμαθεν ὅμως ἡ Κανδάκη πῶς ἦλθεν εἰς τὰ σύνορά της ὁ Α᾽λέξανδρος, κ᾽ ἔςειλεν ἕνα ζωγράφον ἐπιτήδειον, κ᾽ ἐπῆγε κρυφὰ εἰς τὸ φυσάτον τῦ Α᾽λεξάνδρυ, κ᾽ τὸν ἐζωγράφισε πολλὰ ἐπιτήδεια, κ᾽ ἦφερε τὴν εἰκόνα εἰς τὴν Βασίλισσαν. καὶ αὐτὴ ὡσὰν εἶδε τὴν ὡραιότητά τυ, ἐθαύμασε, κ᾽ ἐπῆρέ την,. καὶ τὴν ἔβαλεν εἰς τὴν κάμαράν της, καὶ τὴν ἐφύλαγε· διατὶ ἤκυσε πῶς ὁ Α᾽λέξανδρος ἀτός τυ καταπατεῖ τὰ Βασίλεια, κ᾽ γίνεται Α᾽ποκρισάρης. κ᾽ ἀκαρτερῦσε πότε νὰ ἔλθη κ᾽ εἰς αὐτὴν διὰ νὰ τὸν πιάσῃ.

Ο᾽ Κονταυλῦσης ὡς εἶδε τὸν Α᾽λέξανδρον, πῶς ἦλθε μέσα εἰς τὸν τόπον τυς, ἐφοβήθη· κ᾽ ἐπῆρε τῦς ςρατιώτας τυς, κ᾽ τὴν γυναῖκά τυ, κ᾽ τὴν θυγατέρα τυ, καὶ ὅλα τὰ πράγματά τυ κ᾽ ἔφυγε, διὰ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν μητέρα τυ τὴν Κανδάκην νὰ φυλαχθῇ. καὶ εἰς τὴν ςράταν ὁπῦ ἐπήγαινε τὸν ἐκαρτέρεσεν ὁ Βασιλεὺς τῶν Οὐλαρίων Εὐαγρί-

θης

θης (ὁ ὁποῖος τὸν εἶχεν ἔχθρα) καὶ τὸν ἐπολέμησε κ᾽ τὸν ἐτζάκισε, κ᾽ τὲ ἐπῆρε τὴν γυναικάσυ, κ᾽ τὴν θυγατέρα τε, κ᾽ ὅλον τὸ πρᾶγμά τε, κ᾽ αὐτὸς μετὰ βίας ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τε. κ᾽ φεύγωντας πρὸς τὴν μητέρα τε τὴν Κανδάκην, ἔπεσεν εἰς τὴν βίγλαν τε Ἀλεξάνδρε, κ᾽ ἐπίασέ τον, κ᾽ τὸν ἐρώτησε, ποῖος εἶσαι; καὶ πόθεν ἔρχεσαι; κ᾽ αὐτὸς ὡμολόγησέ τες τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν. κ᾽ ἤφεράν τον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. κ᾽ αὐτὸς ὡς ἤκεσε, πῶς ἐπίασε τὸν Κονταυλέσην, ἔβαλε τὸν Ἀντίοχον, κ᾽ ἐκάθισεν εἰς τὸν θρόνον τὸν Βασιλικόν· καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐπαράστεκεν ὡς Ἀντίοχος. καὶ ὥρισεν ὁ Ἀντίοχος νὰ τὸν φέρεν ἔμπροσθέν τες· καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἀτός τε ἐδιάβη, κ᾽ ἤφερέτον πρὸς τὸν Ἀντίοχον, κ᾽ ἐπροσκύνησέ τον. καὶ ὁ Ἀντίοχος ἄρχισε, κ᾽ τὸν ἠρώτα καταλεπτῶς, πόθεν ἔρχεσαι; κ᾽ πόθεν ἔφευγες, καὶ ἔπεσες εἰς τὰ χέρια τὰ ἐδικά μας; καὶ αὐτὸς τε ἀπεκρίθη, νομίζωντας πῶς εἶναι αὐτὸς ὁ Ἀλέξανδρος, κ᾽ εἶπεν· ἀπὸ τὸν ἐδικόν σε φόβον ἔφευγα Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, κ᾽ ἐξεβαίνωντας ἀπὸ τὸν τόπον τῶν Ἀμασριδῶν, ἔφευγα πρὸς τὴν μητέρα

γέρα μου τὴν Κανδάκην, νὰ γλυτώσω, κ᾽ ἐσυκώθη ὁ Εὐαγρίθης, τῆς Οὐλουρίας ὁ Βασιλεὺς, κ᾽ ἐπάτησέ με, καὶ ἐπῆρε τὴν γυναῖκά μου, κ᾽ τὴν θυγατέρα μου, κ᾽ τὰ ὑπάρχοντά μου ὅλα, κ᾽ μοναχὰ ἐγὼ ἐγλύτωσα, κ᾽ φεύγωντας ἔπεσα εἰς τὴν βίγλαν τῆς Βασιλείας σου κ᾽ ἔπαθα ὡσὰν ἐκεῖνον τὸν μῦθον, ὁποῦ λέγουν.

Ὅτι ποτὲ ἕνας ἄνθρωπος ἔφευγε ἀπὸ τὸν Λέοντα, νὰ μὴ τὸν φάγῃ, καὶ ηὗρῆκε δένδρον ὑψηλὸν, κ᾽ ἀνέβη ἐπάνω, κ᾽ ὁ Λέων ἐστάθη εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου, κ᾽ τὸ δένδρον εἶχεν εἰς τὴν ἄκραν λίμνην, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ Λέοντος νὰ μὴ τὸν βλέπῃ, ἐκοίταξεν ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δένδρου, καὶ εἶδεν ἄφιν μέγαν, καὶ ἤρχετο ἐπάνω, καὶ ἐτρόμαξε, κ᾽ ἐστράφη νὰ ἰδῇ εἰς τὴν λίμνην, κ᾽ εἶδεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς λίμνης Κροκόδυλον, κ᾽ ἔχασκε πότε νὰ κατέβῃ κάτω νὰ τὸν καταπίῃ. κ᾽ εἶπε μὲ τὸν λογισμόν του. τί νὰ κάμω ὁ ἄτυχος; ἐὰν κατέβω εἰς τὴν Γῆν. ὁ Λέων μὲ θέλει καταφάγει ζωντανὸν, ἐὰν σταθῶ εἰς τὸ δένδρον, ὁ ὄφις μὲ θέλει καταπίει ἀπὸ ὀλίγον ὀλίγον. ἀμὴ κάλλιον νὰ πηδήσω εἰς τὴν λίμνην, κ᾽

ἂς

φυσάτα εἰς τὸν Εὐάγρίθην, καὶ διαμοίρασε τὰ φυσάτα εἰς τρία τάγματα, καὶ ἔςειλε διακόσιαις χιλιάδες νὰ κυρσεύσουν τὸν τόπον τοῦ Εὐαγρίθη, καὶ τριακόσιαις χιλιάδες ἔκρυψεν εἰς τὴν λόγγον, καὶ ἄλλαις τριακόσιαις χιλιάδες ἔςειλεν εἰς τὸ κάςρον τοῦ Εὐαγρίθη, καὶ ἐπίασαν ἕνα ἄνθρωπον καλὸν ἀπὸ τὸ κάςρον, καὶ τοῦ ἔδωκαν τὴν Ἐπιςολὴν ὁποῦ ἔγραφεν οὕτως.

Ἐπιςολὴ Ἀλεξάνδρου, πρὸς τὸν Εὐαγρίθην.

Ἀλέξανδρος ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων, καὶ τῆς οἰκουμένης ὅλης αὐθέντης, εἰς τὸν Εὐαγρίθην τῆς Ὀολυρίας τὸν Βασιλέα· τὴν ἀνομίαν σου, καὶ τὴν ὑψηλοφροσύνην σου ἔμαθα, καὶ ἐσυχάθηκα, καὶ αὐτοῦ ὁποῦ σοῦ ςέλλω τὸν Ἀντίοχον νὰ τοῦ δώσῃς χαράτζιον, καὶ δῶρα νὰ μοῦ φέρῃ. καὶ τὴν γυναῖκα καὶ θυγατέρα τοῦ Κονταυλέση, καὶ τὰ πράγματά του ὅλα νὰ τὰ ςρέψῃς, εἰδὲ καὶ δὲν μοῦ ἀκούσῃς, κακὸν θάνατον θέλεις πάρει. καὶ ὁ Εὐαγρίθη, ἀπόςειλε καταπατητάδες εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ εἶδαν τὸ φυσάτον ὀλίγον, καὶ τὸ εἶπαν τοῦ Εὐαγρίθου. καὶ ὡς

ἤκουσε πῶς εἶναι ὀλίγον, ἐσυγκε νὰ πολεμήσῃ, κ᾽ ὁ Ἀλέξανδρος ἐσύγκαλε τὸ ἄλλο φουσάτον ἀπὸ τὴν λόγγαν, κ᾽ ἔκαψαν ὅλοι τὸ φουσάτον τοῦ Εὐαγρίθη, κ᾽ αὐτὸς ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐσφάγη ἀτός του, κ᾽ ἐξεψύχησεν αὐτὴν τὴν ὥραν. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἐπῆγεν εἰς τὸ κάστρον, κ᾽ ἐπῆρέτο μὲ τὸν πόλεμον, κ᾽ ἐπῆρε τὴν γυναῖκα κ᾽ τὴν θυγατέρα τοῦ Κονταυλούση, καὶ τὰ πράγματά του ὅλα, κ᾽ ἦλθεν εἰς τὰν Ἀντίοχον ὅπου ἐκάθετο εἰς τὸν Θρόνον τοῦ Ἀλεξάνδρου, κ᾽ τὸν ἐπροσκύνησαν ὡς Βασιλέα, κ᾽ ὁ Ἀντίοχος ἐρώτησε τὸν Κονταυλούση, κ᾽ εἶπέ του· ὅσα σοῦ ἐπῆρεν ὁ Εὐαγρίθη, ὅλα ἐπῆρές τα; κ᾽ αὐτὸς εἶπε. μὲ τὴν δύναμίν σου κράτιστε Βασιλεῦ ἐπῆρά τα, κ᾽ περιασότερα· ἀμὴ παρακαλῶσε πολλὰ, νὰ μοῦ δώσῃς τὸν Ἀντίοχον νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν μητέρα μου Ἀποκρισάρης μετ᾽ ἐμένα, ὅτι τὸν εἶδα πολλὰ ἀνδρειωμένον, κ᾽ φρόνιμον εἰς τὸ φουσάτον, κ᾽ ὁ Ἀντίοχος ἐπρόσταξε νὰ ὑπάγῃ ὁ Ἀλέξανδρος Ἀποκρισάρης εἰς τὴν Κανδάκην, κ᾽ ἐπροσκύνησαν, κ᾽ οἱ δύω, καὶ ἐδιάβησαν πρὸς τὴν βασίλισσαν. πηγαίνοντες τὴν στράταν, καὶ συνομιλῶντες, εἶπεν ὁ Κονταυλούσης· εἰς ὅ-

λην

λὴν τὴν Οἰκουμένην φρονιμώτερον ἄνθρωπον, κὶ ἀνδρειωμένον δὲν μοῦ ἔτυχε νὰ ἰδῶ, κὶ μὲ ὅλον τὸ δίκαιον βασιλεύει ὁ Ἀλέξανδρος ὅλην τὴν Οἰκουμένην, διατὶ ἔχει τοιούτους ἀνθρώπους. κὶ ὁ Ἀλέξανδρος διὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ νὰ ἰδῇ τί καρδίαν ἔχει πρὸς αὐτὸν, τοῦ ἀποκρίθη κὶ τοῦ εἶπε· πίστευσόν με ἀδελφὲ Κονταυλούση, ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι εἶναι εἰς τὸν Ἀλέξανδρον καλλίτεροι ἀπὸ ἐμένα. ἀρχὴ εἶναι ὁ Φιλότης, γεροντότερος, εἶναι ὁ Φίλιππος, ὁ Σέλευκος, ὁ Πτολεμαῖος, ὁ Ἀντίγονος, κὶ μετὰ τούτους εἶμαι κὶ ἐγὼ ὁ Ἀντίοχος. κὶ ὁ Κονταυλούσης εἶπεν· εἶδα τοὺς καὶ αὐτοὺς, ἀμὴ κάλλιον ἔχω ἐσένα παρὰ ἐκείνους ὅλους. ἐπ' ἀληθείας ἄξιος εἶσαι ἐσὺ νὰ εἶσαι εἰς ὅλον τὸν Κόσμον Βασιλεύς· κὶ τόσην ἀγάπην ἐπῆρα διατ' ἐσένα αὐθέντη Ἀντίοχε, ὁποῦ τὴν ζωήν μου ἤθελα χάσῃ διὰ τὴν ἀγάπην σου.

Πῶς εἰσέβη ὁ Ἀλέξανδρος εἰς ἕνα σπήλαιον, κὶ εὑρῆκε τοὺς Θεοὺς τῶν Ἑλλήνων κὶ τοὺς Βασιλεῖς, κὶ τοὺς ἐσύντυχε.

ΚΑὶ ἐκεῖ διαβαίνωντας ἦλθεν εἰς ἕνα σπήλαιον μέγα, κὶ εἶπεν ὁ Κονταυ-

ταυλέσης πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον· ἠγ
πημένε Ἀντιόχε ἐδῶ εἰς τοῦτο τὸ σπ
λαον λέγουν, ὅτι εἶναι οἱ Θεοὶ τῶν Ἑ
λήνων μέσα ζωντανοὶ, ϗ εἴτις ἐμπ
μέσα, βλέπει παράδοξα ϗ θαυμας
πράγματα, ἀμὴ ὅσοι εἰσέβησαν ἔχ
σαν τὸν νοῦν τους, ϗ ἐγίνηκαν ἔξεςικο
ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ λέγει· τέτοιαν ἀγ
πην ἔχεις εἰς ἐμένα, καὶ μὲ ἀναγκ
ζεις νὰ σέβω νὰ χάσω τὸν νοῦν μου;
Κονταυλέσης εἶπεν· ἐγὼ δὲν εἶπα δ
τὸ ἐδικόν σου κακόν. ἀμὴ ἐὰν σέβῃς τ
ποτες κακὸν δὲν θέλεις πάθει. Διό
ὁ νοῦς ὁ ἐδικός σου εἶναι πολὺς καὶ ς
ρεὸς, ϗ ἡ τύχη τοῦ αὐθεντός σου εἶν
πολλὰ μεγάλη, ϗ τοῦ καλορριζίκου α
θρώπου, ϗ οἱ Θεοὶ, ϗ αἱ Δαίμονες
βοηθοῦν. ϗ ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ λέγε
δεῖξά μου τὸν δρόμον νὰ σέβω μέσα
τὸ σπήλαιον· ϗ ἔδειξέ του τὸν δρόμο
ϗ πιάνωντάς τον ἀπὸ τὸν σφόνδυλο
δὲν τὸ ἄφηνε νὰ ὑπάγῃ. ἀμὴ τοῦ
λεγεν· ἐκεῖ εἶναι φόβος, καὶ ςοιχέ
πολλὰ, ϗ ἐὰν σὲ εὕρῃ τίποτες κακὸ
ἐγὼ τί γίνομαι διὰ τὴν ἀγάπην σο
καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὰ ὀμμάτια δὲν θ
λω τὰ ἰδῆ πλέον, ὅτι πολλὰ σὲ ἀγ
πᾶ. ϗ ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ εἶπεν· ἀν

μειναι κάμπόσον νὰ σέβω εἰς τὴν τύχην τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ὁ Θεὸς μὲ θέλει βοηθήσει· κ᾽ ἔτως εἰσέβη μέσα ἁρματωμένος, κ᾽ εἶδε παράξενα πράγματα· κ᾽ ἦλθαν πολλοὶ ὡσὰν πρόσωπα σκιαζάρικα, κ᾽ ἐσυναπάντησάτον, κ᾽ αὐτὸς παρακαλῶντας τὸν παντοκράτορα Θεὸν, χωρὶς κανένα φόβον ἐπεριπάτει ἐκεῖ, κ᾽ ἐγνώρισε τὸν Κρόνον κ᾽ τὸν Δία καὶ τὸν Ἑρμῆν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν Θεοὶ τῶν Ἑλλήνων, κ᾽ ἦτον μὲ ἄλυσον δεμένοι. κ᾽ ἐρώτησε διὰ τοὺς ἄλλους τὲς πολλὲς δεμένες, κ᾽ εἶπε· τί εἶναι αὐτοὶ οἱ δεμένοι; κ᾽ ἀπεκρίθη ἕνας δεμένος Βασιλεὺς, κ᾽ εἶπε· Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, αὐτοὶ ὅλοι ὁπῦ βλέπεις, Βασιλεῖς ἦσαν κ᾽ αὐτοὶ, αὐθεντάδες εἰς ὅλην τὴν Γῆν, ὡσὰν κ᾽ ἐσὺ τὴν σήμερον, κ᾽ διὰ τὴν ὑπερηφανίαν τες, κ᾽ τὴν ἄμετρον ὕψωσιν ὁπῦ ἐγίνονταν ἴσοι μὲ τὸν Θεὸν, τὲς ὠργίσθηκεν ὁ Θεὸς, κ᾽ ἔστειλέ τες ἐδῶ εἰς τὸ σπήλαιον, να κολάζωνται ἀντάμα μὲ τὴν ψυχὴν, καὶ πάλιν νὰ τὲς ῥίξῃ εἰς τὸν τάρταρον νὰ κολάζωνται αἰωνίως. κ᾽ ὁ Ἀλέξανδρος τὸν ἠρώτησεν. ἀμὴ αὐτὰ τὰ ἀνθρώπινα πρόσωπα τί εἶναι; κ᾽ αὐτὸς ἀπεκρίθη, αὐτοὶ εἶναι

οἱ ἀνελεήμονες Βασιλεῖς, ὁπȣ̃ ἔκαμαν πολλὰ κακὰ, ϗ ἐπίςευαν εἰς αὐτȣνοὺς ὁπȣ̃ εἶναι δεμένοι μὲ τὴν ἄλυσον, καὶ τȣ̀ς εἶχαν διὰ Θεȣ̀ς εἰς τὸν καιρόν τȣς ὁπȣ̃ ἐζȣ̃σαν. ϗ ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ εἶπε. φαίνεταί μου ὦ ἄνθρωπε κάπȣ σὲ εἶδα. καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη, ϗ εἶπεν. ἐὰν ὑπῆγες εἰς τȣ̀ς ἀγρίȣς ἀνθρώπȣς, εἶδες τὸ πρόσωπόν μȣ γραμμένον εἰς τὸν ςόλον· ϗ ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε· ϗ πῶς λέγεται τὸ ὄνομά σου; καὶ αὐτὸς εἶπεν· ἐγὼ εἶμαι ὁ Σόνεγχος ὁ Βασιλεὺς, ὁποῦ ποτὲ καιρὸν ἐπῆρα ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ ἀπὸ τὴν ἔπαρσίν μȣ ἐπῆγα εἰς τὴν ἄκρην τῆς Γῆς· καὶ ἠθέλησα νὰ ὑπάγω εἰς τὸν Παράδεισον, καὶ οἱ ἄγριοι ἄνθρωποι ἐξέβησαν κατεπάνω μȣ, ϗ μὲ ἐθανάτωσαν, μὲ ὅλον μου τὸ φȣσᾶτον. ϗ ἦλθαν οἱ Δαίμονες ϗ μὲ ἤφεραν ἐδῶ δεμένον, καὶ κολάζομαι ἀπὸ τὴν ἀγνωσίαν μου. ϗ φυλάγȣ καὶ ἐσὺ Ἀλέξανδρε νὰ μὴν ὑψωθῆς πολλὰ καὶ σὲ φέρȣν ἐδῶ δεμένον. ϗ ἐδιάβη ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὴν μέσην τȣ, καὶ πηγαίνωντας ηὗρε τὸν πενθεράντȣ τὸν Δάρειον τὸν Βασιλέα τῆς Περσίας, ϗ εἶδέ τον ὁ Δάρειος, ϗ ἔκλαυσε, καὶ ἀναςενάζωντας ἐλάλησε

κ̀ εἶπεν. ὦ φρονιμώτατε Ἀλέξανδρε, κ̀ ἐσὺ ἐφυλακώθης μετ' ἐμᾶς; καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἀπεκρίθη, δὲν ἦλθα νὰ εἶμαι μετ' ἐσᾶς, μόνον εἶχα ςράταν κ̀ ἦλθα νὰ σᾶς ἰδῶ. κ̀ ὁ Δάρειος εἶπε· φρονιμώτατε Ἀλέξανδρε, ἐπειδὴ εἶσαι μὲ τὸν Θεὸν τοῦ Οὐρανοῦ κ̀ τῆς Γῆς, κ̀ ἔχεις τον βοηθὸν, θέλεις μάθει κ̀ ἄλλο ὁποῦ δὲν ἠξεύρεις, ἔλα κοντάμυ νὰ σῦ εἰπῶ. κ̀ ἐπῆγε κοντάσυ, κ̀ λέγει τῦ. αὐτῦ ὁπῦ ὑπάγεις εἰς τὴν Βασίλισσαν τὴν Κανδάκην, ἔχει τὸ πρόσωπόν συ ἰςορισμένον. καὶ θέλει σὲ γνωρίσει· ἀμὴ σύρε κ̀ μὴν ἀργεῖς ἐκεῖ, ὅτι ὁ Θεὸς ὁπῦ παρακαλεῖς θέλει σὲ εὐγάλει ἀπὸ τὰ χέρια της. κ̀ πάλιν ἐδάκρυσεν ὁ Δάρειος, καὶ εἶπεν· Υἱέ μυ Ἀλέξανδρε τὸ Βασίλειον τῆς Περσίας πῶς ςέκεται; κ̀ τὴν γλυκυτάτην μου θυγατέρα Ῥοξάνδραν πῶς τὴν ἔχεις; κ̀ ὁ Ἀλέξανδρος εἶπεν· ἡ θυγατέρα συ βασιλεύει τὸν Κόσμον ὅλον τὴν σήμερον μετ' ἐμένα. καὶ ὁ Δάρειος τῦ εἶπε. σύρε παρεμπρὸς νὰ ἰδῇς κ̀ τὸν Πόρον τὸν Βασιλέα τῆς Ἰνδίας. καὶ βλέπωντάς τον εἶπε. μεγαλώτατε Πόρε μίαν φορὰν ὠνομάζοσυν Θεὸς ἐπίγειος, κ̀ τώρα κολάζεσαι ὡς

ἄτυ

ἄτυχος ἄνθρωπος; ϗ ὁ Πόρος εἶπεν· ὅσοι βασιλεύϐν τὸν Κόσμον μὲ ὑψηλοφροσύνην, τέτοιας λογῆς τιμωρϐνται, ϗ φύλαγε ϗ ἐσὺ νὰ μὴν ὑψηλοφρονήσῃς, καὶ σὲ φέρϐν ἐδῶ δεμένον αἱ Δαίμονες· ϗ ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε. βέβαια ὅποιος κάμει ἔτζη, ἔτζη λαμβάνει. ϗ παρευθὺς ἐξέβη ἀπὸ τὸ χάος τϐ σπηλαίϐ, ϗ εὔρηκε τὸν Κονταυλέσῃ ὁποῦ ἔκλαιε, καὶ ὠδύρετο εἰς τὴν ἄργητα τϐ Ἀλεξάνδρου. καὶ ὅταν τὸν εἶδεν, ἔδραμε ϗ ἐφίλησέ τον, καὶ εἶπε. τί ἦτον ἡ ἄργητά σϐ αὐθέντη Ἀντίοχε, ϗ μὲ ἐτρόμαξες τόσον, ἐπϐ ἐλόγιασα ὅτι ἐχάθης; ἀμὴ ἀληθινὰ εἶδα τὴν σήμεραν τὸ ῥοιζικὸν τοῦ Ἀλεξάνδρϐ ὁπϐ εὐγῆκες ὑγιὴς ἀπὸ τὸ σπήλαιον. παρακαλῶ σε δεῖξαί μϐ ϗ ἐμένα, τί εἶδες ἐκεῖ μέσα, νὰ τὸ διηγϐμαι ϗ ἐγὼ εἰς τὸν Κόσμον. καὶ τοῦ ἐδιηγήθη καταλεπτῶς, ὅσα εἶδε καὶ ἤκϐσε. ϗ ἐθαύμασεν, ἀκϐωντας τὰ λόγια τϐ Ἀλεξάνδρϐ. ϗ πηγαίνωντας εἰς τὸν δρόμον, ἐθαύμασεν ὁ Ἀλέξανδρος τὰ πωρικὰ εἰς τὰ βϐνὰ ὁπϐ ἐδιάβαιναν. αἱ ἐλαῖαι ἦτον χοντραῖς ὡσὰν κίτρα, τὰ καρίδια ὡσὰν πεπόνια; τὰ ἀπήδια ὡσὰν κολοκίνθια μεγάλα, ὁμοίως

 μοίως

μοίως καὶ τὰ μῆλα, τὰ δὲ λεμόνια ὡσὰν ταγάρια, καὶ ἄλλα πολλὰ παράξενα· κ᾽ ἔφθασεν εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Κανδάκης. καὶ ἡ Βασίλισσα ἡ Κανδάκη, ὡς ἤκουσεν ὅτι ζῆ ὁ Υἱός της, καὶ ἔρχεται, ἐχάρη χαρὰς μεγάλην. διότι ἤκουσε πῶς ἐχάθη ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον, κ᾽ εἶχε μεγάλην λύπην. καὶ ὅταν εἶδε, πῶς ἔρχεται, ἐπῆγε, κ᾽ ἐσυναπάντησέ τον μακρυνά.

Πῶς ἡ Κανδάκη ἐσυνπάντησε τὸν Υἱόν της, κ᾽ τὸν Ἀλέξανδρον.

ΚΑὶ ὅταν εἶδεν ὁ Κονταυλέσης τὴν μητέρα τυ, ἐπέζευσε καὶ ἐπῆρε τὸν Ἀλέξανδρον ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ εἶπε· δέξου μητέρα μου τὸν ἀδελφόν μυ τὸν Ἀντίοχον τὸν Βοϊβόνδα τῦ Ἀλεξάνδρυ· πρῶτα χαιρέτησαι αὐτὸν, κ᾽ ἔπειτα ἐμένα. καὶ αὐτὴ ἐφίλησε καὶ τὺς δύω, καὶ ἐχάρη χαρὰν μεγάλην. κ᾽ ἄρχισε νὰ ἐρωτᾷ τὸν Υἱόν της, πῶς ἔπαθε; καὶ αὐτὸς τῆς ἐδιηγήθη τὰ ὅσα κίνδυνα ἔπαθε. καὶ εἶπε τῆς μητρός τυ· ἐτῦτος ὁ Βοϊβόνδας τῦ Ἀλεξάνδρυ ἐχάρισε τὴν ζωήν μυ, κ᾽ ὅσα κίνδυνα μὲ ηὗραν, ὅλα αὐτὰ μοῦ τὰ ἐδιπλασίασιν εἰς χαρὰν, κ᾽ τὴν γυναῖκά μου

καὶ

ϗ τὴν Θυγατέρα μου, ϗ τὰ πράγματά μου, ὅλα ὅσα μοῦ ἐπῆρεν ὁ Εὐαγρίδης, ὅλα μοῦ δὰ εὔγαλε διπλᾶ, ϗ δέξου τον καὶ αὐτὸν μητέρα μου ὡς τρίτον σου Υἱόν. καὶ ὡς ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ Υἱοῦ της, ἀγκαλίασε τὸν Ἀλέξανδρον, ϗ τὸν ἐφίλησε, καὶ γλυκὰ τοῦ ἐσύντυχε, ϗ τοῦ εἶπε· καλῶς μᾶς ἦλθες τοῦ μεγάλου Βασιλέως Ἀλεξάνδρου, Βοϊβόνδα Ἀντίοχε, καὶ ἐθαύμαζεν ἡ Βασίλισσα. τὴν σήμερον νὰ σὲ ἔχω τρίτον μου Υἱὸν, ὅπου ἔκαμες τοῦ Υἱοῦ μου ϗ ἀδελφοῦ σου τόσον μέγα καλόν. καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐσυκώθη ὡς Ἀποκρισάρης καὶ ἐπροσκύνησέτην, καὶ ἄρχισε νὰ τῆς συντυχαίνη. καὶ ἡ Βασίλισσα ἐστοχάσθη τὰ σημάδια τοῦ προσώπου του, καὶ ἔλεγεν εἰς τὸν νοῦν της· τάχα νὰ εἶναι ἐτοῦτος ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών; καὶ ἐγκαλίαζέτον, ϗ ἐφίλειτον γλυκεῖα, ϗ λέγει του· Ἀντίοχε ἔλα νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὰ παλάτιόν μας νὰ ἰδῆς τὸν πλοῦτον τὸν ἐδικόν μας, καὶ νὰ πάρῃς εἴτι σοῦ ἀρέσει, καὶ νὰ γράψω ϗ Ἐπιστολὴν νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. καὶ ἐπῆρέ τον ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ εἰσέβη μέσα εἰς τὰ παλάτι, ϗ ἔδειξέ του θαύματα πάμπολλα, καὶ παρά-

δεξα πράγματα. Μαργαριτάρια, καὶ πολύτιμα λιθάρια ἀναρίθμητα, καὶ χρυσάφι πολύ· καὶ ἐγύρισέ τον εἰς ὅλον τὸ παλάτι, καὶ εἰσέβει εἰς τὴν κάμαράν της, καὶ εἶπέ του· ἔπαρε ἀπὸ ὅσα εἶδες, εἴτι σοῦ ἀρέσει, ἠγαπημένε Υἱέ μου Ἀλέξανδρε.

Γνώρισις Ἀλεξάνδρου.

ΚΑὶ αὐτὸς εἶπεν· ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀντίοχος, καὶ ἐμπιστευμένος δοῦλος τοῦ Ἀλεξάνδρου. διὰ τί μὲ λέγεις Ἀλέξανδρον; καὶ ἡ Βασίλισσα τοῦ λέγει· ἐγὼ ἐσένα Ἀλέξανδρον σὲ γνωρίζω, καὶ ἔχεις ἀλλαγμένον τὸ ὄνομά σου, ἀμὴ ἐσὺ εἶσαι ὁ ἴδιος. καὶ ἐὰν δὲν πιστεύῃς, ἰδὲ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Ἱστορίας ἐπάνω τῆς κεφαλῆς σου καὶ ἰδὲ τίνος πρόσωπον ὁμοιάζει. καὶ ἐτήρησεν ὁ Ἀλέξανδρος ἐπάνω εἰς τὴν εἰκόνα ὅλα τὰ σημάδια τοῦ προσώπου του, καὶ εἶπε· μὰ τὴν ἀλήθειαν τὸ ἴδιον γραμμένον· ἀμὴ ἐγὼ διατὶ ὁμοιάζω πολλὰ τὸν Ἀλέξανδρον, διὰ τοῦτο μὲ ἀγαπᾷ πολλά. καὶ πολλοὶ αὐθεντάδες μὲ προσκυνοῦν, νομίζοντες. ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἐγὼ τὴν σήμερον ἐγίνηκα Βασίλισσα τοῦ Κόσμου ὅλου, ὅτι τὸν αὐθέντην καὶ Βασιλέα τῆς Οἰκουμένης ὅλης κρατῶ εἰς τὸ

χέ-

χέρι μου. καὶ νὰ ηὕρῃς Ἀλέξανδρε, ὡσὰν ἤθελα, ἔτζι ἔπεσε εἰς τὸ χέρι μου, καὶ γλυτωμὸν δὲν ἔχεις πλέον. καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος τοιαῦτα, ἄρχισε νὰ παραλλάξῃ τὸ πρόσωπόν του λογιαῖς λογιαῖς· καὶ ἄρχισαν νὰ κτυποῦν τὰ ὀδόντιά του, ὡσὰν ἐκεῖνον ὁποῦ τὸν πιάνει τὸ κρύο, καὶ ἔβλεπεν ἄνω καὶ κάτω. καὶ ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν του νὰ τὴν σκοτώσῃ μέσα εἰς τὴν κάμαράν της, καὶ νὰ εὔγῃ ἔξω νὰ καβαλλικεύσῃ νὰ φύγῃ, ἢ νὰ γλυτώσῃ, ἢ νὰ ἀποθάνῃ, παρὰ νὰ ἐντραπιασθῇ. νὰ τὸν σκοτώσουν μέσα εἰς τὸ σπῆτι ὡσὰν γυναῖκα. καὶ ἡ Βασίλισσα εἶδε τὸ πρόσωπόν του, πῶς ἀλλάζει, καὶ ἐφοβήθη ἐπῆγε πρὸς τὴν θύραν νὰ ἐξέβῃ ἔξω, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος τὴν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ εἶπε. δὲν εὐγαίνεις ἐσὺ ἔξω, μόνον ἐδῶ νὰ δώσῃς κακὸν θάνατον, καὶ νὰ εὔγω ἔξω νὰ φονεύσω καὶ τὸν Υἱόν σου, καὶ νὰ ἀποθάνω τιμημένα εἰς τὸ σπαθί μου. καὶ ἡ Βασίλισσα ἀκούωντας τοὺς λόγους τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐζύγωσεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ πιάνωντάς τον καὶ φιλῶντάς τον γλυκά, εἶπέ του· Υἱέ μου Ἀλέξανδρε, καὶ Βασιλεῦ τοῦ Κόσμου ὅλου, μὴ βάνῃς εἰς τὸν νοῦν σου τίποτας νὰ πάθῃς κακὸν ἀπὸ ἐμένα, ὅτι ἐγὼ μήτε τοῦ Υἱοῦ μου, μήτε ἄλλουνοῦ ὁμο-

λογῶ τὴν ὑπόθεσιν, μόνον μὲ τιμὴν πολλὴν, κὴ μὲ δῶρα πολλὰ θέλω σὲ ἀποςείλῃ εἰς τὸ φυσάτον σου. ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ ταῖς ἄγνωσταις γυναῖκες νὰ θανατώσω ἕνα τέτοιον Βασιλέα, κὴ φοβερὸν ἄνθρωπον· ἀλλὰ νὰ σὲ φυλάξω, κὴ νὰ σὲ τιμήσω, κὴ νὰ σὲ ἔχω πάντοτε διὰ Υἱόν μου. ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ νὰ θέλῃ νὰ γένῃ φονέας ὁλουνοῦ τοῦ Κόσμου; ἀπὸ τὸ κεφάλι τὸ ἐδικόν σου εἰρηνεύει ὅλος ὁ Κόσμος τὴν σήμερον, κὴ τίς δύναται νὰ κόψῃ τοῦ Κόσμου ὅλα τὰ κεφάλια; ἔτζη σοῦ φαίνεται, ὅτι εἶμαι ἄγνωστη, ὡσὰν αἱ ἄγνωσται γυναῖκες, κὴ ἐφοβήθης, ὅτι θέλω σὲ θανατώσει; ὁ ἐδικός σου θάνατος ἤθελε ταράξῃ ὅλους τοὺς Βασιλεῖς κὴ αὐθεντάδες ἀπὸ ἀνατολὴν ἕως δύσιν. ὁ Κόσμος ὅλος δὲν ἀξίζει μίαν τρίχαν τῆς κεφαλῆς σου. ἀγάπουν νὰ σὲ εἶχα Υἱὸν, Ἀλέξανδρε, κὴ μετ' ἐσένα νὰ ἤθελα ὠνομαθῇ τοῦ Κόσμου ὅλου Βασίλισσα. ἤξευρε ἀκόμι Ἀλέξανδρε. ὅτι ὡσὰν ἐγκαρδιακή σου μητέρα θέλω σὲ ὀνειδίσει, κὴ μὴ τὸ πικραθῇς. λέγω κὴ παραγγέλω σου, ἀπὸ τὴν σήμερον πλέον κατεπετήδης κὴ Ἀποκρισάρης νὰ μὴ γένῃς· διότι δὲν πρέπει τῆς Βασιλείας σου τὸ κεφάλι νὰ κρέμεται ὡς μίαν τρίχα, νὰ χαθῇς ἄτιμα.

μα. ᾗ ἄκουσον ὅρκον φοβερὸν, ἀπὸ τώρα ᾗ πλέον νὰ μὴν ἔχῃς καμίας λογῆς φόβον, μόνον νὰ εἶσαι χαρούμενος.

Παρηγορία τοῦ Ἀλεξάνδρου.

ΚΑὶ ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς λόγους τῆς Βασίλισσας, ἐθεραπεύθη ἡ καρδία του. ᾗ ἐπροσκύνησέ την· ᾗ εἶπε της. ἀπὸ τὴν σήμερον νὰ σὲ ἔχω ἀντίτυπα τῆς μητρός μου τῆς Ὀλυμπιάδος. ᾗ ἡ Βασίλισσα τὸν ἀγκαλίασε ᾗ τὸν ἐφίλησε, ᾗ ἐπῆρέ τον ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ἐξέβησαν ἔξω, ᾗ αὐτὴν τὴν ὥραν ἔφθασε ᾗ ὁ Υἱός της ὁ Δορυφόρος τζακισμένος ἀπὸ τὴν βίγλαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ᾗ μὲ βίας ἐγλύτωσεν αὐτὸς, ἀμὴ τὸ φουσάτον του ὅλον εἶχε χαθῆ. ᾗ ἔμαθεν ὅτι ὁ Ἀντίοχος ἦλθεν Ἀποκρισάρης εἰς τὴν μητέρα του, ᾗ ἤρχετο μὲ θυμὸν, νὰ τὸν σκοτώσῃ, ᾗ ἡ μητέρα του ἡ Βασίλισσα ἔμαθε τὸν σκοπόν του, ᾗ ἔτρεξε ᾗ ἐσυναπάντησε τὸν Υἱόν της τὸν Δορυφόρον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ παλατίου, ᾗ εἶπέ του· δὲν πρέπει νὰ κάμῃς τέτοιαν δουλείαν Υἱέ μου, διότι ὁ Ἀλέξανδρος τὸν ἀδελφόν σου τὸν ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὸν μέγαν κίνδυνον, καὶ τὴν γυναῖκά του ᾗ τὴν θυγατέρα του, ᾗ ὅλα του τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν,

σίαν, καὶ ἐσειλέ τους εἰς ἡμᾶς ζωντανὸς μὲ τὸν ἠγαπημένον του Ἀποκρισάρην. καὶ πρέπει νὰ τὸν ἔχωμεν φίλον καὶ αὐθέντην, καὶ ἀπὸ ὅσον ἔχομεν νὰ τοῦ χαρίσωμεν πολλὰ, καὶ νὰ τὸν τιμήσωμεν, ὁποῦ μᾶς ἔκαμεν τόσην καλωσύνην. καὶ θέλεις νὰ σκοτώσῃς τὸν ἠγαπημένον του Ἀντίοχον; ἀμὴ τοῦτο μὴ τὸ κάμῃς Υἱέ μου. κάλλιόν μας εἶναι νὰ ἀποθάνωμεν ὅλοι μας, παρὰ νὰ χαθῇ ὁ Ἀποκρισάρης τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὸ ὁσπήτιόν μας. ὁ Δυροφόρος εἶπεν. ἄφησόν με μήτερα μου νὰ σκοτώσω ἕνα ἄνθρωπον τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁποῦ αὐτὸς πολλαῖς χιλιάδες λαὸν μου ἐσκότωσεν, ἀκόμη καὶ τὸν πενθερόν μου τὸν Πῶρον τὸν Βασιλέα τῆς Ἰνδίας. καὶ ὁποῦ ἡ γυναῖκά μου κλαίει μερόνυκτον διὰ τὸν θάνατόν του. καὶ πίστευσόν με, ὅτι ὁ Ἀντίοχος πλέον ζωὴν δὲν ἔχει. Ἀκούοντας ἐτούτους τοὺς λόγους ἡ γυναῖκα τοῦ Κονταυλούση, ἔδραμε, καὶ εἶπε τοῦ Κονταυλούση· ἤξευρε, ὅτι τὸν ἠγαπημένον σου Ἀντίοχον θέλει νὰ τὸν φονεύσῃ ὁ ἀδελφός σου ὁ Δαρυφόρος, καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ Κονταυλούσης, ἔδραμεν εἰς τὸ παλάτι τῆς μητρός του, καὶ ηὗρε τὸν Δορυφόρον ὁποῦ εἶχε τὸ σπαθὶ γυμνὸν, καὶ ἡ μάννα του τὸν ἐκράτει ἀπὸ τὴν μέσην, καὶ ἐπάλευε νὰ μὴ κόψῃ τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ

ὅταν

ὅταν ἔφθασεν ὁ Κονταυλέσης, ἐπῆρε τὸ σπαθὶ ἀπὸ τὸ χέρι τυ, κ) ἐβυλήθη νὰ βαρέση τὸν ἀδελφόν τυ, κ) τὸν ὠνείδισε κ) πολλά. τότε ἡ Βασίλισσα εἰσέβη εἰς τὸ παλάτι, κ) εὔγαλε τὸν Α᾽λέξανδρον· κ) ὡσὰν τὸν εἶδεν ὁ Δορυφόρος, ἐχύθη ἐπάνω τυ μὲ τὸ μπυνιάλιον νὰ τὸν βαρέση. κ) ὁ Α᾽λέξανδρος ἐξεσπάθωσε, κ) εἶπεν· ἤξευρε Δορυφόρε, ὅτι ὁ θάνατός μυ εἶναι θάνατός συ, κ) ὅλυ τῦ γένυςσυ· ὅτι τῶν Μακεδόνων ὁ θάνατος δὲν εἶναι ὡσὰν τὸν ἐδικόν σας, κ) ἂν σκοτώσετε ἐμένα, ὀλίγην ζημίαν θέλετε κάμει τῦ Α᾽λεξάνδρυ, ἀμὴ ὅταν μὲ γυρεύῃ δὲν ἠξεύρω πῦ θέλετε κρυφθῆ. πολλὰ καλὰ ἠξεύρεις πόσυς Βασιλεῖς κ) αὐθεντάδες ἔχει ἕως τὴν σήμερον εἰς τὴν Γῆν χαμένυς. ἀλλὰ ἐὰν τὸ ἤξευρεν ὁ Αὐθέντης μυ ὁ Α᾽λέξανδρος; πῶς ἡ Βασίλισσα ἡ Κανδάκη σκοτώνει τὺς Α᾽ποκρισαρίυς, δὲν μὲ ἤθελε ςείλῃ, μόνον ἀτός τυ ἤρχετο μὲ τὸ φυσάτον τυ. καὶ ἡ Κανδάκη ἐτήρησε πρὸς τὸν Α᾽λέξανδρον, κ) γελῶντας εἶπεν· ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος εἰς τὴν καρδίαν τυ κρύβει τὸν λογισμόν τυ, κ) τὸν φόβον, καὶ μὲ τὴν ἐπιτηδείαν τυ γλῶσσαν λαλεῖ. ὁ Δορυφόρος ἀκέωντας τὺς λόγυς τύτυς, ἐφοβήθη, κ) ἡ Κανδάκη μὲ τὸν Κονταυλέσην ἔβαλαν

τὸν

τὸ Ἀλέξανδρον, καὶ τὸν Δορυφόρον καὶ ἐφιλήθηκαν. καὶ ἐπίασαν ἀγάπην, καὶ φιλίαν μεγάλην, καὶ ἐφιλοδώρησε τὸν Ἀλέξανδρον. καὶ ἡ Κανδάκη ἡ Βασίλισσα ἔδωκε τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸ ςεφάνι της τὸ μεγάλον χρυφὰ, ὅπου ἦτον ἐγκοσμημένον μὲ πολυτίμητα λιθαρόπουλα. καὶ μαργαριτάρια, καὶ εἶπε· δῶσε το ἀπὸ λόγου μου εἰς τὴν γυναῖκά σου καὶ θυγατέρα μου Ῥοξάνδραν, ἀκόμι τοῦ ἔδωκε καὶ τὸ δακτυλίδι της, ὅπου τὸ εἶχε καμωμένον μὲ τέχνην ἀπὸ τέσσαρα λιθαρόπουλα μὲ τὸν Μαγνήτην κλεισμένον· ἔδωκέ του καὶ ἄρματα, ἀπὸ σίδερον τοῦ Ὑακίνθου· καὶ ἡ θήκαις τους ἦτον μὲ τῆς ἀσπίδος τὸ πετζὶ κολλημέναις. ἔδωκέ του καὶ ἄλογον ἄσπρον ἀρματωμένον ἀράπικον, καὶ ἡ σέλα του ἦτον χρυσῆ. ἐχάρισέ του καὶ περικεφαλαίαν θαυμαςὴν ὡσὰν ἀετὸν καμωμένην, καὶ εἰς τὸ ποδάρι τοῦ αὐτοῦ ἦτον γραμμένα τοιαῦτα γράμματα. Ἀλέξανδρος ὁ Βασιλεὺς τοῦ Κόσμου, Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ μέγας, καὶ ὁ Βασιλεὺς Ἀνατολῆς καὶ δύσεως.

Λόγοι Κανδάκης.

ΚΑὶ λέγει του ἡ Κανδάκη τοῦ Ἀλεξάνδρου λόγια νουθετικά· τέκνον Υἱέ μου καταπατητὴς νὰ μὴ γένῃς ποτὲ, καὶ νὰ

μὴν

μὴν πιστευθῇς τινὰ, κ̀ κακοπέσεις ἀπὸ τὴν σήμερον, κ̀ ἔδωκέ τȣ δόσιμον δέκα χρόνων, κ̀ αὐτὸς δὲν ἤθελεν. ἀμὴ ἔλεγεν· ἐγὼ θέλω παρακαλέσει τὸν Ἀλέξανδρον, κ̀ θέλει σᾶς τὸ χαρίσει. καὶ ἡ Βασίλισσα τȣ εἶπε κρυφά. ἐὰν τὸ ἀφήσῃς, θέλȣν σὲ γνωρίσει, μόνον ἔπαρέ το, κ̀ ἔχε πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην κ̀ ἐπίασέ κ̀ ἐφίλησέ τον, κ̀ ἔκλαυσε πικρῶς, κ̀ εἶπεν. ἐχαίρομȣν Ἀλέξανδρε νὰ σὲ εἶχα Υἱόν μȣ νὰ ἐβασίλευα τὸν Κόσμον ὅλον μετ' ἐσένα. κ̀ ἐξέβαλέ τον μὲ τιμὴν μεγάλην, κ̀ μὲ τȣ̀ς δύω Υἱȣ́ς της ἀντάμα, κ̀ τὸν ἐπῆγαν ἕως τὸ κονάκι· κ̀ ἡ βίγλαις του ἀκαρτερȣ̃σαν· κ̀ ὅταν τὸν εἶδαν, ἐπέζευσαν, κ̀ ἐπροσκύνησάν τον. κ̀ τότε ὁ Ἀλέξανδρος ἐγύρισε κ̀ εἶπε πρὸς τὸν Κονταυλάσῃ, κ̀ τὸν Δορυφόρον· νὰ ἠξεύρετε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν ἤκȣσαν τὸν λόγον τȣ̃ Ἀλεξάνδρȣ, ἀπέμειναν ὡσὰν νεκροί, κ̀ εἶπαν· ἐπειδὴ εἶσαι ὁ Ἀλέξανδρος, ἡμεῖς εἴμεθεν ἀποθαμένοι. καὶ ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε· μὴν ἔχετε φόβον, ὅτι διὰ τὴν τιμὴν ὁπȣ̃ μȣ̃ ἔκαμεν ἡ μητέρα σας, καὶ τὴν ἀγάπην ὁπȣ̃ ἔδειξεν εἰς ἐμένα, ἐγὼ δὲν τὴν ἀλησμονῶ. κ̀ ἐσᾶς ἀπὸ τὴν σήμερον νὰ σᾶς ἔχω ἐγκαρδιακȣ̀ς ἀδελφȣ́ς. κ̀ ἔδω-

ἔδωκέ τους δῶρα πολλὰ, καὶ μὲ τιμὴν τοὺς ἀπέστειλεν ὀπίσω εἰς τὴν μητέρα τους.

Λόγοι τῶν φίλων.

ΚΑὶ ὁ Πτολεμαῖος, καὶ ὁ Φιλόνης, καὶ ὁ Ἀντίοχος ἄρχισαν νὰ λέγουν πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον τοιαῦτα λόγια: Βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, διὰ τί ἀτός σου βάνεις τὴν ζωήν σου νὰ χαθῇς; καὶ θέλεις νὰ ἀνακατώσῃς τὸν Κόσμον ὅλον, καὶ βάνεις τὸ κεφάλι σου τοῦ χαμοῦ, νὰ ἀποθάνῃς ἄδικα, καὶ ἡμᾶς ὅλους νὰ μᾶς ἀφήσῃς εἰς τὸν ξένον τόπον νὰ χαθοῦμεν, μὰ παρακαλοῦμεν τὴν Βασιλείαν σου ἐτοῦτο πλέον νὰ μὴν τὸ κάμῃς. ἡμεῖς ὅλον τὸν Κόσμον ἐπήραμεν, καὶ πλέον ἄλλος τόπος δὲν ἀπέμεινε. καὶ πρόσαξε, ἂν ὁρίσῃς νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Περσίαν. καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος τοιαῦτα λόγια, ἐπρόσαξε νὰ σηκωθῇ τὸ φουσάτον του διὰ νὰ πηγαίνουν εἰς τὴν Περσίαν.

Πῶς ὁ Ἀλέξανδρος ἐμπῆκεν εἰς τὴν θάλασσαν.

ΚΑὶ περιπατῶντας διὰ νὰ πηγαίνουν εἰς τὴν Περσίαν, ἔφθασαν εἰς μίαν παραθαλασσίαν, καὶ ἐβουλήθη ὁ Ἀλέξανδρος νὰ ἔμπῃ μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ

διὰ νὰ ἰδῇ τί εἶναι εἰς τὸν πάτον της. ϗ εὐθὺς ἐπρόσαξε τὸν Ἀντίοχον νὰ πηγαίνῃ εἰς ἕνα κάστρον ὁποῦ ἦταν ἐκεῖ συμμά, διὰ νὰ εἰπῇ νὰ φτιάσουν μίαν κασέλαν ἀπὸ κρισάλλι, ϗ νὰ τοῦ τὴν φέρῃ. καὶ ἐπῆγεν ὁ Ἀντίοχος ϗ τὴν ἔφερε. ϗ τὴν ἐπῆρεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἐμπῆκεν εἰς ἕνα καράβι μαζὶ μὲ μερικοὺς Μεγιστάνους, ϗ ἐπῆγαν εἰς τὴν μέσην τῆς θαλάσσης· ϗ ἐκεῖ ἐμπῆκεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν κρισαλλένια κασέλα, ϗ ἐπρόσαξε νὰ τὸν ἀπολύσουν μέσα εἰς τὴν θάλασσαν μὲ χοινία, ϗ τοὺς εἶπεν· ὁπόταν ταράξω τὰ χοινία. νὰ μὲ τραβίσετε ἔξω. ϗ οὕτω τὸν ἀπόλησαν μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, ϗ ἐπῆγε εἰς τὸν πάτον, ϗ ἐκεῖ εἶδεν ἕνα ὀψάριον μέγα, ϗ μακρὺ ὁποῦ ἀπερνοῦσε, ϗ ἐσάθη ϗ τὸ ἐκοίταξε. ϗ ἀπέρασαν εἰκοσιτέσσαρες ὥραις, καὶ ἀκόμι ἡ οὐρά του δὲν εἶχε φανεῖ. ϗ ἐθαύμαξεν εἰς αὐτό. εἶδε πολέμους ὁποῦ ἔκαναν τὰ ὀψάρια ἀναμεταξύ τους, ϗ ἐκτυποῦνταν ὅλα μὲ ταῖς ὀραῖς τους, καὶ εἶπεν· ἰδὲ ὁποῦ ὡς ϗ τὰ ὀψάρια πολεμοῦν ἀναμέσον τους ὥσὰν τοὺς ἀνθρώπους. ϗ ἐκείνην τὴν ὥραν ἦλθε ἕνα ψάρι μέγα ὥσπερ ἕνα μεγάλον Βουβάλι ϗ ἐκτύπησε τὴν κασέλα ϗ ἐτάραξε. ϗ ὥσὰν ἴδαν ἐκεῖνοι

ὁπῦ ἦτον εἰς τὸ καράβι, ὅτι ἐταράχθησαν τὰ χονία, τὸν ἐτράβισαν καὶ τὸν ἔγαλαν ἔξω· κὴ ἐκακοφάνη πολλὰ τῦ Ἀλεξάνδρυ, ὁπῦ δὲν τὸν ἄφησαν νὰ ἀποῖδῆ τὸν πόλεμον τῶν ὀψαρίων, καὶ τὺς ὠνείδισε, κὴ ἐπρόσαξε νὰ κάμουν πανιὰ διὰ νὰ παγαίνουν εἰς τὸ φυσάτον· καὶ ὁπόταν εὐγῆκεν ἔξω, ἐδιηγήθη ὁλωνῶν ἐκεῖνα ὁπῦ εἶδε μέσα εἰς τὴν θάλασσαν.

Πῶς ἐπῆγεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Περσίαν.

ἈΠὸ ἐκεῖ δὲ ἐσύκώθη μὲ ὅλον τυ τὸ φυσάτον, κὴ ἦλθε κὴ ἐμπῆκεν εἰς τὴν Περσίαν, κὴ τὸν ἐδέχθη ἡ Ῥοξάνδρα μὲ μεγάλαις τιμαῖς κὴ χαραῖς. καὶ ἐκεῖ ἔκαμεν ὁ Ἀλέξανδρος μεγάλαις φιλίαις τῶν φυσάτων τυ, κὴ πολλαῖς δωρεαῖς τὺς ἔδωκε. κὴ ἔκαμεν ὁ Ἀλέξανδρος μὲ τὴν Ῥοξάνδρα χρόνον ἕνα μὲ μεγάλαις χαραῖς, κὴ μετὰ τὸν χρόνον ἐσυκώθη μὲ ὅλην τυ τὴν φαμηλίαν, καὶ τὸ φυσάτον, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Βαβυλῶνα.

Πῶς εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρας εἰς τὸν ὕπνον τυ τὸν Προφήτην Ἱερεμίαν, καὶ εἶπε τὸν θάνατόν τυ.

ΚΑὶ πηγαινάμενος εἰς τὴν Βαβυλῶνα εἰς πρῶτον κονάκι, εἶδεν ὁ Ἀλέ-

λέ-

λέξανδρος τὸν Προφήτην Γερεμίαν εἰς τὸν ὕπνον του, καὶ τοῦ εἶπεν· ἑτοιμά σου Αλέξανδρε νὰ ἔθῃς εἰς τὸν ἑτοιμασμένον σου τόπον, διατὶ ἐπληρώθησαν αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς σου· καὶ ἀπὸ φίλους σου θέλεις λάβει θάνατον, νὰ ςραφῇς εἰς τὴν Γῆν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπλάσθης, καὶ εὕρε εἰς τὴν Βαβυλῶνα νὰ διορθώσῃς τὸ Βασίλειόν σου, καὶ τὰ φυσάτα σου. καὶ ὡσὰν ἐτελείωσε τοὺς λόγους τούτους ὁ Προφήτης Γερεμίας, ἔγινεν ἄφαντος· καὶ ὁ Αλέξανδρος αὐτὴν τὴν ὥραν ἐξύπνησε. καὶ ἔγινεν ἐξεςηκὼς, καὶ ἔχασε τὸν νοῦν του ἐκεῖ εἰς τὸ ςρῶμα ἀπὸ τὸ ὅραμα ὁποῦ εἶδε. καὶ ἐσάλευσεν ἡ καρδία του, καὶ ἄρχισε, καὶ ἔκλαιε, καὶ ἀναςέναζε, καὶ ὠδύρετο. καὶ ἀπέρασε τὴν νύκτα ἐκείνην ἀπαρηγόρητος μὲ μεγάλην πίκραν. καὶ ὅταν ἔγινεν ἡ ἡμέρα, πάλιν ἐκαβαλλίκευσε καὶ ἐκίνησε· καὶ ἦτον εἰς ὅλην τὴν ςράταν ὡσὰν ἕνας ἄνθρωπος ὁποῦ ἔχει ἀπόφασιν νὰ λάβῃ θάνατον. οὕτως ἤρχετο, καὶ ἐνθυμούμενος τὸν θάνατον ἦτον πάντοτε λυπημένος. καὶ ἔφθασεν εἰς ἕνα κάμπον θαυμαςὸν, ὁποῦ λέγεται Αὐσῖτιδα ἐκεῖ ὁποῦ ἔζησεν ὁ δίκαιος Ἰώβ, καὶ ἄρισεν ὁ Αλέξανδρος, καὶ ἐτέντωσε τὸ φυσάτον του ὅλον εἰς τὸν κάμπον.

Καὶ οἱ Βασιλεῖς καὶ οἱ Μεγιςᾶνοι βλέπου-

ποντες τὸν Ἀλέξανδρον ἔτζι πικραμένον, ἠθέλησαν νὰ τὸν καλοκαρδίσουν, κ᾽ νὰ γυρίσουν τὴν καρδίαν του εἰς χαράν. κ᾽ ἔβαλαν τὸ φυσάτον κ᾽ ὁρμηνεύθη, κ᾽ τὸ ἀνέβασαν εἰς ἕνα ὑψηλὸν βουνὶ, ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν μέσην τοῦ κάμπου, κ᾽ ἐσυμβουλεύθησαν νὰ εἰποῦν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐτοῦτα.

Ὑψηλότατε Βασιλεῦ, διὰ τί τόσην θλῖψιν, κ᾽ κακὴν καρδίαν ἔχεις μέσα εἰς τὸ σπλάγχνος σου; ἰδὲς πόσοι ἄνθρωποι εἶναι ὁποῦ σὲ ἀκολουθοῦν, κ᾽ εἶσαι ὅλουνῶν αὐθέντης, κ᾽ ὅλου τοῦ Κόσμου Βασιλεὺς, κ᾽ πρέπει νὰ χαίρεσαι, κ᾽ νὰ χαίρεται κ᾽ ὁ λαός ἀντάμα μὲ ἐσένα. κ᾽ ἐχάρη ὀλίγον ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὰ παιγνίδια ὁποῦ ἔκανε τὸ φυσάτον του, καὶ ἐσηκώθη ἀπὸ αὐτὸν τὸν κάμπον, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα.

Πῶς ἔκαμεν ὁ Ἀλέξανδρος φιλίαις, κ᾽ πῶς ἤφερε λιζάτον, κ᾽ πῶς ἦλθε καὶ ὁ διδάσκαλός του.

Κ Αὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔκαμεν ὁ Ἀλέξανδρος φιλίαις πολλαῖς εἰς τοὺς Βασιλεῖς κ᾽ αὐθεντάδες, ὁποῦ ἦσαν μαζύ του, κ᾽ εἰς ὅλα τὰ φυσάτα του. κ᾽ αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἦλθαν ἀπὸ τὸν τόπον τῆς ἀνατολῆς, κ᾽ τῆς δύσεως, κ᾽ ἀπὸ τοῦ Βορέως

ρέως τὰ μέρη, καὶ τοῦ Νότου, καὶ ἀπὸ τὰ νη-
σία τῆς θαλάσσης, ὅλοι οἱ αὐθεντάδες,
καὶ ἤφεραν πολλῶν χρόνων χαράτζιον, καὶ
δῶρα πολλὰ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. καὶ ἦλ-
θε καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ὁ Διδάσκαλός του ἀ-
πὸ τὴν μητέρα του τὴν Ὀλυμπιάδα· καὶ
ὅταν τὸν εἶδεν, ὁ Ἀλέξανδρος, ἐχάρη,
καὶ ἐφίλησέ τον, καὶ ἔσβεσεν εὐθὺς ἡ πίκ-
ρα ἀπὸ τὴν καρδίαν του, καὶ εἶπε· καλῶς
μᾶς ἦλθες πολύτιμον κεφάλι, ὁποῦ λάμ-
πεις ὡσὰν ὁ ἥλιος ἀνάμεσα εἰς τοὺς Ἕλ-
ληνας, ὁποῦ οἱ διδάσκαλοι ὅλοι τῆς Αἰ-
γύπτου ἐθαύμασαν εἰς τὰ ποιήματά σου,
εἰπέ μας, ἠγαπημένε διδάσκαλε, πῶς
εἶναι ἡ Δύσις; πῶς εὑρίσκεται ὁ Κόσμος
ἐκεῖνος; καὶ τῆς Μακεδονίας τὸ Βασίλειον,
πῶς ἀναπαύεται; καὶ πῶς εἶναι ἡ μητέρα
μου ἡ Ὀλυμπιάδα ἡ Βασίλισσα; καὶ πῶς
ἀκούεται εἰς τὸν Κόσμον ἐκεῖνος διὰ ἐμέ-
να, ὁποῦ ἐπῆγα εἰς τὴν ἄκραν τοῦ Κόσ-
μου, καὶ κοντὰ εἰς τὸν Παράδεισον ἔφθα-
σα; καὶ διὰ τοὺς μακάρους ὁποῦ μοῦ ἔλεγες
εἰς τὰ βιβλία σου τοὺς φρονίμους, ἐσέβηκα
εἰς τὸ νησί τους ἀτός μου, καὶ εἶπέ μου ὁ Εὐ-
κλήνθης ὁ Βασιλεὺς τῶν μακάρων, ὅτι οἱ
Θεοὶ τῶν Ἑλλήνων δὲν εἶναι ἐκεῖ οἱ ψυ-
χαί του, ἀμὴ εἰς τὰ καταχθόνια τοῦ Ἅ-
δου κολάζονται· καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀριστο-

τέλης, ὅσα ἔλεγεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἐξέστη καὶ ἔφριξε, καὶ εἶπεν· εὐχαριστῶ τοὺς Θεοὺς ὁποῦ ἤκουσα τὰ γλυκά σου λόγια, καὶ εἶδα τὸ ὡραιότατόν σου πρόσωπον μεγαλώτατε Βασιλεῦ τοῦ Κόσμου, ὁποῦ ὅλη ἡ Οἰκουμένη χαίρεται, καὶ εἰρηνεύει διὰ μέσου σου, καὶ ἡ μητέρα σου χαίρεται ἀκούοντας ταῖς ἀνδραγαθίαις σου καὶ τὴν ὑγείαν σου, βασιλεύει εἰρηνικὰ εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἔχει μεγάλον πόνον εἰς τὴν καρδίαν της διὰ νὰ σὲ ἰδῇ ἀντάμα μὲ τὴν νύμφην της τὴν Ῥοξάνδραν, νὰ παρηγορηθῇ ἡ καρδία της.

Καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος διὰ τὸν πόνον τῆς μητρός του, ἔκλαυσε πικρά. καὶ ἐπῆρε τὸν Ἀριστοτέλην ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ἐπῆγε, καὶ ἐκάθισαν εἰς τὸ γεῦμα, καὶ οἱ αὐθεντάδες καὶ οἱ Μαγιστάνοι ὅλοι ἦλθαν καὶ ἐκάθισαν μὲ τὴν τάξιν τους. καὶ τὸν Ἀριστοτέλην τὴν Διδάσκαλόν του, καὶ τὸν Λαοπετοῦση τὸν Υἱὸν τοῦ Πολυκραζοῦση, ὁποῦ τὸν ἠγάπα πολλά, τοὺς ἔβαλεν εἰς τὴν Βασιλικὴν τράπεζαν, καὶ ὅταν ἐτελείωσε τὸ γεῦμα, ἐσηκώθη ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ ἔφερε δῶρα πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον.

Τί δῶρα ἔφερεν ὁ Ἀριστοτέλης ἀπὸ τὴν Ὀλυμπιάδα.

Ἔστειλεν ἡ Ὀλυμπιάδα ἡ μητέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου στέμμα μέγα πολύτιμον τῆς Βασίλισσας Ῥοξάνδρας, καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἄλλο στέμμα φοβερὸν, καὶ δύω ἐπανωφόρια, τὸ ἕνα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ τὸ ἄλλο τῆς Ῥοξάνδρας, μὲ χρυσομάργαρον. καὶ δύω ἄτια ἄσπρα χρυσοσελωμένα, καὶ ἄλλα ἑκατὸν ἄλογα διαλεκτά. καὶ δακτυλίδια δύω ἐγκοσμημένα μὲ ἀτίμηταις πέτραις, καὶ Ἐπιστολὴν ὁποῦ ἔγραφε ταῦτα.

Ἐπιστολὴ Ὀλυμπιάδος πρὸς πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον.

Ἐκ τῆς Ὀλυμπιάδος τῆς Βασίλισσας εἰς τὸν Γλυκύτατόν μου Υἱὸν Ἀλέξανδρον χαίρειν. ἂς ἠξεύρῃς Υἱέ μου Ἀλέξανδρε. ὅτι ἀφόντης ἐχωρίσθηκα ἀπὸ τὴν Βασιλείαν σου εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἡ καρδία μου δὲν ἐχάρη ποτέ· ἀμὴ πάντοτε εἶναι θλιμμένη. καὶ μήτε τὸ Βασίλειον, μήτε ἡ αὐθεντεία μὲ εὐφραίνει, μὲ τὸ νὰ λείπῃς ἀπὸ κοντά μου, καὶ δὲν σὲ βλέπω· καὶ παρακαλῶ τὴν Βασιλείαν σου, ἢ κοπίασαι καὶ ἔλα ἐδῶ, ἢ ὅρισαι νὰ ἔλθω ἐγὼ αὐτοῦ· ὅτι ἐθλίφθηκεν ἡ καρδία μου ἀπὸ τὸν πόνον σου· καὶ ἂν δὲν σὲ ἰδῶ, θέλω

ἀποθάνει ἀπὸ τ' πόνου μου. καὶ ἀνεγίνωσκε τὴν Ἐπιςολὴν ὁ Ἀριςοτέλης, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐκάθετο εἰς ἕνα θρόνον ὁποῦ εἶχε βήματα δώδεκα ἐγκοσμημένος, ὁ ὁποῖος ἦτον τοῦ Πόρου τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰνδίας. καὶ ἀκούωντας τὴν Ἐπιςολὴν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ καὶ οἱ φίλοι του, ἔκλαιαν μικροὶ μεγάλοι: καὶ αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἔκλεψεν ἕνας ἄνθρωπος ἕνα κανάτι χρυσὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ τὸ εἶπαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ αὐτὸς εἶπεν, ὅπου καὶ ἂν φανῇ τὸ κανάτι, καὶ εἴτις τὸ ἰδῇ, θέλει εἰπεῖ, ὅτι τὸ κανάτι εἶναι τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ὄχι ἐκείνου ὁποῦ τὸ βαςᾷ· καὶ ἐζύγωσεν ὁ Ἀριςοτέλης, καὶ εἶπε τοῦ Ἀλεξάνδρου. θαυμάζω εἰς ταῖς ἀνδραγαθίαις, καὶ δουλείαις ὁποῦ ἔκαμες, ὁποῦ εἰς ὅλον τὸν Κόσμον ἄλλον καιρὸν δὲν ἐγίνηκαν, οὐδὲ θέλουν γένει, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε· τρία καλὰ πράγματα ἦσαν ἐμένα ἀντάμα. πρῶτον καλὸν χαιρέτημα. δεύτερον νὰ λέγω ἀλήθειαν, καὶ ἀπὸ τὸν λόγον μου νὰ μὴν εὐγαίνω· καὶ τρίτον ἡ κρίσις μου νὰ εἶναι δικαία εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ νὰ πιςεύω καὶ τὸν Θεὸν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς.

Λόγοι Ἀλεξάνδρου.

Καὶ ἄρχισεν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ δείχνη τοῦ Ἀριςοτέλους, ὅσα ἔκαμεν

εἰς

εἰς τὸν Κόσμον, καὶ πόσους Βασιλεῖς ἐσκότωσε. καὶ ἀκούωντας ὁ Ἀριστοτέλης ἔφριξε, καὶ ἐθαύμασε· καὶ πάλιν ἠρώτησε τὸν Ἀλέξανδρον· τὸ μάλαμα καὶ τὸν πλοῦτον, ὁποῦ ἐπῆρες ἀπὸ ὅλον τὸν Κόσμον, ποῦ τὰ ἔχεις; καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐτήρησε πρὸς τοὺς αὐθεντάδες, ὁποῦ ἦσαν ἐκεῖ, καὶ εἶπέ του· οἱ ἠγαπημένοι μου σύντροφοι, καὶ ὁ Λαὸς εἶναι τὸ μάλαμα, καὶ ὁ πλοῦτός μου, καὶ ὁ Ἀριστοτέλης εἶπεν ἰδὲς αὐθέντη Ἀλέξανδρε, καὶ ἐνθυμήσου νὰ κάμῃς παιδίον. καὶ ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε. δὲν σᾶς ἀφίνω ἐγὼ παιδίον εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἀμὴ θέλω σᾶς ἀφήσει τιμὴν μεγάλην καὶ δόξαν, καὶ εἰς τὰ Βασίλεια τοῦ Κόσμου νὰ ἦστε πρῶτοι· καὶ ὡσὰν ἀποθάνω, νὰ μὲ ἐνθυμᾶσθε εἰς ὅλην τὴν ζωήν σας, εἰς τὰ καλὰ ὁποῦ σᾶς ἔκαμα. καὶ αὐτὴν τὴν ὥραν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος ἕνα Πέρσην γέροντα Μεγιστάνον, ὁποῦ ἔβαφε τοῦ γένειά του μὲ βαφὴν, διὰ νὰ φαίνεται νέος, καὶ λέγει του· ὦ ἠγαπημένε μου Μελυκράσυρε, εἰπέ μου αὐτοῦ, ἂν ἔκανε τίποτες καλὸν ἡ βαφὴ, καὶ ἂν δυναμώνουν τὰ γένειά σου, ἂς τὰ ἔβαφες, ἀμὴ νὰ χάνῃς τὴν βαφὴν ἔτζι ἀνωφέλευτα; καὶ μάλιστα δὲν φοβᾶσαι, μήπως ἀποθάνῃς ἔξαφνα, καὶ τότε ἠξεύρωντας πῶς εἶσουν γέρων, ἀπόθανες νέος. καὶ θέ-

θέλων σὲ γελάσει πολλοί; ϰ λέγωντας ταῦτα ὁ Ἀλέξανδρος ἐγέλασε πολύ. ἦτον ἐκεῖ ϰ ἄλλος ἕνας ἄνθρωπος μέγας εἰς τὸ κορμὶ, ὀνόματι Ἀλέξανδρος, σκιαζάρης κατὰ πολλὰ, ϰ εἰς κάθε πόλεμον ἔφευγε, ϰ εἶπέ του ὁ Ἀλέξανδρος· ὦ ἄνθρωπε, ἐντροπὴ εἶναι νὰ ἔχῃς τέτοιον ὄνομα, ϰ νὰ φεύγῃς ἀπὸ τὸν πόλεμον· ἢ μιμήσου τὸν Ἀλέξανδρον, ἢ ἄλλαξε τὸ ὄνομά σου. ϰ ἀκούοντες οἱ ἄρχοντες ἐγέλασαν, ϰ διὰ αὐτὸν πολλά. ϰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἔφεραν τοῦ Ἀλεξάνδρου τρεῖς χιλιάδες κλέπταις, ὁποῦ ἐχαλοῦσαν τὸν Κόσμον, ϰ εἶπαν τοῦ Ἀλεξάνδρου· ὥρισαι νὰ τοὺς κρεμάσουν. ϰ ἀπεκρίθη ὁ Ἀλέξανδρος· ἀφ᾽ οὗ εἴδαν τὸ πρόσωπόν μου δὲν χαίνεται τινὰς ἀπὸ αὐτούς. τῶν κριτάδων ἐδόθη νὰ χαλοῦν τοὺς ἀνθρώπους, ϰ τῶν Βασιλέων ἐδόθη νὰ τοὺς ἐλεημονοῦν, ϰ νὰ τοὺς συμπαθοῦν. ϰ ὥρισε νὰ τοὺς ἐλευθερώσουν, ϰ ἔκαμέ τους κυνηγούς. καὶ αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἔφεράν του ἕνα ἄνθρωπον ἀπὸ ἀπὸ τὴν Ἰνδίαν, ϰ ἔλεγεν· ὅτι τέτοιος τοξότης εἶναι, ὁποῦ ἀπὸ τὴν μέσην τοῦ δακτυλιδίου, διαβαίνει τὴν σαΐταν, ϰ εἶπέ του ὁ Ἀλέξανδρος νὰ τοξεύσῃ, ϰ αὐτὸς δὲν ἠθέλησε νὰ πιάσῃ τὸ δοξάρι· ϰ ὠργίσθη κατ᾽ αὐτοῦ, ϰ ὥρισε νὰ τὸν κρεμάσουν· ϰ πηγαίνοντας, εἶπάν του· διατί ἀπὸ

μίαν

μίαν τοξείαν χάνεις τ̃ ζωήν σου; καὶ αὐτὸς εἶπεν· ἔχω δέκα ἡμέρας ὁπȣ̃ δὲν ἐπίασα τὸ δοξάρι, καὶ διὰ τοῦτο ἐσκιάχθηκα ὀμπρὸς εἰς τὸν Βασιλέα νὰ μὴν ἀςοχήσω, καὶ χάσω τὴν τιμήν μου. καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος τὸν ἐλευθέρωσε, καὶ εἰς μεγάλην τιμὴν τὸν ἀξίωσε. καὶ αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἦλθεν ἕνας ἄνθρωπος πτωχὸς συμμὰ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ λέγει του. Βασιλεῦ ὑψηλότατε, θυγατέρα ἔχω μονογενῆ, καὶ τίποτας δὲν ἔχω νὰ τὴν ὑπανδρεύσω, καὶ βοήθησαί με, ὅτι ὁρίσῃς· καὶ ὥρισε καὶ ἔδωκέ του χίλια τάλαντα· καὶ εἶπεν ὁ πτωχός. πολλὰ μοῦ ἔδωκες Βασιλεῦ, καὶ αὐτὸς εἶπε. τῶν Βασιλέων τὰ δῶρα πάντοτε πολλὰ πρέπει νὰ εἶναι.

Πῶς ἐφιλοδώρησε καὶ ἐτίμησε τὸν Διδάσκαλόν του τὸν Ἀριςοτέλην.

ΚΑὶ μετὰ ταῦτα ἐκάλεσε τὸν Διδάσκαλόν του τὸν Ἀριςοτέλην, καὶ ἐφιλοδώρησέ τον, καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ ςέμμα τοῦ Πόρου τοῦ Βασιλέως, καὶ τὸ ἐπανωφόρι, καὶ δέκα χιλιάδες τάλαντα χρυσᾶ, καὶ τριάκονταμόδια μαργαριτάρι, καὶ τὸν ἔκαμε Βασιλοπάτορα εἰς ὅλους τοὺς Βασιλεῖς. καὶ τὸν ἔςειλεν εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἔδω-

κίν τȣ ϰ̀ Ἐπιςολὴν πρὸς τὴν μητέρατου τὴν Ὀλυμπιάδα. τῆς ὁποίας ἔγραφε τὰ ὅσα ἐπεριπάτησε, ϰ̀ τὰ ὅσα εἶδε· ϰαὶ τῆς ἔςειλε ϰ̀ δῶρα ἄμετρα· ϰαὶ ἐδιάβη ὁ Ἀριςοτέλης εἰς τὴν Μακεδονίαν, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἔμεινεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα μὲ τὴν Ῥοξάνδραν, ϰ̀ μὲ ὅλα τȣ τὰ φυσάτα διὰ νὰ ἀναπαυθῦν μερικὸν καιρὸν, ϰ̀ ἀλησμόνησε τὴν λύπην τȣ̃ Θανάτȣ, ϰ̀ ἦτον ὅλος χαρὰν νύκτα, ϰ̀ ἡμέραν Μῆνας Ϡρεῖς. ϰ̀ εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν ὁπȣ̃ ἐχαίρετο ἦλθεν ἕνας ἄνθρωπος, ϰ̀ εἶπε τȣ̃ Ἀλεξάνδρȣ, ἐγὼ ἐκυνηγȣ̃σα εἰς τὴν ἄκραν τȣ̃ ποταμȣ̃ τȣ̃ Τίγρι, ϰ̀ εὑρῆκα χρυσάφι πολὺ, ϰ̀ ἂν ὁρίζῃς ἔλα νὰ τὸ ἰδῇς· ϰ̀ ὁ Ἀλέξανδρος γελῶντας εἶπε· τὸ χρυσάφι ὅλον εἶναι εἰς τὸ χέρι τȣ̃ Θεȣ̃, ϰ̀ ἐὰν ἤθελεν ὁ Θεὸς νὰ μᾶς δώσῃ, ἐμένα μȣ̃ τὸ ἔδιδε. μόνον ἐσένα εἶναι, ϰ̀ σύρε νὰ τὸ πάρῃς. ἐγὼ, τȣ̃ ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. ὅσον ἤθελα τὸ ἐπῆρα· ϰ̀ ὅσον ἀπέμεινεν ἔπαρέ το ἡ Βασιλεία σȣ, διότι εἶναι πλῆθος πολύ. ϰ̀ ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος ἐκαβαλλίκευσε, ϰαὶ ἐπῆγε, νὰ τὸ ἰδῇ, ϰαὶ ὡσὰν τὸ εἶδεν ἐθαύμασεν εἰς τὴν ποσότητα ὁπȣ̃ ἦτον. ϰαὶ ἐπρόςαξε τὰ φουσάτα τȣ νὰ τὸ πάρουν, ϰαὶ νὰ τὸ μοιράσουν.

Αἰ-

Αἰτία τῆς φαρμακώσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου.

ΜΙαν τῶν ἡμερῶν ἦλθον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον δύω ἀδελφοὶ νὰ τὸν περικαλέσουν νὰ τοὺς δώσῃ θέλημα διὰ νὰ ὑπάγουν νὰ ἰδοῦν τὴν μητέρα τους. καὶ ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς ἠγάπα πολλὰ, ὅτι τοὺς εἶχε παιδιόθεν κοντά του, καὶ τοὺς εἶχεν ἀναθρέψῃ, καὶ δὲν τοὺς ἄφηνεν νὰ εὔγουν ἀπὸ λόγου του. οἱ ὁποῖοι εἶχαν χρόνους πολλοὺς ὁποῦ δὲν εἶδαν τὴν μητέρα τους· καὶ ἐκείνη πάντα τοὺς ἐμήνουσε νὰ ὑπάγουν νὰ τοὺς ἰδῇ. καὶ αὐτοὶ μὲ τὸ νὰ μὴν τοὺς ἄφηνεν ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἀναχωρήσουν. καὶ βλέπωντας ἡ μητέρα τους, ὅτι μὲ τὸ νὰ τοὺς ἀγαπᾶ ὁ Ἀλέξανδρος, δὲν ὑπήγαιναν νὰ τοὺς ἰδῇ. ἐσοφίσθη ἡ πονηρὰ, καὶ ἔκαμεν ἕνα ἔργον πολλὰ σκληρὸν, καὶ ἀπάνθρωπον. καὶ ἐποίησε γλύκισμα φαρμακωμένον ἡ κατηραμένη, καὶ τὸ ἔβαλε μέσα εἰς ἕνα ἀγγεῖον, καὶ τὸ ἔστειλεν εἰς τοὺς Υἱούς της μὲ μίαν Ἐπιστολὴν, ὁποῦ ἔγραφε τὰ τοιαῦτα.

Ἐπιστολὴ τῆς μιαρᾶς γυναικὸς.
πρὸς τοὺς Υἱός της.

ΕΙς τοὺς γλυκυτάτους μου Υἱοὺς Λευκαδοῦσῃ καὶ Βρυονούσῃ, ἀπὸ τὴν ἠγαπημένην σας μητέρα χαίρειν· ἠξεύρετε παμφίλτατά μου τέκνα, πῶς πολλαῖς φοραῖς σᾶς

ἔγραψα νὰ ἔλθῆτε νὰ σᾶς ἰδῶ, καὶ ἐσεῖς λέγετε, ὅτι μὲ τὸ νὰ σᾶς ἀγαπᾷ ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἠμπορῆτε νὰ χωρισθῆτε ἀπὸ αὐτόν· καὶ τώρα σᾶς δίδω ὅρκον εἰς τὸ γάλα ὁπῦ ἐβυζάσετε, νὰ ἔλθῆτε νὰ σᾶς ἰδῶ. καὶ ἂν δὲν σᾶς ἀφίνει ὁ Ἀλέξανδρος, θέλετε τῦ δώσῃ ἀπὸ τὸ γλύκισμα ὁποῦ σᾶς σέλλω νὰ φάγῃ, καὶ θέλει σᾶς ἀφήσει νὰ ἔλθετε. καὶ ὡς εἶδαν τὴν Ἐπισολὴν, καὶ ἀνέγνωσάν την, ὁ Λευκαδεύσης ὠνείδισε τὴν μητέρα τυ· καὶ ὁ Βρυονεύσης ἐπῆρε τὸ γλύκισμα καὶ τὸ ἐφύλαγεν. καὶ ὁ Λευκαδεύσης τῦ εἶπε· ῥίξαι το εἰς τὴν ὀργὴν νὰ πηγαίνῃ, ὅτι καλὸν δὲν θέλῃς κάμῃ. καὶ ὁ Λευκαδεύσης ἦτον παρασάτορας τῶν ἀλόγων τῦ Ἀλεξάνδρυ, καὶ ὁ Βρυνεύσης ἦτον κερνάτορας, ὁπῦ ἐκέρνα μὲ τὸ χέρι τυ τὸν Ἀλέξανδρον. καὶ ἀφόντις ἔλαβε τὴν Ἐπισολὴν τῆς μητρός τυ, τῦ εἰσέβη ὁ πονηρὸς Διάβολος, καὶ ἐγύρευσε καιρὸν ἁρμόδιον διὰ νὰ τὸν φαρμακώσῃ· καὶ μάλιςα ὁπῦ ὀλίγον καιρὸν προτήτερα τὸν εἶχε κἰυπήσῃ ὁ Ἀλέξανδρος μὲ ἕνα ξύλον εἰς τὸ κεφάλι, διὰ μίαν κῦπαν ὁπῦ ἐτζάκισε πολύτιμον, μὲ τὴν ὁποῖαν τὸν ἐκερνῦσεν. ἦτον ἀκόμη καὶ ἄλλος ἕνας λυπημένος ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον ὀνόματι Μήδις, καὶ ἐσυμβυλεύθησαν καὶ οἱ δύω μαζὺ

ζῦ διὰ νὰ τὸν φαρμακώσουν. ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐπαρακινήθηκαν καὶ ἄλλοι του πολλοὶ φίλοι Ἡγεμόνες. καὶ ὡμοφώνησαν ὅλοι κοινῶς, κάνοντες ὅρκον φοβερὸν, πῶς νὰ μὴν ἀλλαλογήσουν, ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου εἶπαν. εἰς αὐτὴν δὲ τὴν συμβουλὴν ἔλιπαν μόνον πέντε φίλοι του, ὁ Περδίκας, ὁ Πτολεμαῖος, ὁ Ὄλβιος, ὁ Λυσίμαχος, καὶ ὁ Φιλόνης· τοὺς ὁποίους δὲν τοὺς ἔβαλαν, ἰξεύροντάς τους πῶς ἦσαν πολλὰ πιστοὶ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. οἱ δὲ λοιποὶ ὅλοι ἦσαν κατηραμένοι καὶ ἀκαρτεροῦσαν νὰ εὕρουν καιρὸν ἐπιτήδειον, νὰ τελειώσουν τὸ ἔργον τους. καὶ ἡ αἰτία ὅπου ἐπαρακινήθηκαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ φίλοι του εἰς τὸ νὰ τὸν φαρμακώσουν, ἦτον ἐτούτη· αὐτοὶ οἱ κατηραμένοι ἐσυμβουλεύθηκαν, καὶ εἶπαν οὕτως· ὅτι ἕως ὁποῦ ζῇ ὁ Ἀλέξανδρος, ἡμεῖς ἡγεμόνες δὲν γινόμεθεν, καὶ ἔτζι θέλομεν χαθῇ χωρὶς νὰ εὕρομεν ποτὲ ἀνάπαυσιν. μόνον ἂς τὸν φαρμακώσωμεν. καὶ ὡσὰν ἀγροικήσῃ, πῶς θέλει ἀποθάνῃ, θέλει μᾶς μοιράσει τὰ βασίλεια, νὰ τὰ ἐξουσιάζωμεν ἡμεῖς, καὶ ἔτζι θέλομεν ἀναπαυθῇ· καὶ τέτοια ἔγινεν ἡ συμβουλὴ διὰ τὸν θάνατον ἑνὸς τοιούτου θαυμαστοῦ Βασιλέως νὰ θανατωθῇ ὄχι ἀπὸ ξένους, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς ἰδικούς του φίλους· „ Καὶ τέτοιοι φίλοι εὑρίσκονται

„ τὴν σήμερον πολλοὶ, ὁπῦ ἐμπρὸς εἰς τ
„ ἄνθρωπον τῦ δείχνυν κάθε λογῆς ἀγά-
„ πην, κ᾽ τ τιμῦν, κ᾽ ὀπίσω τυ τὸν κατη-
„ γορῦν ὅσον ἠμπορέσυν, κ᾽ τὸν κατα-
„ τρέχυν, κ᾽ τὸν προδίδυν; κ᾽ τὸν ζη-
„ μιώνυν, κ᾽ τὰ περιασότερον ὁπῦ πάσχυν
„ διὰ νὰ τὸν ἀτιμήσυν. κ᾽ οἱ τοιῦτοι φί-
„ λοι ὁμοιάζυν τὸν προδότην Ἰῦδαν, κ᾽
„ μὲ αὐτὸν θέλυν συνταχθῆ. Ἀλλὰ
„ ἂς ἔλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον διὰ νὰ
„ ἰδῦμεν τὴν ἐπιβυλὴν ὁπῦ ἠθέλησαν
„ νὰ ἀποτελέσυν.

Πῶς ὁ Ἀλέξανδρος ἔκαμε φιλίας τῶν Μεγιςάνων, κ᾽ τῶν φίλων τυ ὅλων, καὶ περὶ τῆς φαρμακώσεώς τυ.

ΜΊαν γῦν τῶν ἡμερῶν ἔκαμεν ὁ Ἀλέξανδρος φιλίαν μεγάλην, καὶ ἐκάλεσεν ὅλυς τὺς ἡγεμόνας, τὺς φίλους τυ κ᾽ τὺς Πρωτοκαβαλλαρέυς, κ᾽ τὺς πρώτυς τῶν φυσάτων, κ᾽ ὅλυς τὺς ἀνδρειωμένυς ςρατιώτας· κ᾽ ἐσυνάχθησαν ὅλοι κ᾽ ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν, κ᾽ ἄρχισαν νὰ χαίρωνται μεγάλαις κ᾽ νὰ εὐφραίνωνται, κ᾽ νὰ τραγῳδῦν, κ᾽ νὰ χαιρετῦν τὸν Ἀλέξανδρον, ὁμοίως κ᾽ ὁ Ἀλέξανδρος ἐχαίρετο, βλέποντάς τυς ὁπῦ ἔκαναν τόσαις χαραῖς, κ᾽ τὺς εἶπε· φίλοι μυ ἡγεμόνες, λοιπὸν σήμερον θέλω νὰ χαρῆτε περιασότεραν ἀπὸ

κά-

καθε ἄλλον καιρόν. ϗ λέγωντας αὐτὰ τὰ λόγια ἀναμέρισε, ϗ ἐπῆγεν εἰς τὴν κάμεράν του, ϗ ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτι του, ϗ ἐσοχάζονταν, μὲ τί τρόπον νὰ τιμήσῃ τοὺς φίλους του περισσότερον· ἐκεῖνοι δὲ οἱ κατηραμένοι τότες ἔκαμαν νόημα ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου διὰ νὰ τὸν φαρμακώσουν. ϗ εἶπαν τοῦ Βρυονέση νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ φαρμάκι διὰ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ τὸ πίῃ μὲ τὸ κρασὶ ὄντας νὰ τὸν χαιρετήσουν, ϗ ἔστειλαν τὸν Μήδον νὰ εἰπῇ τοῦ Ἀλεξάνδρου νὰ εὐγῇ ἔξω, ϗ ἐδιάβη ὁ Μῆδος. ϗ εἶπέ τον· Βασιλέα μου ἔξω σὲ θέλουν οἱ φίλοι σου οἱ γνήσιοι, διὰ νὰ σὲ ἰδοῦν νὰ συγχαροῦν μαζύ σου. ϗ ὁ Ἀλέξανδρος εὐθὺς εὐγῆκε, ϗ ἐπῆγε, ϗ ἐκάθισεν εἰς τὸν τόπον του διὰ νὰ συγχαρῇ. τότες οἱ κατηραμένοι οἱ φίλοι του, τὸν ἐχαιρέτησαν διὰ νὰ πίῃ, κάνοντες ϗ νόημα τοῦ Βρυονέσῃ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ φαρμάκι. ὁ δὲ Βρυονέσης ἕτοιμος ὢν εἰς τὴν κακίαν, τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ ποτῆρι μὲ τὸ κρασὶ, ϗ τὸν ἐκέρασε, τὸ ϗ ἐπῆρεν· ϗ ὥσαν τὸ ἔπιεν ἀπέρασε πολλὴ ὥρα ἕως ὁποῦ νὰ τὸν πιάσῃ, ϗ πρὶν τὸν πιάσῃ, εἶχε σηκωθῇ, ϗ ἤρχετον ὁλόγυρα εἰς τὴν τράπεζαν ϗ ἐχαίρετον ὁποῦ ἔπιναν οἱ ἄλλοι, ϗ τοὺς ἐπαρακινοῦσε διὰ νὰ κάνουσι χαραῖς· ϗ ἐκεῖ ὁποῦ ἐστέ-

-κετο, τ' ἄρχισαν οἱ πόνοι νὰ τοῦ περιπλέκουν τὴν καρδίαν. καὶ ἄρχισεν νὰ λέγῃ· ὦ φίλοι μου, τί εἶναι τοῦτο τὸ κακὸν ὁποῦ ἦλθεν εἰς τὴν καρδίαν μου, καὶ μοῦ ἐπερίπλεξε τὰ ἐντόσθια, καὶ ὡσὰν σπαθὶ δίστομον μοῦ περνᾶ τὴν καρδίαν; δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ βαστάξω, καὶ πηγαίνω εἰς τὴν κάμεράν μου, καὶ ἐσεῖς χαρῆτε ἕως ὁποῦ νὰ μοῦ διαβῇ, καὶ θέλω γυρίσει. καὶ πηγαινάμενος εἰς τὴν κάμεράν του, ἔστειλε, καὶ ἔκραξε τὸν Φίλιππον. καὶ αὐτὸν ἐγνώρισεν εὐθὺς, πῶς ὁ Ἀλέξανδρος ἦτον φαρμακωμένος. καὶ τοῦ ἔδωσεν ἕνα βότανον, καὶ ἐξέρασε· καὶ εἶδε πῶς τὸ φαρμάκι τοῦ ἐδόθη μὲ τὸ κρασί, καὶ τοῦ εἶπε· Βασιλέα μου τίποτες δὲν δύναμαι νὰ σὲ βοηθήσω. ὅτι τὸ φαρμάκι ἦτον πολλὰ δεινὸν, καὶ σοῦ ἐκυρίευσεν ὅλον τὸ κορμί. καὶ ἄλλο δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ κάμω, πάρεξ νὰ κάμω νὰ ζήσῃς τρεῖς ἡμέραις, διὰ νὰ διορθώσῃς τὰ Βασίλεια, καὶ νὰ κάμῃς τὴν διαθήκην σου.

Θρῆνος Ἀλεξάνδρου.

ΩΣ ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος τὰ λόγια τοῦ ἰατροῦ, ἔσειε τὸ κεφάλι, καὶ εἶπεν· ὦ πλάνε καὶ μάταιε κόσμε, καὶ ἄτυχή μου δόξα, ὁποῦ ὀλίγον καιρὸν ἐφάνης, καὶ τώρα χάνεσαι, κάθε ἀνθρώπου ἡ τύχη εἰς ὀλίγον καιρὸν φαίνεται καλὴ καὶ τιμη-

μέ-

μένη, καὶ εἰς μίαν ὥραν χάνεται. καλὰ λέγει ἡ παροιμία, πολὺ χαρὰ δὲν εἶναι, ἂν δὲν σμίξῃ καὶ ἡ λύπη, οὐδὲ εἰς τὴν Γῆν εἶναι δόξα μεγάλη, ὁποῦ νὰ μὴν πέσῃ γλίγωρα κάτω· ὦ Γῆ, ὦ Ἥλιε. Ὄροι, Βουνὰ, καὶ κάμποι, κλαύσετέ με σήμερον, ὁποῦ ὀλίγον καιρὸν ἐφάνηκα εἰς τὸν Κόσμον μὲ δόξαν, καὶ τιμὴν, καὶ χαρὰν, καὶ τώρα σεβαίνω εἰς τὴν Γῆν, ὥσαν κάθε ἄνθρωπον. ὦ μητέρα μου Γῆ ὁποῦ μὲ τρέφεις, πῶς εἰς τὴν ἀρχὴν γίνεσαι καλὴ, ἔπειτα ἔξαφνα ἁρπάζεις εἰς τοῦ λόγου σου τοὺς ἀνθρώπους; ὦ ἠγαπημένοι μου, καὶ ἀνδρειωμένοι μου Μακεδόνες πῶς νὰ ἦτον δυνατὸν νὰ μὲ ἁρπάζετε ἀπὸ τὸν θάνατον; πασχίσετε νὰ μὲ γλυτώσετε νὰ μὴν ὑστερηθῶ τὴν γλυκυτάτην μου ζωὴν, καὶ νὰ σᾶς γένω δοῦλος, καὶ ἐσεῖς νὰ ὁρίζετε τὸ βασίλειόν μου. καὶ ὡς ἤκουσαν οἱ Μακεδόνες τὰ λόγια τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἔκλαυσαν μεγάλως, καὶ θόρυβος πολὺς ἐγένετο, καὶ ἀνακάτωσις εἰς ὅλους τοὺς στρατιώτας ἀπὸ τὰ κλάματα, καὶ ἀπὸ ταῖς φωναῖς, καὶ ἐγύρευαν νὰ πηγαίνουν νὰ τὸν ἰδοῦν ὅλοι. καὶ ὥσαν ἤκουσεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἔδωκε θέλημα διὰ νὰ πηγαίνουν νὰ τὸν δοῦν. καὶ βλέποντάς τον, τόσον περισσότερον ἐπλήθεναν τὰ κλάματα, καὶ ἡ φωναῖς καὶ οἱ ὀδυρμοί. τότε ὁ

Φι-

Φίλιππος ὁ Ἰατρὸς ἔχισεν ἕνα μουλάρι ζωντανὸν, καὶ ἔβαλε τὸν Ἀλέξανδρον μέσα ἕως ὅπε νὰ διορθώσῃ τὰ Βασίλειά τε, καὶ νὰ κάμῃ τὴν διαθήκην τε. καὶ ἐπρόςαξε, καὶ ἔφεραν τὸν γραμματικόν τε, καὶ τὴν ἔγραψε, καὶ ὕςερα τὴν ἀνάγνωσε παῤῥησία ὁλενῶν.

Διαθήκη τε Βασιλέως Ἀλεξάνδρε.

Ἀλέξανδρος ὁ Βασιλεὺς, καὶ Αὐτοκράτωρ ὅλε τε Κόσμε, Υἱὸς τε θαυμαςε Φιλίππε, καὶ Ὀλυμπιάδος. ἐπειδὴ καὶ βλέπω, πῶς ὁ θάνατος μὲ ἐτριγύρισε, καὶ θέλει νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τὴν γλυκυτάτην με ζωὴν, ὁπε καθε ἕνας ἀπὸ αὐτὸν δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ· ὁ ὁποῖος δὲν φοβᾶται Βασιλέα, δὲν ἐντρέπεται ἄρχοντα, δὲν λυπεῖται νέον, ἀλλὰ ὅλες τὲς ἔχει ὅμοια, καὶ διὰ τετο γράφω, καὶ ἀφήνω πρῶτον, εἰς ὅλες με τὲς φίλες, καὶ ἐχθρὲς ἀγάπην, καὶ συγχώρησιν, καὶ συμπάθιον εἰς ὅσα με ἔκαμαν, ἢ τὲς ἔκαμα. καὶ δεύτερον διὰ νὰ μὴν γένῃ εἰς τὲς ἡγεμόνας με, καὶ ἀρχηγὲς σύγχυσις, καὶ ἀμάχη, διατάζω, καὶ ἀφίνω τὸ Βασίλειον τῆς Μακεδονίας νὰ τὸ ἐξουσιάζῃ ὁ ἠγαπημένος με Περδίκκας, καὶ τὴν μητέρα μου τὴν Ὀλυμπιάδα νὰ τὴν ἔχῃ ὡσὰν μητέρα, καὶ αὐτὴ νὰ τὸν ἔχῃ ὡς Υἱόν.

κ͵ τὴν ἠγαπημένην μου γυναῖκα Ῥοξάνδραν νὰ τὴν ἐπάρῃ νὰ τὴν φέρῃ καὶ αὐτὴν εἰς τὴν Μακεδονίαν, νὰ σαθοῦν ἀντάμα μὲ τὴν μητέρα μου. κ͵ ἀνίσως καὶ γεννήσῃ, ὁποῦ εἶναι ἐγκαστρωμένη, νὰ τοῦ εὐγάλετε τὸ ὄνομα Ἀλέξανδρον, κ͵ νὰ ἔχῃ τὴν ἐξουσίαν διὰ νὰ γένῃ Βασιλεύς· εἰ δὲ καὶ γεννηθῇ θηλυκὸν, ἂς ἔχουν τὴν φροντίδα διὰ νὰ τὸ πανδρέψουν. προσέτι ἀφήνω τοῦ Πτολεμαίου ὅλην τὴν Αἴγυπτον, καὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, Σελεύκου τὴν Περσίαν, κ͵ Βαβυλῶνα. Ἀντιγόνου τὴν Κιλικίαν. Φίλωνος τὴν Μηδίαν. Πύθωνος τὴν Φρυγίαν, καὶ Λυδίαν. Μελεάγρου τὴν Παφλαγονίαν. Εὐμενίου τὴν Καππαδοκίαν. Κασάνδρου τὴν Λυκίαν, καὶ Ἑλλήσποντον. Λυσιμάχου τὴν Θράκην· Ἀντιπάτρου τὴν Ποντικήν. Ὀξυάρτου τὴν Βακτριανήν. Φιλίππου τὴν Δραγαίνην. Ἀντιόχου τὴν Ἰνδίαν. Φραταφέρνου τὴν Παρθίαν, κ͵ τὴν Ὑρκανίαν. τὴν δὲ Περσίαν, καὶ Μεσοποταμίαν ἀφήνω τοῦ Ὀβλίου. κ͵ εἰς αὐτοὺς τοὺς τόπους ὁποῦ σᾶς ἀφήνω σᾶς παραγγέλλω νὰ φυλάξετε τὴν δικαιοσύνην, κ͵ εἰς τοὺς πτωχοὺς νὰ δείχνετε ἀγάπην, κ͵ συμπάθειαν, κ͵ νὰ μὴν πλεονεκτήσετε, κ͵ κάμετε ἀδικίαις. ὅτι μέλλετε νὰ ἀποθάνετε, κ͵ τίποτες δὲν θέλετε κερδέσει, ὡ-

σὰν

σὰν κὴ ἐγὼ τὴν σήμερον. ἀφήνω ἀκόμη ἑκατὸν μόδια φλωρίανὰ τὰ μοιράσετε εἰς πτωχοὺς, κὴ χήραις, κὴ ὀρφανὰ, κὴ ὅποιος ςραλιώτης εἶναι πτωχὸς, κὴ γέροντας, κὴ θέλει νὰ πάγῃ εἰς τὸν τόπον τε, θέλετε τε δώσει χρήματα, κὴ νὰ τὸν εὐχαριςήσετε διὰ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ σπῆτί τε νὰ μὲ θυμᾶται. προςάσσω ἀκόμι κὴ ἐτῦτο· ὁπόταν εὔγῃ ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸ κορμί με, κὴ μὲ ἀφήσῃ γυμνὸν, νὰ φτιάσετε ἕνα σεντῦκι ὁλόχρυσον, κὴ νὰ μὲ βάλετε μέσα. (ὦ Οὐρανὲ ἐμένα ὁπῦ δὲν μὲ ἐχώρειεν ὁ Κόσμος ὅλος, τῶρα μὲ χωρεῖ μία κασέλλα τρεῖς πήχες·) ὡσὰν βάλετε μέσα τὸ κορμί μου, νὰ τὸ πηγαίνετε εἰς τὴν πόλιν τὴν Ἀλεξάνδρειαν ὁπῦ ἔκτισα. κὴ ὁπόταν ἀνάγνωσαν τὴν διαθήκην τε, πάλιν ἄρχισεν ὅλον τὸ ςρατόπεδον, κὴ ἔκλαιαν, κὴ ἐκόπτονταν μεγάλως διὰ τὸν χωρισμόν τε.

Θάνατος Ἀλεξάνδρε.

ΚΑὶ ὡσὰν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅτι ἦτον εἰς τὴν ὑςερινὴν ὥραν τοῦ θανάτε, ἔκραξεν ὅλες τὲς ἄρχοντας, κὴ προεςὲς τῶν φουσάτων, κὴ τοὺς ἐφίλησεν ἀπὸ ἕνα ἕνα, κὴ τὲς ἀποχαιρέτησε, λέγοντας· ἠγαπημένοι με Αὐθένταις, Ηγεμόνοις, Πρωτοκαβαλλαραῖοι, κὴ λοιποὶ Μακεδόνες ηὕξεύρετε καλὰ, ὁπῦ ἐγυρί-

σαμεν ὅλην τὴν Οἰκυμένην, ϗ κοντὰ εἰς τὸν Παράδεισον ἐπήγαμεν, ϗ εἰς τὴν ἄκραν τῆς Γῆς, ἀκόμι ϗ εἰς τὴν Θάλασσαν ἐμπήκαμεν, ϗ ὅλα τὰ εἴδαμεν, ϗ τὰ ἀριθμήσαμεν, ϗ ἐκάμναμεν πράγματα ὥσπερ νὰ ἤμαθεν ἀθάνατοι· χωρὶς νὰ ςοχαθῦμεν τὸν θάνατον. ϗ ἰδὲ τώρα ὁπῦ ἀποθνήσκω, ϗ τίποτες ἀπὸ ὅσα ἔκαμα δὲν πέρνω μαζίμυ. ϗ ὑπάγω εἰς τὸν Ἅδην, ἐκεῖ ὁπῦ εἶναι ὅλοι οἱ ἀπαθαμένοι ἀπὸ τὴν ἀρχήν. ϗ ἐσᾶς σᾶς ἀφίνω ὑγείαν, ἀγάπην, ὁμόνοιαν, ϗ δικαιοσύνην, διὰ νὰ κρίνετε τὸν Κόσμον. ϗ ἄλλον Ἀλέξανδρον δὲν θέλετε μεταϊδῆ μὲ τὰ ὀμμάτιάσας. ϗ σᾶς περικαλῶ, φέρετε ϗ τὸ ἄλογόν μυ τὸν Βυκέφαλον, νὰ τὸ ἀποχαιρετήσω ϗ αὐτό. νὰ παρευθὺς τὸ ἤφεραν. ϗ αὐτὸ ὡσὰν εἶδε τὸν αὐθέντην τυ τὸν Ἀλέξανδρον ὁπῦ ἀπέθνησκε, ἄρχισε νὰ δακρύσῃ ὡσὰν ἄνθρωπος, ϗ νὰ ἀναςενάζῃ, ϗ νὰ χλυμιτρᾷ φοβερά· ϗ ἐπῆγε κοντὰ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ϗ τὸν ἐκαταφίλει, ϗ δὲν ἐτόλμα κανεὶς νὰ τὸ πιάσῃ· ϗ ὁ Ἀλέξανδρος τὸ ἔπιασεν ἀπὸ τὸ αὐτὶ, ϗ τὸ εἶπε θλιβερά· ὦ ἠγαπημένον μυ ἄλογον, ἀπὸ τὴν σήμερον ἄλλος Ἀλέξανδρος δὲν θέλει σὲ καβαλλικεύσει. ϗ ἐκεῖ ἐς ἔκειτο ὁ Βρυονούσης

σης ὁ φονέας δεμένος. καὶ λέγει τοῦ ὁ Ἀλέξανδρος· δὲν ἠξεύρεις πόσον καλὸν σοῦ ἔκαμα ὁποῦ σὲ ἀνάθρεψα, καὶ σὲ ἐτίμησα; διὰ τί κακὸν μοῦ ἔδωσες τὸ φαρμάκι, καὶ ἔχασες τὸν ἀδελφόν σου καὶ τοῦ λόγου σου, καὶ ἐμένα τὸν Βασιλέα τοῦ Κόσμου ὅλου; καὶ δὲν μὲ ἐλυπήθης; ἀμὴ τὸ ποτῆρι ὁποῦ μὲ ἐκέρασες, νὰ τὸ πίῃς καὶ ἐσὺ πρὶν ἀποθάνω. καὶ ὡς ἀγροίκησεν ὁ Βουκέφαλος τὸν φονέα, εὐθὺς ἀπήδησεν ἀπάνω του, καὶ τὸν ἐπίασε μὲ τὰ ὀδόντια, καὶ τὸν ἔπνιξε, καὶ μὲ τὰ ποδάρια τὸν ἐκαταπάτησε, καὶ τὸν ἔκαμε κομμάτια. καὶ ἐπρόσταξεν ὁ Πτολεμαῖος, καὶ τὸν ἔκοψαν, καὶ τὸν ἔρριψαν τῶν σκυλίων· τὸ δὲ ἄλογον τὸ ἐπῆγαν εἰς τὸν σταῦλόν του. καὶ ἐκείνην τὴν ὥραν εἶδαν ἕναν Ἀστέρα ὁποῦ ἐκατέβαινεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν, καὶ ἐπήγαινεν εἰς τῆς θαλάσσης τὰ μέρη, καὶ ἕνας ἀετὸς ὁποῦ τὸν ἀκολουθοῦσεν· καὶ ὁπόταν ἔφθασεν εἰς τὴν θάλασσαν, εὐθὺς ἐξεψύχησεν ὁ ἀνδρειωμένος, καὶ δικαιοκρίτης Ἀλέξανδρος. καὶ ἔγινεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν θρῆνος μέγας, καὶ κλαυθμὸς πολὺς ἀπὸ ὅλον του τὸ φουσάτον, ὁποῦ ποτὲ εἰς ὅλον τὸν Κόσμον δὲν ἔγινε παρόμοιος. καὶ ἐπῆγεν ἐκεῖνος ὁποῦ ἐδούλευε τὸν Βουκέφαλον μέσα εἰς τὸν σταῦλον, καὶ τοῦ λέγει. ὦ Βουκέφαλε, ἐσὺ ζῇς

μα ὁ ἀφέντης σου ὁπου σὲ ἐκαβαλλίκευεν ἀπέθανε, καὶ ἔχασες τὴν τιμήν σου. καὶ τὸ ἄλογον ὥσπερ νοητὸν, ἀγροίκησεν ἐκεῖνα, ὁπου τοῦ εἶπε· καὶ εὐθὺς ἐχλυμήτριξε, καὶ ἔβρυξεν ὥσπερ ὁ λέων, καὶ τῆς ὥρας ἔσκασεν ἐκεῖ μέσα εἰς τὸν σαῦλον, καὶ ὅλοι ἐθαύμασαν εἰς ἐκεῖνο τὸ ζῶον τὸ ἠγαπημένον, ὁπου διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ αὐθεντός του ἔσκασε καὶ αὐτό.

Θρῆνος Ῥοξάνδρας, καὶ θάνατός της.

Η Δὲ Ῥοξάνδρα ἡ γυναῖκά του, ἐπαράστεκε κοντὰ εἰς τὸ λείψανον τοῦ ἠγαπημένου της ἀνδρὸς, ξεσχισμένα τὰ πολύτιμά της φορέματα, καὶ ἀπολυμένα τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς της, καὶ τὸν ἔκλαιε θλιβερὰ, καὶ τοῦ ἔλεγεν ὡσὰν νὰ ἦτον ζωντανός· ἠγαπημένε μου Ἀλέξανδρε, τί εἶναι ἐτοῦτο τὸ κακὸν, ὁπου μοῦ ἔκαμες τῆς ταλαιπώρης, καὶ ἐλεεινῆς, καὶ μὲ ἄφησες μοναχὴν τὴν ἀθλίαν; καὶ ποῖον ἔχω πλέον νὰ εἰπῶ τὰ μυστήρια τῆς καρδίας μου; καὶ τίς δύναται νὰ ὑπομένῃ τὸν χωρισμόν σου; ὦ Οὐρανὲ, καὶ Γῆ, Ἥλιε, σελήνη, βουνὰ, κάμποι, ἄρχοντες καὶ ἀρχόντισσαις, νέοι, καὶ γέροντες, καὶ πᾶσα ἡλικία, κλαύσετέ με σήμερον, ὁπου ἐστερήθηκα ἕνα τοιοῦτον Βασιλέα, καὶ κάμετέ μου συνοδίαν τῆς ξένης, ὅτι τὸ σκάφος μου ἐγέμισε πικρία, καὶ ἐν

γύρι-

γύρισε πρὸς τοὺς ἄρχοντας· καὶ εἶπεν· ἄρχοντες σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐξέβητε ὀλίγον ἔξω, μήπως ϗ συνέλθει ἡ καρδία μου, ϗ ἐξέβηκαν οἱ ἄρχοντες. καὶ ἔμεινεν ἡ Ῥοξάνδρα μοναχὴ· ϗ ἐπῆγε, ϗ ἐφίλησε τὸν Ἀλέξανδρον τρεῖς φοραῖς, καὶ εἶπεν· ἐγὼ πλέον δὲν δύναμαι νὰ ὑπομένω τὸν θάνατόν σου, ἠγαπημένε μου Ἀλέξανδρε, καὶ κάλλιον ἔχω νὰ ἀποθάνω σήμερον μετ' ἐσένα, παρὰ νὰ ζῶ χωρὶς νὰ σὲ βλέπω Βασιλέα μου, ϗ εὐγάνει τὸ παραμάχαιρον τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀπὸ τὴν ζώνην του, ϗ ἀκούμπισέ το εἰς τὴν καρδίαν της, καὶ ἐσφάγη, καὶ ἐξεψύχησε τὴν ὥραν ἐκείνην.

Πῶς ἐπῆγαν τὰ σώματα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ϗ τῆς Ῥοξάνδρας εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Ὁπόταν δὲ ἦλθον οἱ ἄρχοντες μέσα, ηὗραν τὴν Ῥοξάνδραν ἐσφαγμένην. ϗ ἐλυπήθηκαν ϗ διὰ ἐκεῖνο πολλά. Τότες ὥρισαν ὁ Πτολεμαῖος, ϗ ὁ Φιλόνης, ϗ ἔκαμαν δύω σεντούκια χρυσᾶ, καὶ ἔβαλαν τὰ δύω σώματα μέσα. καὶ ἔκαμαν ἕνα ἁμάξι ὁλόχρυσον, καὶ τὰ ἔβαλαν μέσα, ϗ τὰ ἐπῆγαν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν εἰς τὴν πόλιν ὁποῦ ἔκτισεν ὁ Ἀλέξανδρος. ϗ ἔκαμααν δύω στύλους ὑψηλοὺς, ϗ ἔβαλαν τὰ σώματα μὲ τὰ σεντούκια τὰ χρυσᾶ ἀπάνω εἰς τοὺς στύλους, ϗ τὰ ἀποχαιρέτησαν

σαν

σαν οἱ ἄρχοντες μὲ κλαυθμὸν, καὶ ὀδυρμόν. καὶ ὕστερον ἐχωρίσθηκαν οἱ ἄρχοντες καὶ ἡγεμόνες, καὶ ἐπῆγαν καθὲ εἷς εἰς τὸ Βασίλειόν τυ, καθὼς τὺς τὰ ἐδιώρισεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν διαθήκην τυ. ἀπέθανε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος εἰς ἡλικίαν χρόνων τριάκοντα τριῶν, καὶ ἐβασίλευσε μόνον χρόνυς δέκα ὀκτώ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὅλαις ταῖς χάρες ἀπάνωθέν τυ, τὴν ἀνδρείαν, τὴν ὡραιότητα, τὴν σωφροσύνην, τὴν ἐλεημοσύνην, καὶ τὸ ἄδικον δὲν τὸ ἀγαπῦσε.

Ἴδὲ ἐμπρὸς εἰς τὺς ὀφθαλμὺς σὺ ἕνα τοιῦτον παράδειγμα, ὦ ἄνθρωπε. στοχάσυ εἰς τὸν θάνατον τῦ Ἀλεξάνδρυ τὴν ἀνθρωπότητα, ὁποῦ ἡ ζωὴ ἐτούτη εἶναι ὥσπερ τὸ λυλοῦδι τοῦ λιβαδιοῦ, ὁποῦ ἢ τὸ δρεπάνι τὸ κόπτει, ἢ ὁ Ἥλιος τὸ ξηραίνει, καὶ τὸ φθείρει, καὶ εἰς ὀλίγον διάστημα χάνεται, οὕτως εἶναι καὶ ἡ ζωή μας, ὁποῦ σήμερον εἴμεσθεν εἰς τὸν Κόσμον μὲ πλοῦτη, μὲ δόξαις καὶ τιμαῖς· καὶ αὔριον εἴμεσθεν ἀπὸ τὸ δρεπάνι τοῦ θανάτου θανατωμένοι. τί τὸν ὠφέλησαν τὸν Ἀλέξανδρον ἡ τόσαις ἀνδραγαθίαις, ὁποῦ ἔκαμεν, καὶ οἱ τόσοι τόποι ὁποῦ ἐκέρδησε, καὶ τὰ ἄπειρα πλοῦτη ὁποῦ ἔλαβεν; ὡσὰν ἦλθεν ὁ θάνατος ὅλα τὰ ἀλησμόνησεν, ὅλα τὰ ἄφησε, καὶ πλέον δὲν τὰ ἐστοχάζετο,

μὲ

μὲ τὸ νὰ εἶδε πῶς δὲν ἦτον ἀρκετὸς νὰ ἀποφύγῃ ἀπὸ τὸ δρεπάνι τοῦ πικροῦ Θανάτου, καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλήν του ἐκεῖνος, ὁποῦ τὸν ἐπροσκύνησαν ὅλοι οἱ Βασιλεῖς τῆς Γῆς. ἐχώρεσεν ἕνας μικρὸς τάφος ἐκεῖνον, ὁποῦ δὲν τὸν ἐχωροῦσεν ὁ Κόσμος ὅλος, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν γνώμην του. τοιοῦτος εἶναι ὁ Θάνατος. δὲν κάμνει καμίαν διαφορὰν ἀπὸ Βασιλέα εἰς ὑπήκοον, ἀπὸ πλούσιον εἰς πτωχὸν, ἀπὸ νέον εἰς γέροντα, ἀλλὰ ὅλους ὅμοια τοὺς ἔχει, καὶ κανένα δὲν ἐντρέπεται, οὔτε φοβᾶται. Καὶ τίποτες ἐκείνην τὴν ὥραν δὲν θέλομεν πάρει κοντά μας ἀπὸ ὅσα καὶ ἂν ἀποκτήσαμεν εἰς ἐτοῦτον τὸν Κόσμον, ἀλλὰ μόνον ἡ ψυχή μας θέλει πάρει κοντά της τὰ ὅσα ἀποκτᾷ, τόσον καλὰ, ὡσὰν καὶ κακά. καὶ διὰ τοῦτο αὐτὴν μόνον πρέπει νὰ ἐγνοιαζώμεθεν, αὐτὴν νὰ στολίζωμεν μὲ καλὰ, καὶ χριστιανικὰ ἔργα, μὲ φόβον Θεοῦ, μὲ ἐλεημοσύνην, μὲ συμπάθειαν πρὸς τοὺς ἀδελφούς μας· καὶ διὰ αὐτὰ θέλομεν λάβῃ πλουσίαν τὴν ἀνταπόδοσιν. καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον. ἀπὸ δὲ τὰ σωματικὰ, ἂς μὴν ἐλπίζωμεν κανένα ὄφελος ἀπὸ αὐτὰ, διατὶ ὅλα εἶναι μάταια· κατὰ τὸν Σολομῶντα· ματαιότης ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης.

Τ Ε Λ Ο Σ.